MARK HADDON

O întâmplare ciudată cu un câine la miezul nopții

PREMIUL WHITBREAD

Roman

3 TREI

Mark Haddon

O întâmplare ciudată cu un câine la miezul nopții

Traducere din limba engleză de

Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
SILVIU DRAGOMIR
VASILE DEM. ZAMFIRESCU

Director editorial:
MAGDALENA MĂRCULESCU

Redactor:
DANIELA ŞTEFĂNESCU

Coperta:

FABER STUDIO (Silvia Olteanu şi Dinu Dumbrăvician)

Dtp:
CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României HADDON, MARK
O întâmplare ciudată cu un câine la miezul nopţii /
Mark Haddon ; trad.: Constantin Dumitru-Palcus.
- Ed. a 2-a. - Bucureşti: Editura Trei, 2008 ISBN 978-973-707-176-7

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

821.111-31=135.1

Această carte a fost tradusă după *THE CURIOUS INCIDENT OF THE DOG IN THE NIGHT-TIME,* de Mark Haddon, David Fickling Books — Random House Children's Books, London, 2003

C.P. 27-40, Bucureşti
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: office@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-176-7

Această carte îi este dedicată lui Sos

Cu mulțumiri lui
Kathryn Heyman, Clare Alexander, Kate
Shaw şi Dave Cohen

2

Trecuse de miezul nopții cu 7 minute. Câinele zăcea pe iarbă, în mijlocul peluzei din fața casei doamnei Shears. Avea ochii închişi. Arăta de parcă ar fi alergat pe o parte, aşa cum aleargă câinii când visează că gonesc după o pisică. Dar câinele nu alerga şi nici nu dormea. Câinele era mort. Din câine ieşea o furcă de grădină. Dinții furcii străpunseseră de bună seamă trupul câinelui şi se înfipseseră în pământ, fiindcă furca nu se răsturnase. Am ajuns la concluzia că, probabil, câinele fusese ucis cu furca, pentru că nu am văzut să fi avut alte răni şi nu cred că te apuci să înfigi furca într-un câine după ce acesta a murit dintr-o altă cauză, de cancer, de exemplu, sau în urma unui accident de circulație. Dar în privința asta nu puteam să fiu sigur.

Am intrat pe poarta doamnei Shears, închizând-o apoi după mine. Am păşit pe gazonul ei şi am îngenuncheat lângă câine. I-am pus mâna pe bot. Încă mai era cald.

Câinele se numea Wellington. Era al doamnei Shears, care era prietena noastră. Ea locuia pe partea cealaltă a străzii, două case mai la stânga.

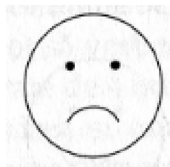
Wellington era pudel. Nu unul dintre aceia mici şi tunşi la coafor, ci un pudel de talie mare. Avea o blană neagră şi creață, dar când te apropiai de el vedeai că pielea de sub blană era de un galben foarte palid, ca pielea unui pui de găină.

L-am mângâiat pe Wellington şi m-am întrebat cine-l ucisese şi de ce.

3

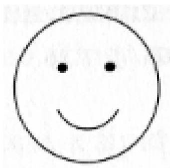
Mă numesc Christopher John Francis Boone. Ştiu toate țările lumii şi capitalele lor, precum şi toate numerele prime până la 7 507.

în urmă cu opt ani, când am întâlnit-o prima oară pe Siobhan, ea mi-a arătat acest desen:

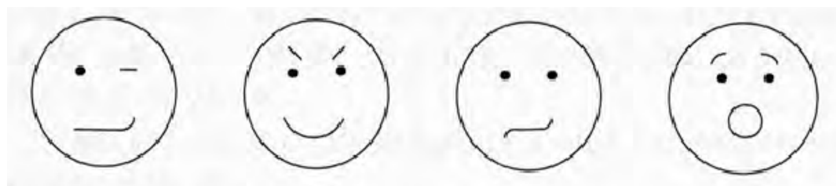

şi am ştiut că înseamnă „trist", iar eu aşa mă simțeam când am găsit câinele mort.

Apoi mi-a arătat desenul acesta:

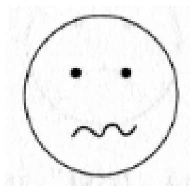
şi am ştiut că înseamnă „fericit", ca atunci când citesc despre misiunile spațiale „Apollo" sau când încă mai sunt treaz la orele trei sau patru dimineața şi pot să mă plimb pe stradă închipuindu-mi că sunt singurul om de pe toată planeta asta. Pe urmă a făcut alte desene

dar n-am mai ştiut ce înseamnă.

Am pus-o pe Siobhan să deseneze mai multe asemenea fețe şi apoi să scrie lângă ele ce anume înseamnă, exact. Țineam hârtia în buzunar şi o scoteam de acolo când nu înțelegeam ce-mi spune cineva. Dar îmi era foarte greu să hotărăsc care dintre diagrame semăna mai mult cu grimasele pe care le făceau, pentru că fețele oamenilor se schimbă foarte repede.

Când i-am spus lui Siobhan ce făceam, ea a luat un creion şi o altă foaie de hârtie şi a spus că asta îi făcea probabil pe oameni să se simtă foarte

şi pe urmă a râs. Aşa că am rupt prima foaie de hârtie şi am aruncat-o. Iar Siobhan şi-a cerut scuze. Acum, dacă nu înțeleg ce-mi spune cineva, îl întreb ce-a vrut să spună sau îmi văd de drum.

5

Am scos furca din câine, l-am ridicat în brațe şi l-am strâns la piept. Sângele se prelingea din găurile făcute de furcă.

Îmi plac câinii. Întotdeauna ştii la ce se gândeşte un câine. Are patru stări sufleteşti. Bucuros, trist, iritat şi concentrat. În plus, câinii sunt credincioşi şi nu spun minciuni, fiindcă nu pot să vorbească.

Țineam câinele în brațe de 4 minute când am auzit un țipăt. Am ridicat privirea şi am văzut-o pe doamna Shears alergând spre mine dinspre curtea interioară. Era îmbrăcată în pijama şi capot. Era desculță şi unghiile de la picioare erau vopsite cu ojă roz. Striga:

— Ce mama dracului ai făcut cu câinele meu?

Nu-mi place când oamenii țipă la mine. Mă tem că or să mă lovească sau să mă atingă şi că nu ştiu ce are să se întâmple.

— Lasă câinele în pace, a țipat ea. Lasă dracului câinele în pace, fir-ar să fie!

Am lăsat câinele pe iarbă şi m-am dat înapoi 2 metri.

S-a aplecat. Am crezut că o să ia şi ea câinele în brațe, dar n-a făcut-o. Poate că a observat cât sânge era şi nu voia să se murdărească. În schimb, a început să țipe din nou.

Mi-am dus palmele la urechi, am închis ochii şi m-am aplecat până când m-am ghemuit cu fruntea lipită de iarbă. Iarba era umedă şi rece. Era plăcut.

7

Acesta este un roman polițist.

Siobhan mi-a spus că ar trebui să scriu ceva ce mi-ar plăcea şi mie să citesc. Eu citesc mai ales cărți de ştiință şi de matematică. Nu-mi plac romanele propriu-zise. În romanele propriu-zise oamenii spun lucruri ca: „Am nervuri din fier, argint şi noroi ordinar. Nu pot să-mi strâng pumnul aşa cum fac cei care nu depind de stimul."{1} Ce înseamnă asta? Nu ştiu. Nici tata nu ştie. Nici Siobhan, nici domnul Jeavons. I-am întrebat.

Siobhan are părul lung şi blond şi poartă ochelari din plastic verde. Iar domnul Jeavons miroase a săpun şi poartă pantofi maro care au, fiecare, câte aproximativ 60 de găurele circulare.

Îmi plac în schimb romanele polițiste. Aşa că scriu un roman polițist.

Într-un roman polițist cineva trebuie să descopere cine e criminalul şi după aia să-l prindă. Este o enigmă.

Dacă e o enigmă reuşită, uneori poți să găseşti răspunsul înainte de sfârşitul cărții.

Siobhan mi-a spus că o carte trebuie să înceapă cu ceva care să atragă atenția cititorilor. De aceea am început cu câinele. De asemenea, am început cu câinele pentru că mi s-a întâmplat mie şi mi-e greu să-mi imaginez lucruri care nu mi s-au întâmplat.

Siobhan a citit prima pagină şi a spus că era ceva deosebit. A pus acest cuvânt între ghilimele, descriind semnele îmbârligate ale citării cu degetele arătător şi mijlociu de la ambele mâini. A spus că, în romanele polițiste, de obicei oamenii sunt omorâți. Eu i-am spus că în *Câinele din Baskerville* au fost omorâți doi câini, câinele însuşi şi prepelicarul lui James Mortimer, dar Siobhan mi-a zis că aceştia nu au fost victimele unei crime, ci Sir Charles Baskerville. A mai spus că asta se întâmpla fiindcă cititorii sunt mai preocupați de oameni decât de câini, aşa că, dacă într-o carte este ucis un om,

cititorii vor dori să citească mai departe.

Am spus că aş vrea să scriu despre ceva real şi că, deşi cunoşteam oameni care muriseră, nu ştiam pe nimeni care să fi fost omorât, în afară de tatăl lui Edward, colegul meu de şcoală, domnul Paulson, numai că acela fusese un accident de planorism, nu o crimă, şi nici nu-l cunoscusem prea bine. Am mai spus că îmi pasă de câini pentru că sunt credincioşi şi sinceri, iar unii câini sunt mai deştepţi şi mai interesanţi decât unii oameni. Steve, de exemplu, care vine la şcoală în fiecare zi de joi, are nevoie de ajutor ca să mănânce şi nu ar putea nici măcar să apuce un băţ. Siobhan m-a rugat să nu-i spun asta mamei lui Steve.

11

Pe urmă au venit poliţiştii. Îmi plac poliţiştii. Au uniforme şi numere şi ştii ce trebuie să facă. Au venit o poliţistă şi un poliţist. Poliţista avea o găurică la ciorap pe glezna stângă şi o zgârietură roşie în mijlocul găurii. Poliţistul avea lipită de talpa pantofului o frunză mare portocalie, care ieşea afară într-o parte.

Poliţista a luat-o pe după umeri pe doamna Shears şi a dus-o în casă.

Mi-am ridicat capul din iarbă.

Poliţistul s-a lăsat pe vine lângă mine şi a spus:

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă aici, tinere?

M-am aşezat pe iarbă şi am spus:

— Câinele e mort.

— Asta am văzut şi eu, a spus el.

Am spus:

— Cred că cineva a omorât câinele.

— Câţi ani ai? a întrebat el.

— Am 15 ani, 3 luni şi 2 zile, am răspuns.

— Şi ce anume făceai tu în grădină? a întrebat el.

— Ţineam câinele în braţe, am răspuns.

— Şi de ce ţineai câinele în braţe? a întrebat.

Asta era o întrebare dificilă. Era un lucru pe care doream să-l fac. Îmi plac câinii. Eram trist că văzusem câinele mort.

Şi poliţiştii îmi plac şi am vrut să răspund cum se cuvine la întrebare, dar poliţistul nu mi-a lăsat destul timp ca să găsesc răspunsul corect.

— De ce ţineai câinele în braţe? a întrebat el din nou.

— Îmi plac câinii, am spus.

— Tu ai omorât câinele? a întrebat el.

— Nu, nu eu am omorât câinele, am răspuns.

— Asta e furca ta? a întrebat el.

— Nu, am spus eu.

— Pari foarte supărat de treaba asta, a spus el.

Punea prea multe întrebări şi le punea prea repede una după alta. Acestea se îngrămădeau în capul meu ca feliile de pâine din fabrica unde lucrează unchiul Terry. Fabrica e o brutărie iar el lucrează la maşinile de feliat. Iar câteodată maşina de feliat nu lucrează îndeajuns de repede, dar pâinile continuă să vină şi se produce un blocaj. Uneori mă gândesc la mintea mea ca la o maşină, dar nu întotdeauna ca la o maşină de feliat pâinea. În felul ăsta mi-e mai uşor să le explic celorlalți ce se întâmplă înăuntrul ei.

Polițistul a spus:

— O să te mai întreb o dată...

M-am trântit iar pe iarbă şi mi-am lipit fruntea de pământ din nou, apoi am scos zgomotul acela pe care tata îl numeşte geamăt. Fac aşa atunci când în capul meu năvăleşte prea multă informație de la lumea din jur. E ca atunci când eşti supărat şi-ți lipeşti radioul de ureche potrivindu-l între două posturi astfel încât să nu auzi decât un zgomot de fond, după care dai volumul la maxim şi nu mai auzi decât acel zgomot şi abia atunci te simți în siguranță, fiindcă nu mai poți să auzi nimic altceva.

Polițistul m-a apucat de braț şi m-a ridicat în picioare.

Nu mi-a plăcut că m-a atins în felul ăsta.

Şi atunci l-am lovit.

13

Aceasta nu va fi o carte amuzantă. Nu pot să spun glume fiindcă nu le înțeleg. Să vă dau un exemplu de glumă. E una din glumele tatei.

Avea faţa trasă dar draperia era adevărată.

Ştiu de ce ar trebui să fie amuzantă. Am întrebat. E pentru că „tras" are trei sensuri, şi anume **1)** desenat cu creionul, **2)** istovit şi **3)** care acoperă o fereastră, iar sensul **1** se referă atât la faţă, cât şi la draperie, sensul **2** se referă numai la faţă iar sensul **3** se referă numai la draperie.

Dacă încerc să spun eu însumi gluma, făcând ca acel cuvânt să aibă trei sensuri diferite în acelaşi timp, e ca şi cum aş asculta simultan trei piese muzicale diferite, ceea ce e incomod, derutant şi deloc plăcut, ca un zgomot de fond. E ca şi cum trei oameni încearcă să-ți spună trei lucruri diferite în acelaşi timp.

Iată de ce în această carte nu veți găsi glume.

17

Polițistul s-a uitat la mine o vreme fără să vorbească. Apoi a spus:

— Te arestez fiindcă ai atacat un polițist.

Asta m-a făcut să mă simt mult mai calm, fiindcă semăna cu ceea ce spun polițiştii la televizor şi în filme.

Apoi a spus:

— Te sfătuiesc foarte serios să urci pe bancheta din spate a maşinii de poliție fiindcă, dacă mai încerci să faci vreo măgărie, căcăciosule mic, chiar c-o să-mi ies din pepeni. S-a înțeles?

M-am dus la maşina poliției care era parcată chiar în fața porții. Mi-a deschis portiera din spate iar eu m-am urcat. S-a aşezat la volan şi a chemat-o prin stația radio pe polițistă, care încă nu ieşise din casă. Polițistul a spus:

— Bulangiul ăsta mic tocmai a sărit să mă bată, Kate. Poți să mai stai cu doamna S până-l duc la secție? Îl trimit pe Tony aici să te ia şi pe tine.

Iar femeia polițist a spus:

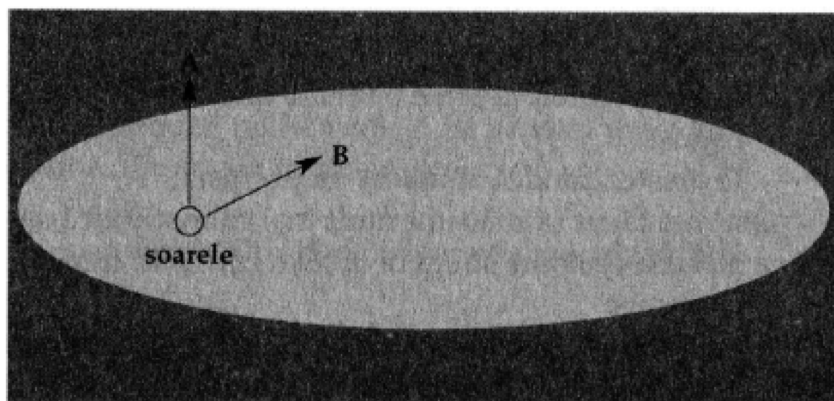
— Sigur că da. Ne vedem mai târziu.

Polițistul a zis *„Okey-doke“* şi apoi am pornit la drum.

Maşina mirosea a plastic încins, aftershave şi cartofi de la *fast-food.*

În timp ce mergeam spre centrul oraşului, m-am uitat la cer. Era o noapte senină şi se putea vedea Calea Lactee.

Unii cred că această Cale Lactee ar fi un şir lung de stele, dar nu e aşa. Galaxia noastră este un disc de stele uriaş, cu un diametru de câteva milioane de ani-lumină, iar sistemul nostru solar se află undeva aproape de marginea exterioară a discului.

Când priveşti în direcţia A, la un unghi de 90° faţă de disc, nu vezi multe stele. Dar când te uiţi în direcţia B, vezi o mulţime de stele fiindcă te uiţi în corpul principal al galaxiei şi, deoarece galaxia e ca un disc, vezi o fâşie de stele.

Şi pe urmă m-am gândit la felul cum, multă vreme, oamenii de ştiinţă n-au putut să-şi explice de ce noaptea cerul e întunecat, deşi sunt miliarde de stele în univers şi ar trebui să fie stele în toate direcţiile în care priveşti, astfel încât cerul ar trebui să fie luminat de stele fiindcă sunt foarte puţine lucruri care să se interpună şi să oprească lumina să ajungă la pământ.

După aceea ei au descoperit că universul se află în expansiune, că stelele se îndepărtează una de cealaltă în urma Big Bang-ului şi, cu cât stelele sunt mai depărtate de noi, cu atât mai repede se deplasează, unele dintre ele mişcându-se cu viteze apropiate de viteza luminii, acesta fiind motivul pentru care lumina lor nu ajunge niciodată la noi.

Îmi place acest adevăr. E ceva pe care poţi să-l calculezi în minte numai uitându-te la cer noaptea şi gândindu-te, fără să fii nevoit să întrebi pe nimeni.

Iar când universul îşi va fi terminat explozia, toate stelele vor încetini, ca o minge care a fost aruncată în aer, şi, după ce se vor opri în loc, vor începe din nou să cadă spre centrul universului. Şi atunci nu ne mai va

împiedica nimic să vedem toate stelele din lume, pentru că ele se vor mişca spre noi, din ce în ce mai repede, şi vom şti că lumea se va sfârşi în curând, fiindcă atunci când vom privi cerul noaptea nu va mai fi întuneric, ci doar lumina strălucitoare a miliarde şi miliarde de stele, aflate toate în cădere.

Atât doar că nimeni nu va vedea asta deoarece pe pământ nu vor mai fi rămas oameni care s-o vadă. Probabil că până atunci oamenii vor fi dispărut. Şi chiar dacă vor mai exista oameni, nu vor putea să o vadă fiindcă lumina va fi atât de puternică şi de fierbinte, încât toţi vor muri arşi, chiar dacă vor trăi în tuneluri.

19

De regulă, capitolele din cărți sunt numerotate cu numerale cardinale: 1, 2, 3,4, 5, 6 şi aşa mai departe. Dar eu am hotărât să-mi numerotez capitolele cu numere prime: 2,3, 5,7,11,13 şi aşa mai departe pentru că-mi plac numerele prime.

Iată cum se calculează care sunt numerele prime.

Mai întâi, scrii toate numerele întregi pozitive din lume.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	etc.

După aceea elimini toate numerele care sunt multipli ai lui 2. Apoi elimini toate numerele care sunt multipli ai lui 3. După care elimini toate numerele care sunt multipli ai lui 4,5 şi 7. Numerele rămase sunt numerele prime.

Regula de calculare a numerelor prime este foarte simplă, dar nimeni n-a reuşit vreodată să stabilească o formulă simplă care să-ți spună dacă un număr foarte mare este număr prim sau cum este numărul următor. Dacă un număr este foarte, foarte mare, s-ar putea ca un computer să aibă nevoie de câțiva ani până să calculeze dacă este număr prim.

	2	3		5		7			
11		13				17		19	
		23						29	
31						37		39	
41		43				47			etc.

Numerele prime sunt utile pentru scrierea cifrurilor, iar în America ele sunt incluse în categoria „materialelor militare", iar dacă găseşti unul compus din mai mult de 100 de cifre trebuie să-i anunți pe cei de la CIA, care ți-l vor cumpăra pentru suma de 10 000 de dolari. Dar n-ar fi o metodă prea grozavă prin care să-ți câştigi existența.

Numerele prime sunt ceea ce rămâne după ce dai la o parte toate pattern-urile. Eu cred că numerele prime sunt ca viața. Sunt foarte logice, dar nu poți niciodată să le determini regulile, chiar dacă ți-ai petrece tot timpul gândindu-te la ele.

23

Când am ajuns la secția de poliție, m-au pus să-mi scot şireturile de la pantofi şi să-mi golesc buzunarele la biroul de primire, în eventualitatea în care aş avea în ele ceva cu care să-mi iau viața, să evadez sau să atac vreun polițist.

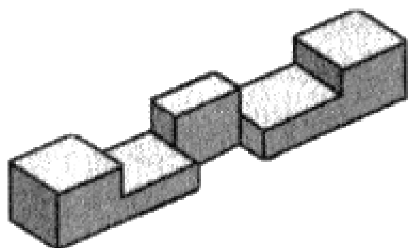
Sergentul de la birou avea nişte mâini foarte păroase şi unghiile roase până la sânge.

Iată ce aveam în buzunare:

1. Un briceag militar multifuncțional cu 13 piese, printre care un dezizolator de cabluri, o lamă zimțată, o scobitoare şi o pensetă.

2. Un capăt de ață.

3. O piesă dintr-un puzzle de lemn, care arăta aşa:

4. 3 granule din mâncarea pentru Toby, şobolanul meu.

5. Suma de 1,47 lire (compusă dintr-o monedă de 1 liră, o monedă de 20 penny, două monede de 10 penny, o monedă de 5 penny şi o monedă de 2 penny).

6. O agrafă roşie pentru hârtie.

7. O cheie pentru uşa de la intrare.

De asemenea aveam la mine şi ceasul şi au vrut să las şi ceasul pe birou, dar le-am spus că am nevoie să-mi țin ceasul la mână, căci trebuie să ştiu cu exactitate cât e ora. Iar când au încercat să mi-l ia, am țipat, aşa că m-au lăsat să-l păstrez.

M-au întrebat dacă, am vreo rudă şi le-am spus că

am. M-au întrebat care sunt rudele mele. Le-am spus că îl am pe tata, dar că mama murise. Şi le-am mai spus că-l am şi pe unchiul Terry, dar că el e în Sunderland şi e fratele tatălui meu, şi că mai am şi bunici, dar trei dintre ei sunt morți, iar bunica Burton a fost dusă la un azil, fiindcă e bolnavă de demență senilă şi crede că eu sunt vreun personaj de la televiziune.

Pe urmă mi-au cerut numărul de telefon al tatei.

Le-am spus că avem două numere, unul de acasă şi unul de la telefonul mobil, apoi le-am spus pe amândouă.

Era plăcut în celula de la secție. Era un cub aproape perfect, lung de 2 metri, lat de 2 metri şi înalt de 2 metri. Conținea aproximativ 8 metri cubi de aer. Avea o ferestruică cu zăbrele şi, la capătul opus, o uşă din metal cu o trapă lungă şi subțire aproape de podea, prin care se puteau împinge tăvile cu mâncare în celulă, iar mai sus era o trapă culisantă prin care polițiştii se puteau uita ca să controleze dacă nu cumva deținuții au evadat sau s-au sinucis. Tot acolo mai era şi o banchetă capitonată.

M-am întrebat cum aş evada dacă aş fi personajul unei povestiri. Ar fi fost dificil, fiindcă singurele obiecte pe care le aveam erau hainele şi pantofii, fără şireturi.

Am ajuns la concluzia că cel mai bun plan ar fi să aştept o zi însorită şi apoi să-mi folosesc ochelarii ca să focalizez razele soarelui pe o bucată de țesătură, pentru a declanşa un incendiu. Urma să evadez când aveau să vadă focul şi să mă scoată din celulă. Iar dacă nu observau, puteam să fac pipi pe haine şi astfel să sting flăcările.

M-am întrebat dacă doamna Shears le spusese polițiştilor că eu îl omorâsem pe Wellington şi dacă, atunci când polițiştii vor afla că mințise, va fi dusă la închisoare. Fiindcă atunci când spui minciuni despre alți oameni se numeşte *Calomnie.*

29

Oamenii mi se par derutanți.

Şi asta din două motive principale.

Primul motiv principal este acela că oamenii spun foarte multe fără să folosească vreun cuvânt. Siobhan spune că atunci când ridici o sprânceană poate să însemne foarte multe lucruri. Poate să însemne „vreau să fac sex cu tine" şi mai poate să însemne „cred că tocmai ai spus o prostie".

Siobhan mai zice că dacă ții gura închisă şi expiri zgomotos pe nări poate să însemne ori că eşti relaxat, ori că eşti plictisit, ori că eşti supărat şi totul depinde de cât de mult aer îți iese pe nări şi cât de repede, precum şi de forma pe care o ia gura ta când faci asta, dar şi de felul cum stai şi ce ai spus cu puțin înainte de asta şi de sute de alte lucruri care sunt prea complicate ca să le prelucrezi în doar câteva secunde.

Al doilea motiv principal este că adesea oamenii vorbesc folosind metafore. Iată câteva exemple de metafore.

Am râs de mi-au sărit capacele.
El era lumina ochilor ei.
Frica păzeşte pepenii.
La paştele cailor.
El era stană de piatră.

μετα Cuvântul metaforă înseamnă să cari ceva dintr-un loc într-altul şi vine de la cuvintele greceşti φερειν (care înseamnă *dintr-un loc într-altul*) şi (care înseamnă *a căra)* şi e atunci când pentru a descrie ceva foloseşti un cuvânt care înseamnă altceva. Asta înseamnă că însuşi cuvântul metaforă este o metaforă.

Eu cred că ar trebui să i se spună minciună, fiindcă oamenii nu au capace care să sară atunci când

râd, caii n-au cum să sărbătorească paştele, iar frica, fiind o stare sufletească, nu poate să păzească pepenii. Iar când încerc să vizualizez lumina ochilor, nu are nici o legătură cu faptul că ți-e drag cineva şi te face să uiți despre ce era vorba.

Numele meu este o metaforă. Înseamnă *să-l cari pe Cristos* şi vine de la cuvintele greceşti χριστος (care înseamnă Isus Cristos) şi φερειν şi a fost numele care i s-a dat sfântului Cristofor fiindcă l-a cărat pe Isus Cristos peste un râu.

Asta te face să te întrebi cum se numea înainte de a-l purta pe Cristos peste râu. Dar nu se numea în nici un fel fiindcă asta e o poveste apocrifă, ceea ce înseamnă că şi ea este o minciună.

Mama spunea că de aici reiese că numele Christopher e un nume frumos, căci e o poveste despre ce înseamnă să fii bun şi generos, dar eu nu vreau ca numele meu să însemne o poveste despre ce înseamnă să fii bun şi generos. Vreau ca numele meu să mă reprezinte pe mine.

31

Era ora 1:12 noaptea când tata a ajuns la secția de poliție. Nu l-am văzut decât la 1:28, dar ştiam că e acolo fiindcă îl auzeam.

Striga: „Vreau să-mi văd băiatul" şi „De ce naiba l-ați închis într-o celulă?" şi „Bineînțeles că sunt foarte supărat".

Pe urmă l-am auzit pe un polițist spunându-i să se calmeze. După care nu am mai auzit nimic multă vreme.

La 1:28 un polițist a deschis uşa celulei şi mi-a spus că vrea să mă vadă cineva.

Am ieşit din celulă. L-am văzut pe tata pe coridor. Şi-a ridicat mâna dreaptă şi şi-a desfăcut degetele evantai. Eu am ridicat mâna stângă şi mi-am desfăcut degetele evantai şi apoi ne-am atins degetele unele de altele. Facem asta fiindcă uneori tata vrea să mă îmbrățişeze, dar mie nu-mi place să-i îmbrățişez pe oameni, aşa că în loc de asta ne atingem degetele şi asta înseamnă că el mă iubeşte.

Apoi polițistul ne-a spus să-l urmăm pe coridor până într-o altă încăpere. Acolo erau o masă şi trei scaune. Ne-a spus să luăm loc într-o parte a mesei, iar el s-a aşezat în cealaltă parte. Pe masă era un casetofon şi de aceea am întrebat dacă o să mi se ia un interogatoriu şi dacă el urma să-l înregistreze.

— Nu cred că o să fie nevoie de aşa ceva, a spus polițistul.

Era inspector. Mi-am dat seama de asta pentru că nu purta uniformă. Avea totodată şi un nas foarte păros. Ai fi zis că doi şoricei foarte mici stau ascunşi în nările lui.{2}

Inspectorul a spus:

— Am vorbit cu tatăl tău şi mi-a zis că n-ai vrut să-l loveşti pe polițist.

N-am spus nimic fiindcă nu fusese o întrebare.

— Ai vrut să-l loveşti pe polițist? a întrebat

inspectorul.
— Da, am răspuns.
S-a strâmbat la faţă şi a spus:
— Dar n-ai vrut să-l răneşti pe poliţist?
M-am gândit la asta şi am răspuns:
— Nu. N-am vrut să-l rănesc pe poliţist. Am vrut doar să-l fac să nu mă mai atingă.
Apoi inspectorul a spus:
— Ştii că nu e bine să loveşti un poliţist, nu?
— Da, ştiu.
A tăcut preţ de câteva secunde, după care a întrebat:
— Tu ai omorât câinele, Christopher?
— N-am omorât câinele.
— Ştii că nu e bine să minţi un poliţist şi că, dacă faci asta, poţi să dai de necazuri foarte mari?
— Da.
— Deci ştii cine a omorât câinele?
— Nu.
— Spui adevărul? a întrebat inspectorul.
— Da. Eu spun întotdeauna adevărul.
Şi a mai spus:
— Bine. O să-ţi dau un avertisment.
Am întrebat:
— O să fie ceva scris pe hârtie, ca un certificat pe care pot să-l păstrez?
— Nu, a răspuns inspectorul. Un avertisment înseamnă că vom scrie undeva ceea ce ai făcut, că ai lovit un poliţist dar că a fost un accident şi că n-ai vrut să-l răneşti pe poliţist.
— Dar n-a fost un accident, am replicat eu.
Iar tata a intervenit:
— Christopher, te rog.
Poliţistul şi-a închis gura şi, răsuflând zgomotos pe nas, a spus:
— Dacă o să mai dai de vreo belea, o să ne uităm în dosar şi o să vedem că ţi s-a dat un avertisment şi atunci o să luăm lucrurile mult mai în serios. Ai înţeles

ce ți-am spus?

Am spus că am înțeles.

Apoi ne-a spus că putem să plecăm şi a deschis uşa, iar noi am ieşit pe coridor şi ne-am întors la biroul de primire, de unde mi-am luat briceagul multifuncțional militar, capătul de sfoară şi bucata de puzzle din lemn, cele 3 granule din mâncarea lui Toby, cele 1,47 lire, agrafa şi cheia de la uşa din față, care erau toate într-o pungă din plastic. Am ieşit afară, unde era parcată maşina tatei, şi am plecat acasă.

37

Eu nu spun minciuni. Mama zicea că nu mint fiindcă sunt un om bun. Dar nu ăsta e motivul. Motivul e că nu pot să spun minciuni.

Mama era o persoană mică de statură care mirosea frumos. Iar uneori purta o bluză flauşată de culoare roz, cu un fermoar pe mijloc şi un mic ecuson pe sânul stâng pe care scria ***Berghaus***.

O minciună e atunci când spui că s-a întâmplat ceva care nu s-a întâmplat. Dar numai un singur lucru poate să se întâmple la un moment dat şi într-un anumit loc. Şi sunt nenumărate lucrurile care nu s-au întâmplat în acel moment şi în acel loc. Iar dacă mă gândesc la ceva ce nu s-a întâmplat, încep să mă gândesc la toate celelalte lucruri care nu s-au întâmplat.

De exemplu, azi-dimineață, la micul dejun, am mâncat Ready Brek şi nişte *milkshake* de zmeură fierbinte. Dar dacă aş spune că de fapt am mâncat Shreddies şi o cană de ceai[3], aş începe să mă gândesc la Coco-Pops şi limonadă, la *porridge* şi dr Pepper, la cum nu-mi mâneam micul dejun în Egipt şi că în cameră nu era un rinocer şi că tata nu e îmbrăcat în costum de scafandru şi aşa mai departe, şi chiar când scriu asta mă face să mă simt nesigur şi speriat, ca şi cum aş sta pe acoperişul unei clădiri foarte înalte şi aş vedea sub mine mii de case, de maşini şi de oameni, iar capul mi-e atât de plin de toate aceste lucruri încât mi-e teamă că o să uit să stau drept şi să mă țin de balustradă şi-o să cad de pe acoperiş şi-o să mor.

Ăsta e un alt motiv pentru care nu-mi plac romanele propriu-zise, fiindcă sunt minciuni despre lucruri care nu s-au întâmplat şi mă fac să mă simt nesigur şi speriat.

Iată de ce tot ce am scris aici e adevărat.

Când mergeam spre casă, cerul era acoperit de nori, aşa că n-am putut să văd Calea Lactee.

Am spus „Iartă-mă", pentru că tata trebuise să vină la secția de poliție, ceea ce era un lucru neplăcut.

— Nu-i nimic, a spus el.

— Nu eu am omorât câinele, am spus.

Iar el mi-a răspuns:

— Ştiu. Apoi a spus: Christopher, trebuie să te fereşti de necazuri, pricepi?

I-am răspuns:

— Nu ştiam că o să dau de necaz. Îmi place Wellington şi m-am dus să-l salut, dar nu ştiam că fusese omorât.

Tata mi-a zis:

— Încearcă să nu-ți mai bagi nasul în treburile altora.

M-am gândit la asta puțin şi am spus:

— Am de gând să aflu cine l-a omorât pe Wellington.

Iar tata a spus:

— Tu ai ascultat ce ți-am spus, Christopher?

Am spus:

— Da, am ascultat ce mi-ai spus, dar când cineva este omorât trebuie să afli cine a făcut-o, ca să fie pedepsit.

Iar tata mi-a zis:

— E un amărât de câine, Christopher, un amărât de câine.

Am răspuns:

— Eu cred că şi câinii sunt importanți.

— Las-o baltă, a spus el.

Iar eu am adăugat:

— Mă întreb dacă polițiştii vor afla cine l-a ucis şi dacă îl vor pedepsi pe vinovat.

Atunci tata a lovit volanul cu pumnul şi maşina s-a

clătinat puțin, trecând peste linia întreruptă de pe mijlocul şoselei, după care a strigat:

— Am spus s-o laşi baltă, pentru numele lui Dumnezeu!

Îmi dădeam seama că era furios fiindcă țipa, iar eu nu voiam să-l supăr, aşa că n-am mai spus nimic până când am ajuns acasă.

După ce am intrat în casă, m-am dus la bucătărie şi am luat un morcov pentru Toby, după care m-am dus sus, am închis uşa camerei mele, i-am dat drumul lui Toby şi i-am dat morcovul. Am pornit apoi calculatorul şi am jucat 76 de jocuri de Minesweeper, iar versiunea Expert am terminat-o în 102 secunde, care depăşea cu doar 3 secunde cel mai bun timp al meu, de 99 de secunde.

La ora 2:07 am simțit nevoia să beau un pahar cu suc de portocale înainte să mă spăl pe dinți şi să mă culc, aşa că am coborât în bucătărie. Tata stătea pe canapea şi bea whisky, în timp ce se uita la o partidă de biliard la televizor. Din ochi îi curgeau lacrimi.

L-am întrebat:

— Eşti trist din cauza lui Wellington?

S-a uitat lung la mine şi a tras aer pe nări. Apoi a spus:

— Da, Christopher, poți să spui asta. Poți foarte bine să spui asta.

Mi-am zis că e mai bine să-l las singur fiindcă şi eu, atunci când sunt trist, vreau să fiu lăsat singur. Aşa că n-am mai spus nimic altceva. M-am dus în bucătărie şi mi-am preparat sucul de portocale, pe care l-am dus apoi în camera mea.

43

Mama a murit acum 2 ani.

Într-o zi, când m-am întors de la şcoală, nimeni nu mi-a deschis uşa, aşa că m-am dus şi am găsit cheia secretă pe care o ținem sub un ghiveci de flori din spatele uşii de la bucătărie. Am intrat în casă şi am continuat construcția unei machete de tanc Airfix Sherman, la care lucram.

După o oră şi jumătate, tata s-a întors de la muncă. Are o firmă care se ocupă de întreținerea instalațiilor de încălzire şi repararea boilerelor şi lucrează împreună cu un bărbat pe care-l cheamă Rhodri şi este angajatul lui. A bătut la uşa camerei mele, i-am deschis, iar el m-a întrebat dacă am văzut-o pe mama.

I-am spus că n-o văzusem şi el s-a dus jos şi a început să dea câteva telefoane. Nu am auzit ce a vorbit.

Pe urmă a urcat în camera mea şi a spus că trebuie să iasă în oraş un timp şi că nu era sigur cât va dura. A spus că dacă o să am nevoie de ceva să-l sun pe telefonul mobil.

A fost plecat vreme de 2½ ore. Când s-a întors, am coborât la parter. Stătea în bucătărie şi se uita pe fereastra din spate care dădea spre grădină, iaz, gardul din tablă ondulată şi turla bisericii de pe strada Manstead, care arată ca un castel căci e normandă.

Tata a spus:

— Mă tem că n-ai s-o mai vezi pe mama ta o vreme.

Nu s-a uitat la mine când mi-a spus asta. A continuat să se uite pe fereastră.

De obicei, când îți vorbesc, oamenii se uită la tine. Ştiu că ei încearcă să înțeleagă la ce mă gândesc, dar eu nu-mi dau seama la ce se gândesc ei. E ca şi cum te-ai afla într-o încăpere dintr-un film de spionaj, cu o oglindă falsă. Dar era plăcut acum, când tata îmi vorbea fără să se uite la mine.

— De ce? am întrebat.

A aşteptat îndelung, după care a spus:

— Mama ta a trebuit să se interneze la spital.

— Putem s-o vizităm? am întrebat, fiindcă îmi plac spitalele. Îmi plac uniformele şi aparatele.

— Nu, a spus tata.

— De ce?

— Are nevoie de odihnă. Are nevoie să stea singură.

Am întrebat:

— E un spital psihiatric?

— Nu. E un spital obişnuit. Are o problemă... o problemă la inimă.

Am spus:

— Va trebui să-i ducem mâncare, fiindcă ştiam că mâncarea de la spital nu e foarte grozavă.

David, de la şcoală, s-a dus la spital pentru o operație la picior, ca să-i lungească muşchiul gambei şi să poată merge mai bine. Şi nu i-a plăcut deloc mâncarea de acolo, aşa că maică-sa îi ducea mâncare în fiecare zi.

Din nou tata a lăsat să treacă multă vreme până când a spus:

— O să-i duc ceva în timpul zilei, când eşti tu la şcoală, şi-o să le dau doctorilor, iar ei o să-i dea mamei tale, bine?

— Dar tu nu ştii să găteşti, am spus eu.

Tata şi-a acoperit fața cu mâinile şi a spus:

— Christopher, uite ce e. O să-i cumpăr nişte mâncare gata preparată de la Marks and Spencer şi-o să i-o duc. Îi plac chestiile alea.

Am spus că o să-i scriu o carte poştală în care o să-i urez să se facă bine, pentru că aşa se face pentru oamenii care sunt la spital. Tata a spus că o să i-o ducă a doua zi.

A doua zi de dimineață, când mergeam cu autobuzul la şcoală, am trecut de 4 maşini roşii la rând, ceea ce însemna că va fi o **Zi Bună**, aşa că am hotărât să nu fiu trist din pricina lui Wellington.

Domnul Jeavons, psihologul şcolii, m-a întrebat o dată de ce 4 maşini roşii la rând însemnau o **Zi Bună**, 3 maşini roşii la rând însemnau o **Zi Destul De Bună**, 5 maşini roşii la rând însemnau o **Zi Foarte Bună**, în vreme ce 4 maşini galbene însemnau o **Zi Neagră**, asta fiind o zi în care nu vorbesc cu nimeni, stau singur şi citesc cărți, nu mănânc la prânz nimic şi *Nu-mi Asum Riscuri. A* spus că eram, în mod evident, o persoană foarte logică, aşa că era surprins că gândeam astfel, fiindcă nu era foarte logic.

I-am spus că-mi place ca lucrurile să fie ordonate frumos. Şi unul dintre modurile în care lucrurile sunt ordonate frumos este să fie logice. Mai ales dacă acele lucruri sunt numere sau un argument. Dar mai sunt şi alte căi de aranjare a lucrurilor într-o ordine frumoasă. Şi de-aia am Zile Bune şi Zile Negre. Şi i-am spus că unii oameni care lucrează într-un birou ies din casă dimineața şi văd cum cerul e senin şi asta-i face fericiți sau văd că plouă şi asta îi întristează, dar singura diferență era dată de vreme, iar dacă ei lucrează într-un birou, vremea nu are nimic de-a face cu faptul că ei au o zi bună sau o zi proastă.

Am spus că, atunci când se trezeşte dimineața, tata îşi îmbracă întotdeauna mai întâi pantalonii şi pe urmă ciorapii, şi asta nu e ceva logic, dar el întotdeauna procedează astfel, fiindcă şi lui îi place ca lucrurile să fie frumos ordonate. De asemenea, când urcă scările, sare câte două trepte deodată şi întotdeauna începe cu piciorul drept.

Domnul Jeavons a spus că sunt un băiat foarte deştept.

Am spus că nu sunt deştept. Nu fac decât să observ cum sunt lucrurile, iar asta nu înseamnă să fii deştept, înseamnă doar să fii atent. Eşti deştept atunci când te uiți cum sunt lucrurile din jur şi te foloseşti de ceea ce ai observat ca să descoperi ceva nou. Ca, de exemplu, expansiunea universului sau cine a comis o crimă. Sau dacă vezi numele cuiva şi dai fiecărei litere o valoare de la 1 la 26 (a=l, b=2 etc.), apoi calculezi suma numerelor în minte şi afli că rezultatul e un număr prim, cum ar fi Jesus Christ (151), Scooby Doo (113), Sherlock Holmes (163) sau Doctor Watson (167).

Domnul Jeavons m-a întrebat dacă, ştiind că lucrurile sunt ordonate frumos, mă simțeam în siguranță şi i-am spus că da.

Pe urmă m-a întrebat dacă nu-mi place ca lucrurile să se schimbe. Iar eu i-am spus că nu mi-ar păsa de schimbarea lucrurilor dacă, de exemplu, aş deveni astronaut, ceea ce este una dintre cele mai mari schimbări pe care ni le putem imagina, în afară de a te transforma într-o fată sau a muri.

M-a întrebat dacă vreau să devin astronaut şi i-am spus că vreau.

A spus că e foarte greu să devii astronaut. I-am spus că ştiu asta. Trebuie să devii ofițer în forțele aeriene, să accepți o mulțime de ordine şi să fii pregătit să ucizi alte ființe omeneşti, iar eu nu pot să accept ordine. De asemenea nu am o acuitate vizuală perfectă, de care ai nevoie ca să fii pilot. Dar am spus că poți să continui să-ți doreşti ceva care e foarte improbabil să se întâmple.

Terry, fratele mai mare al lui Francis, pe care-l ştiu de la şcoală, a spus că eu n-o să obțin niciodată altă slujbă decât cea de supraveghetor de cărucioare la vreun supermarket sau să curăț balegile măgarilor la o rezervație de animale, că doar n-or să-i lase pe spastici să conducă rachete care costă miliarde de lire. Când i-am spus tatălui meu asta, mi-a zis că Terry era invidios fiindcă eu sunt mai deştept ca el. Ceea ce era o

stupizenie pentru că nu ne aflam în vreo competiție. Dar Terry e un prost, deci *quod erat demonstrandum,* care este expresia latinească pentru „ceea ce era de demonstrat", care înseamnă „astfel s-a demonstrat".

Nu sunt spastic, ceea ce înseamnă bolnav de paralizie spastică, nu ca Francis, care e spastic, şi chiar dacă, probabil, n-o să devin astronaut, o să merg la universitate şi-o să studiez matematica, sau fizica, sau fizica şi matematica (care e o facultate foarte respectabilă), pentru că îmi plac matematica şi fizica şi sunt foarte bun la aceste materii. Dar Terry n-o să meargă la universitate. Tata spune că Terry are toate şansele să ajungă la puşcărie.

Terry are pe braț un tatuaj cu o inimă străpunsă de un pumnal.

Dar asta a fost ceea ce se cheamă o digresiune, iar acum o să revin la faptul că era o Zi Bună.

Pentru că era o Zi Bună am hotărât să încerc să aflu cine l-a ucis pe Wellington, fiindcă o Zi Bună e o zi potrivită pentru proiecte şi planificarea lucrurilor.

Când i-am spus asta lui Siobhan, mi-a zis:

— Ei bine, astăzi aveam planificat să scriem povestiri, deci ce-ar fi să scrii despre cum l-ai găsit pe Wellington şi cum ai ajuns la secția de poliție.

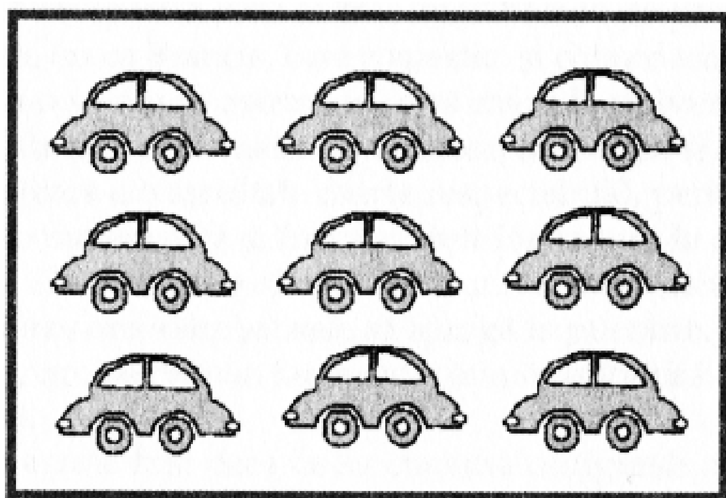
Asta a fost momentul când am început să scriu povestirea asta.

Iar Siobhan a spus că mă va ajuta la ortografie şi gramatică, precum şi la notele de subsol.

Mama a murit două săptămâni mai târziu.

Nu m-am dus la spital s-o văd, dar tata i-a dus multă mâncare de la Marks and Spencer's. A zis că arăta bine şi părea să se însănătoşească. Îmi trimitea toată dragostea ei şi pusese cartea mea poştală pe măsuța de lângă pat. Tata a spus că-i plăcuse foarte mult.

Cartea poştală avea pe partea din față desenele unor maşini. Arăta aşa:

Am făcut-o la şcoală, cu doamna Peters, profesoara de artă plastică, şi era o linogravură, adică faci un desen pe o bucată de linoleum iar doamna Peters îl decupează cu un *cutter,* după care pui cerneală pe bucata de linoleum şi o apeşi pe hârtie, şi ăsta e motivul pentru care toate maşinile arată la fel, fiindcă am făcut o maşină şi am apăsat-o pe hârtie de 9 ori. Şi doamna Peters a avut ideea să fac multe maşini, ceea ce mi-a plăcut. Apoi am colorat toate maşinile cu vopsea roşie, astfel încât pentru mama să fie o **Zi Nemaipomenită**.

Tata a spus că mama a murit în urma unui atac de cord şi că a fost ceva neaşteptat.

Am spus: „Ce fel de atac de cord?" — pentru că eram surprins.

Mama avea doar 38 de ani şi de obicei bătrânii suferă atacuri de cord, pe câtă vreme mama era foarte activă, mergea cu bicicleta şi mânca alimente sănătoase, bogate în fibre şi cu conținut scăzut de grăsimi saturate, cum ar fi came de pui, legume şi musli.

Tata a zis că nu ştie ce fel de atac de cord a avut şi că nu era momentul să pun asemenea întrebări.

Am spus că probabil fusese vorba de un anevrism.

Atacul de cord are loc atunci când o parte din muşchii inimii nu mai sunt alimentați cu sânge şi mor. Sunt două tipuri principale de atac de cord. Primul este embolia. Asta se întâmplă când un cheag de sânge astupă unul dintre vasele sangvine care duc sângele la muşchii inimii. Şi poți să împiedici acest lucru dacă iei aspirină şi mănânci peşte. Ăsta fiind şi motivul pentru care eschimoşii nu suferă acest tip de atac de cord, fiindcă ei mănâncă peşte, iar peştele împiedică formarea cheagurilor de sânge, dar o tăietură mai gravă poate să le provoace moartea prin sângerare.

Anevrismul are loc atunci când un vas de sânge se sparge şi sângele nu mai ajunge la muşchii inimii pentru că se scurge prin acea spărtură. Iar unii oameni fac anevrisme numai fiindcă au câte un punct slab în vasele de sânge, cum a pățit doamna Hardisty, care locuia pe strada noastră la numărul 72 şi care a avut un punct slab în vasele sangvine de la gât şi a murit numai fiindcă a întors capul când încerca să-şi parcheze maşina.

Pe de altă parte, se poate să fi fost vorba de o embolie, fiindcă cheagurile de sânge se formează mult mai uşor atunci când stai în pat mai mult timp, aşa cum se întâmplă când eşti internat la spital.

Tata a spus:

— Îmi pare rău, Christopher, îmi pare tare rău.

Dar n-a fost vina lui.

Apoi doamna Shears a venit la noi şi ne-a pregătit cina. Era încălțată cu sandale şi era îmbrăcată în blugi şi un tricou care avea imprimat pe piept cuvintele **WINDSURF** şi **CORFU**, precum şi imaginea unui *windsurfer.*

Tata stătea pe scaun, iar ea s-a apropiat de el şi i-a ținut capul la piept şi i-a spus:

— Haide, Ed. O să te ajutăm să treci prin asta.

După aceea ne-a făcut spaghetti cu sos de roşii.

După masă a jucat Scrabble cu mine şi am bătut-o cu scorul de 247 la 134.

59

Am hotărât că voi afla cine l-a omorât pe Wellington chiar dacă tata mi-a spus să nu-mi mai bag nasul în treburile altora.

Asta pentru că nu fac întotdeauna ceea ce mi se spune.

Şi asta pentru că atunci când oamenii îți spun ce să faci, de obicei îți spun lucruri derutante şi lipsite de logică.

De exemplu, oamenii spun de multe ori: „Taci din gură", fără să precizeze pentru cât timp trebuie să taci din gură. Sau vezi o plăcuță pe care scrie **NU CĂLCAŢI IARBA**, dar ar trebui să scrie **NU CĂLCAŢI IARBA DIN JURUL ACESTEI PLĂCUŢE** sau **NU CĂLCAŢI TOATĂ IARBA DIN ACEST PARC**, fiindcă sunt o mulțime de zone acoperite cu iarbă unde ți se dă voie să umbli.

De asemenea, oamenii încalcă mereu regulile. De exemplu, tata conduce de multe ori cu peste 50 km/h în zone unde viteza maximă e de 50 km/h, iar uneori conduce şi când e băut şi de multe ori nu-şi pune centura de siguranță când îşi conduce duba. Iar în Biblie zice *Să nu ucizi,* dar au fost cruciadele şi două războaie mondiale şi războiul din Golf şi în toate acestea creştinii au ucis oameni.

De asemenea, nu ştiu la ce se gândeşte tata când îmi zice să nu mă amestec în treburile altora, pentru că nu înțeleg ce vrea să spună prin „treburile altora", căci eu fac multe lucruri cu ceilalți oameni, la şcoală, la magazin şi în autobuz, iar meseria lui e să intre în casele altor oameni şi să le repare boilerele şi instalațiile de încălzire. Şi toate aceste lucruri sunt „treburi ale altora".

Siobhan înțelege. Când îmi spune să nu fac ceva, ea îmi spune cu exactitate care este lucrul pe care nu am voie să-l fac. Iar mie-mi place asta.

De exemplu, o dată a spus: „Niciodată să n-o mai

loveşti pe Sarah cu pumnul sau în vreun alt fel, Christopher. Chiar dacă ea te loveşte prima. Dacă te loveşte din nou, pleacă de lângă ea şi stai nemişcat şi numără de la 1 la 50, după care vii şi-mi spui mie ce ți-a făcut sau îi spui unuia din ceilalți membri ai personalului ce a făcut."

Sau, de exemplu, altădată a spus: „Dacă vrei să te duci la leagăne şi deja sunt alți oameni în leagăne nu trebuie să-i dai la o parte. Trebuie să le ceri voie să te dai şi tu şi pe urmă trebuie să aştepți până când ei termină."

Dar când ceilalți oameni îți spun ce nu poți să faci, nu ți-o spun în felul ăsta. Aşa că am hotărât singur ce voi face şi ce nu voi face.

În seara aceea m-am dus acasă la doamna Shears, am bătut la uşă şi am aşteptat ca ea să-mi răspundă.

Când a deschis uşa, avea o cană de ceai în mână, era încălțată cu papuci din blană de oaie şi tocmai se uita la un concurs de cunoştințe generale televizat, fiindcă televizorul era pornit şi am auzit pe cineva zicând: „Capitala Venezuelei este... a) Maracas, b) Caracas, c) Bogota sau d) Georgetown." Iar eu ştiam că e Caracas.

A spus:

— Christopher, zău că nu mi se pare că vreau să te văd în clipa asta.

Am spus:

— Nu l-am omorât pe Wellington.

Iar ea a replicat:

— Ce cauți aici?

— Am vrut să vin să vă spun că nu l-am omorât pe Wellington. Şi că vreau să aflu cine l-a omorât.

O parte din ceaiul din cană s-a vărsat pe covor. Am spus:

— Ştiți cine l-a omorât pe Wellington?

Nu mi-a răspuns la întrebare. A spus doar:

— La revedere, Christopher.

Şi a închis uşa.

Atunci am hotărât să fac puțin pe detectivul.

Mi-am dat seama că mă urmăreşte şi aşteaptă să plec fiindcă o vedeam cum stă în hol de cealaltă parte a geamului mat de la uşă. Aşa că am mers pe cărare şi am ieşit din grădină. După care am făcut un ocol şi am văzut că nu mai stătea în hol. M-am asigurat că nu mă urmărea nimeni şi m-am cățărat peste zid şi am mers pe lângă casa ei în grădina din spate, la şopronul unde-şi ținea uneltele de grădinărit.

Şopronul era încuiat cu un lacăt şi n-am putut să intru, aşa că m-am dus până la fereastra laterală. Aici am avut puțin noroc. Când m-am uitat pe fereastră am văzut o furcă ce arăta identic cu furca înfiptă în Wellington. Era aşezată pe bancul de lucru de lângă fereastră şi fusese curățată, fiindcă nu se mai vedea sânge pe dinții furcii. Am văzut şi alte unelte, o cazma, o greblă şi un foarfece din acelea cu brațe lungi cu care oamenii taie crengile care sunt prea înalte ca să ajungi la ele. Şi toate aveau mânere din plastic verde, ca şi furca. Asta însemna că furca era a doamnei Shears. Ori asta, ori era o *Pistă Falsă,* adică un indiciu care te face să ajungi la o concluzie greşită sau ceva care pare a fi un indiciu dar nu este.

M-am întrebat dacă nu cumva chiar doamna Shears îl omorâse pe Wellington. Dar dacă ea îl omorâse pe Wellington, atunci de ce ieşise din casă țipând: „Ce mama dracului ai făcut cu câinele meu?"

Mi-am zis că, probabil, nu doamna Shears îl omorâse pe Wellington. Dar că făptaşul omorâse probabil câinele cu furca doamnei Shears. Iar şopronul era încuiat. Asta însemna că era cineva care avea cheia de la şopronul doamnei Shears sau că ea lăsase şopronul neîncuiat sau lăsase furca undeva în grădină.

Am auzit un zgomot, m-am întors şi am văzut-o pe doamna Shears stând pe gazon şi uitându-se la mine.

Am spus:

— Am venit să văd dacă furca e în şopron.

Iar ea mi-a zis:

— Dacă nu pleci imediat, o să chem iar poliția.

Aşa că m-am dus acasă.

Când am ajuns acasă l-am salutat pe tata şi m-am dus la mine în cameră să-i dau de mâncare lui Toby, şobolanul meu. Eram fericit fiindcă eram detectiv şi aflam lucruri.

61

La şcoală, doamna Forbes a spus că, atunci când a murit, mama a urcat în rai. Asta pentru că doamna Forbes e foarte bătrână şi crede în rai. Şi poartă pantaloni de trening fiindcă zice că sunt mai comozi decât pantalonii obişnuiți. Iar unul dintre picioare i-a rămas un pic mai scurt în urma unui accident de motocicletă.

Dar când mama a murit, ea n-a ajuns în rai, fiindcă raiul nu există.

Soțul doamnei Peters este preot şi i se spune reverendul Peters. Câteodată mai vine la şcoală să stea de vorbă cu noi şi l-am întrebat unde e raiul, iar el mi-a spus: „Nu e în universul nostru. E un loc cu totul şi cu totul diferit."

Reverendul Peters plescăie într-un fel ciudat cu limba atunci când se gândeşte. Şi fumează țigări, iar mirosul acestora se simte în respirația lui, ceea ce nu-mi place.

Am spus că nu există nimic în afara universului şi că nu există un loc cu totul şi cu totul diferit. Atât doar că s-ar putea să existe dacă ai putea să treci printr-o gaură neagră, dar o gaură neagră este ceea ce se cheamă o *Singularitate,* ceea ce înseamnă că e imposibil să afli ce este în cealaltă parte a ei, fiindcă gravitația unei găuri negre e atât de mare, încât nici undele electromagnetice, precum lumina, nu pot să mai iasă din ea, iar prin undele electromagnetice noi primim informațiile despre lucrurile situate la foarte mare depărtare. Iar dacă raiul ar fi în partea cealaltă a unei găuri negre, ca să ajungă acolo oamenii ar trebui expediați în spațiu cu rachetele, şi nu sunt, căci altminteri oamenii ar băga de seamă acest lucru.

După părerea mea, oamenii cred în rai fiindcă nu le place ideea de a muri, pentru că ar vrea să continue să trăiască şi nu le place gândul că alți oameni se vor muta

în casele lor şi le vor arunca lucrurile la gunoi.

Reverendul Peters a spus:

— Ei bine, când spun că raiul e în afara universului e doar un mod de a vorbi. Cred că, de fapt, asta înseamnă că cei morți sunt cu Dumnezeu.

Iar eu am replicat:

— Dar unde e Dumnezeu?

Iar reverendul Peters a spus că vom vorbi despre asta altă dată, când o să aibă mai mult timp la dispoziție.

În realitate, când mori, creierul încetează să mai funcționeze iar corpul îți putrezeşte, aşa cum s-a întâmplat cu iepurele când a murit şi l-am îngropat în pământul din spatele grădinii. Toate moleculele lui s-au descompus în alte molecule, care s-au dus în pământ şi au fost mâncate de viermi şi au ajuns în plante şi dacă săpăm în acelaşi loc peste zece ani n-o să mai găsim nimic acolo în afară de scheletul iepurelui. Iar peste 1000 de ani o să-i dispară chiar şi scheletul. Dar asta e bine pentru că el face parte acum din flori, din măr şi din tufişul de păducel.

Când mor, oamenii sunt puşi uneori în sicrie, ceea ce înseamnă că nu se amestecă cu pământul multă vreme, până când putrezeşte lemnul din care e făcut cosciugul.

Dar mama a fost dusă la crematoriu. Adică a fost pusă într-un sicriu, arsă, măcinată şi transformată în cenuşă şi fum. Nu ştiu ce se întâmplă cu cenuşa şi n-am avut cum să întreb la crematoriu fiindcă nu m-am dus la funeralii. Dar fumul iese pe coş şi ajunge în aer şi uneori mă uit la cer şi mă gândesc că moleculele mamei sunt acolo, sus, sau în norii de deasupra Africii sau Antarcticii, ori ajung jos o dată cu ploile din pădurile tropicale ale Braziliei sau atunci când ninge pe undeva.

A doua zi a fost duminică şi nu prea ai ce să faci într-o zi de duminică, decât dacă tata mă scoate la plimbare la lacul pentru sporturi nautice sau la centrul botanic, dar în acea duminică Anglia juca cu România la fotbal, ceea ce însemna că nu vom ieşi în oraş fiindcă tata voia să se uite la meci, la televizor. Aşa că am hotărât să mai fac puțin pe detectivul, pe cont propriu.

Am decis să mă duc la unii dintre cei care locuiau pe strada noastră şi să-i întreb dacă văzuseră pe cineva omorându-l pe Wellington sau dacă marți noaptea văzuseră întâmplându-se ceva ciudat pe stradă.

Să stau de vorbă cu străinii nu e un lucru pe care să-l fac de obicei. Nu-mi place să vorbesc cu străinii. Şi asta nu din cauza **Străinilor Periculoşi** despre care ni se vorbeşte la şcoală, şi anume când un bărbat necunoscut îți oferă dulciuri sau se oferă să te plimbe cu maşina fiindcă vrea să facă sex cu tine. Nu-mi fac griji din pricina asta. Dacă un bărbat străin mă atinge, îl lovesc, şi pot să-i lovesc pe oameni foarte tare. De exemplu, când i-am ars un pumn lui Sarah, fiindcă m-a tras de păr, a rămas inconştientă şi a făcut comoție, aşa că a trebuit s-o ducă la urgențe la spital. De asemenea, am întotdeauna în buzunar briceagul militar multifuncțional, dotat cu o lamă zimțată, cu care poți să retezi degetul unui om.

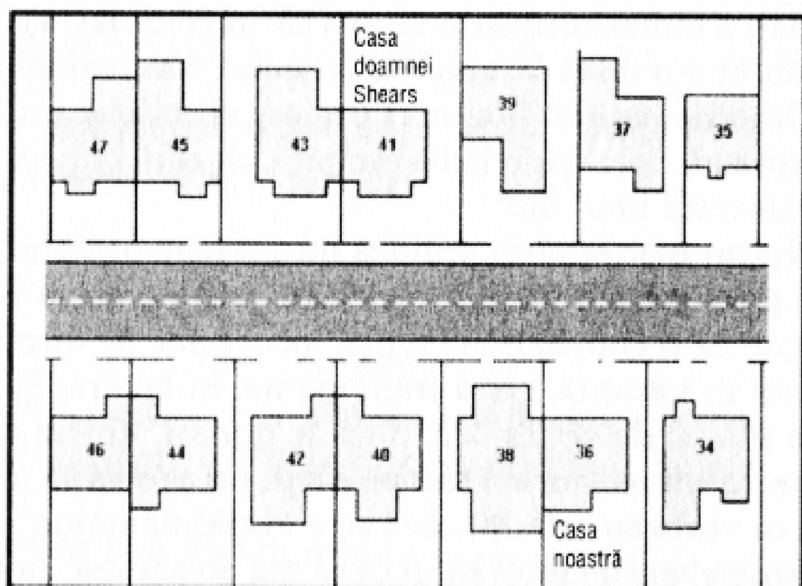
Nu-mi plac străinii, fiindcă nu-mi plac oamenii pe care nu i-am mai întâlnit niciodată. Mi-e greu să-i înțeleg. E ca şi cum ai fi în Franța, locul unde ne duceam uneori în vacanță, când trăia mama, în tabără. Şi nu mi-a plăcut deloc fiindcă, dacă te duceai într-un magazin, la un restaurant sau pe plajă, nu puteai să înțelegi ce vorbeau ceilalți, ceea ce e înspăimântător.

Am nevoie de mult timp ca să mă obişnuiesc cu oamenii pe care nu-i cunosc. De exemplu, când apare câte un nou membru al personalului de la şcoală, nu

vorbesc cu el săptămâni la rând. Îl urmăresc până când ştiu că nu reprezintă nici un pericol. Apoi îi pun întrebări despre el însuşi, cum ar fi, dacă are animale de casă şi care e culoarea lui preferată şi ce ştie despre misiunile spaţiale Apollo, şi-l pun să-mi facă un plan al casei în care locuieşte şi-l întreb ce maşină are, astfel încât să ajung să-l cunosc. După aceea nu mă mai deranjează când sunt în aceeaşi cameră cu el şi nu mai trebuie să-l urmăresc tot timpul.

Aşa că a fost un act de curaj să stau de vorbă cu oamenii de pe strada noastră. Dar atunci când faci pe detectivul trebuie să fii curajos, aşa că n-am avut de ales.

Mai întâi de toate am făcut un plan al părţii noastre de stradă, care se cheamă strada Randolph, ca acesta:

Apoi, după ce m-am asigurat că am în buzunar briceagul multifuncţional, am ieşit afară şi am bătut la uşa de la numărul 40, aflată vizavi de casa doamnei Shears, ceea ce înseamnă că era cel mai probabil ca ei să fi văzut ceva. Cei care locuiau la numărul 40 se

numeau Thompson.

Domnul Thompson mi-a deschis uşa. Avea un tricou pe care scria:

Bere.
Ajutaţi urâţii
să facă sex
2 000 de ani

Domnul Thompson a spus:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Ştiți cine l-a omorât pe Wellington?

Nu m-am uitat la fața lui. Nu-mi place să mă uit la fețele oamenilor, mai ales dacă sunt străini. Preț de câteva secunde n-a spus nimic.

Apoi a zis:

— Tu cine eşti?

— Sunt Christopher Boone de la numărul 36 şi vă cunosc. Sunteți domnul Thompson.

— Sunt fratele domnului Thompson.

Am spus:

— Ştiți cine l-a omorât pe Wellington?

— Cine naiba e Wellington?

— Câinele doamnei Shears. Doamna Shears locuieşte la numărul 41.

— Cineva i-a omorât câinele?

— Cu o furcă.

— Dumnezeule!

— O furcă de grădinărit, am precizat eu, ca să nu creadă că era vorba de vreo furcă de jucărie. Pe urmă am zis: Ştiți cine l-a omorât?

— N-am nici cea mai vagă idee, a spus el.

— Ați văzut ceva suspect în seara zilei de marți?

— Uite ce e, băiete, chiar crezi că e bine să umbli aşa, aiurea, şi să pui întrebări din astea?

La care eu i-am zis:

— Da, fiindcă vreau să aflu cine l-a omorât pe Wellington şi scriu o carte despre asta.

— Ei bine, marți eu eram în Colchester, aşa că nu ți-ai găsit omul potrivit pe care să-l întrebi.

I-am spus „Mulțumesc" şi am plecat.

Nu mi-a răspuns nimeni la casa de la numărul 42.

Îi mai văzusem pe cei care locuiau la numărul 44, dar nu ştiam cum îi cheamă. Erau o familie de negri, un bărbat, o doamnă şi doi copii, un băiat şi o fetiță. Doamna mi-a deschis uşa. Purta bocanci care semănau cu cei militari, iar la încheietură avea 5 brățări dintr-un metal argintiu, care scoteau un clinchet strident. A spus:

— Tu eşti Christopher, nu-i aşa?

I-am spus că eu sunt şi am întrebat-o dacă ştie cine l-a omorât pe Wellington. Ştia cine era Wellington, aşa că n-am mai fost nevoit să-i explic, şi auzise că fusese omorât.

Am întrebat-o dacă văzuse ceva suspect în seara zilei de marți, ceva care ar putea fi un indiciu.

— Cum ar fi, ce? a întrebat ea.

— Cum ar fi nişte străini, am spus. Sau nişte oameni care se certau.

Dar mi-a spus că n-auzise nimic.

Pe urmă am hotărât să fac ceea ce se cheamă „a încerca o pistă diferită", şi am întrebat-o dacă ştia pe cineva care să vrea s-o întristeze pe doamna Shears.

Iar ea a spus:

— Poate că despre treaba asta ar trebui să vorbeşti cu tatăl tău.

I-am explicat că nu pot să-l întreb pe tatăl meu, fiindcă ancheta mea era secretă, deoarece el mi-a spus să nu mă mai amestec în treburile altora.

— Ei bine, poate că are dreptate, Christopher, a spus ea.

Iar eu i-am spus:

— Deci nu ştiți nimic care ar putea fi un indiciu.

— Nu, a zis ea. Ai grijă, băiete.

I-am spus că o să am grijă şi pe urmă i-am mulțumit pentru răspunsurile date la întrebări, după care m-am dus la numărul 43, adică la casa vecină cu locuința doamnei Shears.

La numărul 43 locuiesc domnul Wise şi mama domnului Wise, care stă într-un scaun pe rotile, ăsta fiind motivul pentru care el stă cu ea, ca s-o poată duce la magazine şi pe unde mai are nevoie.

Domnul Wise mi-a răspuns când am bătut la uşă. Mirosea a transpirație, biscuiți vechi şi floricele de porumb expirate, căci aşa miroşi când nu te-ai spălat de mult, cum miroase Jason de la şcoală, fiindcă familia lui e săracă.

L-am întrebat pe domnul Wise dacă ştie cine l-a omorât pe Wellington marți seara. A spus:

— Etete, drăcie, polițiştii de azi sunt din ce în ce mai tineri, nu-i aşa?

După care a început să râdă. Nu-mi place când oamenii râd de mine, aşa că m-am întors şi am plecat.

Nu am bătut la uşa de la numărul 38, adică la casa vecină cu a noastră, fiindcă oamenii de acolo se droghează şi tata mi-a zis să nu vorbesc cu ei niciodată, aşa că n-am vorbit. Iar noaptea dau muzica tare de tot şi uneori, când îi văd pe stradă, mă sperie. Şi nici nu e casa lor.

Pe urmă am observat că doamna în vârstă care locuieşte la numărul 39, adică în cealaltă parte a casei doamnei Shears, era în grădina din față şi-şi tundea gardul viu cu o maşină electrică. O cheamă doamna Alexander şi are un câine. E un Dachshund, aşa că probabil e o persoană bună la suflet, fiindcă îi plac câinii. Dar câinele nu era în grădină cu ea. Era în casă.

Doamna Alexander era îmbrăcată în blugi şi avea adidaşi în picioare, ceea ce în mod normal oamenii în vârstă nu poartă. Şi avea noroi pe blugi. Iar adidaşii erau marca New Balance, cu şireturi roşii.

M-am dus la doamna Alexander şi i-am spus:

— Ştiți ceva despre omorârea lui Wellington?

Atunci ea a oprit maşina electrică de tuns garduri şi a spus:

— Mă tem că va trebui să repeți ce-ai spus. Sunt un pic cam surdă.

Aşa că am spus:
— Ştiți ceva despre omorârea lui Wellington?
Iar ea mi-a răspuns:
— Am auzit despre asta ieri. Cumplit. Cumplit.
— Ştiți cine l-a omorât?
— Nu, nu ştiu, a spus ea.
— Cineva trebuie să ştie, fiindcă persoana care l-a omorât pe Wellington ştie că l-a omorât pe Wellington. Decât dacă e un nebun care nu ştie ce-a făcut. Sau dacă suferă de amnezie.
Iar ea a spus:
— Ei bine, cred că ai dreptate.
— Mulțumesc pentru ajutorul dat în ancheta mea.
— Tu eşti Christopher, nu?
— Da. Locuiesc la numărul 36.
— Noi n-am mai vorbit până acum, nu-i aşa?
— Nu. Nu-mi place să vorbesc cu străinii. Dar acum fac muncă de detectiv.
— Te văd în fiecare zi, când te duci la şcoală.
La asta n-am mai răspuns.
Iar ea a spus:
— E foarte drăguț din partea ta că ai venit să-mi dai binețe.
Nici la asta n-am răspuns fiindcă doamna Alexander făcea ceea ce se cheamă „şuetă", şi anume când oamenii îşi spun unul altuia lucruri care nu sunt întrebări sau răspunsuri şi nici nu au vreo legătură unele cu altele.
Apoi a spus:
— Chiar dacă e numai pentru că faci muncă de detectiv.
Iar eu i-am spus, din nou:
— Mulțumesc.
Şi tocmai mă pregăteam să plec când a spus:
— Am un nepot de vârsta ta.
Am încercat să particip şi eu la şuetă spunând:
— Vârsta mea e de 15 ani, 3 luni şi 3 zile.
La care ea a spus:

— Ei, aproape de vârsta ta.

După care am tăcut amândoi o vreme până când ea a spus:

— Dar tu nu ai un câine, nu?

— Nu, am răspuns eu.

— Probabil că ți-ar plăcea să ai un câine, nu-i așa?

— Am un şobolan, am spus eu.

— Un şobolan?

— Îl cheamă Toby.

— Oh.

— În general oamenilor nu le plac şobolanii, deoarece cred că sunt purtători ai unor boli precum ciuma bubonică. Dar asta se întâmplă numai fiindcă trăiesc în canalizări şi se ascund în vapoare care vin din alte țări în care există tot felul de boli ciudate. Dar şobolanii sunt foarte curați. Toby se spală mereu. Şi nu trebuie să-l scoți la plimbare. Nu trebuie decât să-i dau drumul să alerge prin camera mea, ca să facă mişcare. Iar uneori stă pe umărul meu sau se ascunde în mâneca mea ca intr-un bârlog. Dar, în natură, şobolanii nu trăiesc în bârloguri.

Doamna Alexander a spus:

— Vrei să vii în casă să bei un ceai?

— Nu intru în casele altor oameni.

Iar ea mi-a zis:

— Ei bine, poate că o să aduc nişte ceai aici. Vrei şi nişte suc de lămâie?

— Nu-mi place decât sucul de portocale.

— Din fericire am şi din ăla. Şi ce-ai zice de nişte Battenberg.

— Nu ştiu ce să zic, fiindcă nu ştiu ce e un Battenberg.

— E un fel de prăjitură. Are patru pătrate roz şi galbene în mijloc şi glazură de marțipan pe margine.

Iar eu am spus:

— E cumva o prăjitură lungă cu secțiune transversală pătrată, divizată în pătrate de dimensiuni egale, colorate alternativ?

— Da, cred că poate fi descrisă în felul ăsta.

Am spus:

— Cred că mi-ar plăcea pătratele roz, dar nu şi cele galbene fiindcă nu-mi place galbenul. Şi nu ştiu ce e marțipanul, aşa că nu ştiu dac-o să-mi placă.

Iar ea mi-a spus:

— Mă tem că şi marțipanul e galben. Poate că mai bine ar fi să aduc nişte biscuiți. Îți plac biscuiții?

— Da. Unele tipuri de biscuiți.

— Atunci o să aduc mai multe feluri.

După care s-a întors şi s-a dus în casă. Se mişca foarte încet căci e o doamnă în vârstă şi a stat în casă mai multe de 6 minute, iar eu am început să devin neliniştit fiindcă nu ştiam ce face în casă. Nu o cunoşteam îndeajuns ca să ştiu dacă spusese adevărul când zisese că o să aducă suc de portocale şi prăjitură Battenberg. Şi m-am gândit că poate sună la poliție şi după aia o să intru într-o belea mult mai mare din cauza avertismentului.

Aşa că am plecat.

Iar pe când traversam strada am avut o inspirație legată de cine ar fi putut să-l omoare pe Wellington. În mintea mea se derula următorul raționament deductiv:

1. Ce motive ai avea să omori un câine?

a) Pentru că urăşti acel câine.

b) Pentru că eşti nebun.

c) Pentru că vrei s-o superi pe doamna Shears.

2. Nu cunoşteam pe nimeni care să-l urască pe Wellington, aşa că dacă ***a)*** era adevărat atunci probabil că era vorba de un străin.

3. Nu cunoşteam nici un nebun, aşa că dacă ***b)*** era adevărat, era vorba tot de un străin.

4. Majoritatea crimelor sunt comise de persoane cunoscute victimelor. De fapt, cel mai probabil e să fii ucis de un membru al familiei tale în ziua de Crăciun. Asta e o realitate. Prin urmare, cel mai probabil e ca Wellington să fi fost ucis de cineva pe care-l cunoştea.

5. Dacă **c)** era adevărat, nu cunoşteam decât o

persoană care n-o plăcea pe doamna Shears, iar aceasta era domnul Shears, care, într-adevăr, îl cunoştea foarte bine pe Wellington.

Asta însemna că domnul Shears era **Principalul Suspect**.

Domnul Shears a fost căsătorit cu doamna Shears şi, până acum doi ani, au trăit împreună. Pe urmă, domnul Shears a plecat şi nu s-a mai întors. Asta a fost motivul pentru care, după moartea mamei, doamna Shears venea pe la noi şi ne gătea multe mâncăruri, fiindcă nu mai trebuia să gătească pentru domnul Shears şi nici nu trebuia să stea acasă şi să fie soția lui. De asemenea, tata zicea că avea nevoie de companie şi nu-i plăcea să stea singură.

Iar uneori doamna Shears rămânea la noi peste noapte şi mie îmi plăcea când făcea asta fiindcă făcea ordine şi aranja borcanele, cratițele şi cutiile de conserve în ordinea înălțimii pe rafturile din bucătărie şi le întorcea întotdeauna cu etichetele la vedere, iar cuțitele, furculițele şi lingurile le punea în compartimentele corespunzătoare din sertarul pentru veselă. Numai că fuma şi spunea o mulțime de lucruri pe care nu le pricepeam, ca, de exemplu, „mă duc să trag la aghioase", sau „să facem ceva de glojdeală", sau „mi-au înghețat picioarele bocnă". Şi nu-mi plăcea când spunea lucruri din astea, fiindcă nu ştiam ce înseamnă.

Şi nu ştiu de ce domnul Shears a părăsit-o pe doamna Shears, fiindcă nimeni nu mi-a spus. Dar doi oameni se căsătoresc pentru că vor să trăiască împreună şi să aibă copii, iar când te căsătoreşti la biserică trebuie să promiți că vei rămâne alături de cealaltă persoană până când moartea ne va despărți. Şi dacă nu vrei să rămâi împreună cu celălalt, trebuie să divorțezi, iar asta se întâmplă, pentru că unul dintre voi a făcut sex cu altcineva sau fiindcă vă certați sau vă urâți unul pe altul şi nu mai vreți să locuiți în aceeaşi casă şi să aveți copii. Iar domnul Shears n-a mai vrut să trăiască în aceeaşi casă cu doamna Shears, aşa că

probabil o ura şi se poate să se fi întors şi să-i fi omorât câinele ca s-o întristeze.

Am hotărât să aflu mai multe lucruri despre domnul Shears.

71

Toți ceilalți copii de la şcoala mea sunt proşti. Numai că eu nu trebuie să-i fac proşti, chiar dacă aşa sunt. Trebuie să spun că au dificultăți de învățare sau că au nevoi speciale. Dar asta e o prostie, fiindcă toată lumea are dificultăți de învățare, căci să înveți franceza sau să înțelegi relativitatea este dificil, şi de asemenea toată lumea are nevoi speciale, ca tata, care trebuie să aibă mereu la el cutiuța cu tablete de îndulcitor artificial pe care le pune în cafea ca să nu se îngraşe, sau doamna Peters, care poartă un aparat auditiv de culoare bej, ori Siobhan, care are nişte ochelari cu lentile atât de groase încât, dacă-i pui la ochi, te doare capul, şi nici unul dintre aceşti oameni nu e la „Nevoi Speciale", chiar dacă au nevoi speciale.

Dar Siobhan a spus că trebuie să folosim acele cuvinte pentru că oamenii au obiceiul să-i numească pe copiii care sunt precum cei de la şcoală *spastici* şi *handi* şi *tembi,* care sunt cuvinte urâte. Dar şi asta e o prostie fiindcă, uneori, când copiii de la şcoala de pe aceeaşi stradă ne văd coborând din autobuz, strigă: „Nevoi speciale! Nevoi speciale!" Dar nu îi iau în seamă fiindcă nu ascult ce spun ceilalți oameni şi numai bețele şi pietrele pot să-mi rupă oasele[4] şi dacă mă lovesc am la mine briceagul militar multifuncțional, iar dacă-i omor o să fie legitimă apărare şi n-or să mă ducă la închisoare.

Am de gând să demonstrez că nu sunt prost. Luna viitoare o să-mi dau nivelul A[5] la matematici şi o să obțin nota maximă. Nimeni de la şcoala noastră n-a mai dat vreodată nivelul A, iar la început, directoarea, doamna Gascoyne, n-a vrut ca eu să-l dau. A spus că nu am facilitățile necesare pentru susținerea examenelor de nivel A. Dar tata s-a certat cu doamna Gascoyne şi s-a supărat foarte rău. Doamna Gascoyne a zis că nu voia să mă trateze diferit față de ceilalți elevi de la şcoală, pentru că pe urmă toți or să vrea să fie tratați

diferit şi s-ar crea un precedent. Şi că oricum puteam să-mi iau examenele de nivel A mai târziu, când împlineam 18 ani.

Eram cu tata în biroul doamnei Gascoyne când a spus lucrurile astea. Iar tata a zis:

— Nu credeți că, şi-aşa, Christopher are de înghițit destule rahaturi şi nu mai are nevoie de cel servit de dumneavoastră? Dumnezeule, ăsta e singurul lucru la care e foarte bun.

Atunci doamna Gascoyne a spus că ea şi tata ar trebui să discute despre asta altă dată, între patru ochi. Dar tata a întrebat-o dacă intenționa să spună lucruri pe care se jena să le spună în fața mea, iar ea a zis că nu, aşa că el i-a zis:

— Atunci, spuneți-le acum.

Iar ea i-a spus că pentru a susține un asemenea examen va trebui ca un membru al personalului să mă supravegheze într-o sală separată. Iar tata a spus că e dispus să plătească pe cineva cu 50 de lire ca s-o facă după ore şi că nu accepta un răspuns negativ. Iar ea i-a spus că o să se gândească. După o săptămână l-a sunat pe tata acasă şi i-a spus că voi putea susține examenul şi că reverendul Peters va fi ceea ce se cheamă supraveghetor.

Iar după ce-mi voi fi luat examenul de nivel A la matematici voi lua şi examenul de nivel A la matematici superioare şi fizică, după care voi putea merge la universitate. Nu există universitate în oraşul nostru, numit Swindon, fiindcă e o localitate mică. Aşa că va trebui să ne mutăm într-un oraş care să aibă universitate, fiindcă nu vreau să locuiesc singur sau într-o casă cu alți studenți. Dar asta n-o să fie o problemă, fiindcă şi tata vrea să se mute într-un alt oraş. Uneori spune chestii de genul: „Trebuie să plecăm din oraşul ăsta, băiete." Iar alteori spune: „Swindon e găoaza lumii."

Pe urmă, după ce-mi voi lua licența în matematică, în fizică sau în matematică şi fizică, voi putea să-mi

găsesc o slujbă şi să câştig o grămadă de bani, ca să pot plăti pe cineva care să aibă grijă de mine şi să-mi facă de mâncare şi să-mi spele hainele, sau o să găsesc o doamnă cu care să mă căsătoresc şi să fie soția mea, iar ea va putea să aibă grijă de mine astfel încât să am pe cineva alături de mine şi să nu trăiesc singur.

Înainte credeam că mama şi tata ar putea să divorțeze. Asta pentru că se certau foarte des şi uneori se urau unul pe celălalt. Şi asta din pricina stresului provocat de îngrijirea cuiva care are probleme de comportament, cum am eu. Înainte aveam o mulțime de probleme de comportament, dar acum nu mai am aşa multe, căci am mai crescut şi pot să iau decizii singur şi să fac lucruri fără să fiu ajutat, cum ar fi să ies din casă şi să cumpăr lucruri de la magazinul de la capătul străzii.

Iată câteva din problemele mele de comportament:

A. Nu vorbesc cu oamenii vreme îndelungată.{6}

B. Nu mănânc şi nu beau nimic vreme îndelungată.{7}

C. Nu-mi place să fiu atins.

D. Țip când sunt supărat sau derutat.

E. Nu-mi place să fiu cu alți oameni în spații foarte strâmte.

F. Trântesc lucruri când sunt supărat sau confuz.

G. Gem.

H. Nu-mi plac lucrurile galbene sau maro şi refuz să ating lucrurile galbene sau maro.

I. Refuz să folosesc periuța de dinți dacă a atins-o altcineva.

J. Nu mănânc mâncarea dacă diferitele tipuri de alimente se ating între ele.

K. Nu observ că oamenii sunt supărați pe mine.

L. Nu zâmbesc.

M. Spun lucruri pe care alții le consideră grosolănii.{8}

N. Fac prostii.{9}

O. Îi lovesc pe oameni.

P. Urăsc Franța.

Q. Conduc maşina mamei.{10}

R. Mă supăr când cineva mută mobila.{11}

Uneori lucrurile astea îi supărau foarte tare pe mama şi pe tata şi atunci țipau la mine sau țipau unul la celălalt. Uneori tata spunea: „Christopher, dacă nu te porți cum se cuvine, jur c-o să te bat de-o să-ți zboare fulgii", sau mama spunea: „Fir-ar să fie, Christopher, mă gândesc foarte serios să te trimit într-un internat" sau „O să mă bagi în mormânt de tânără".

Când am ajuns acasă, tata stătea la masa din bucătărie şi tocmai îmi pregătise cina. Purta o cămaşă groasă, de diftină. Cina era alcătuită din fasole coaptă, broccoli şi două felii de şuncă, toate fiind aşezate pe farfurie în aşa fel, încât să nu se atingă între ele.

— Unde ai fost? m-a întrebat.

— Am fost pe afară, i-am spus.

Asta se numeşte o minciună nevinovată. O minciună nevinovată nu e câtuşi de puțin o minciună. E atunci când spui adevărul, dar nu îl spui în întregime. Ceea ce înseamnă că tot ceea ce spui e o minciună nevinovată, fiindcă atunci când cineva te întreabă, de exemplu, „Ce vrei să faci astăzi?" tu spui „Vreau să pictez cu doamna Peters", dar nu spui „Vreau să mănânc la prânz şi vreau să merg la toaletă şi vreau să mă duc acasă după şcoală şi vreau să mă joc cu Toby şi vreau să mănânc masa de seară şi vreau să mă joc la computer şi vreau să mă culc". Iar eu am spus o minciună nevinovată, pentru că ştiam că tata nu voia ca eu să fiu detectiv.

Tata a spus:

— Tocmai am primit un telefon de la doamna Shears.

Am început să mănânc fasolea coaptă şi broccoli şi cele două felii de şuncă.

Apoi tata a spus:

— Ce naiba căutai în grădina ei?

— Făceam pe detectivul, încercând să aflu cine l-a ucis pe Wellington.

Tata a replicat:

— De câte ori trebuie să-ți spun, Christopher?

Fasolea, broccoli şi şunca se răciseră, dar asta nu mă deranja. Mănânc foarte încet, aşa că mâncarea mea e aproape întotdeauna rece.

Tata a spus:

— Ți-am spus să nu-ți mai bagi nasul în treburile altora.

Am spus:

— Cred că domnul Shears l-a omorât pe Wellington.

Tata n-a spus nimic.

Am spus:

— El e principalul meu suspect. Fiindcă, după părerea mea, cineva l-a omorât pe Wellington ca s-o supere pe doamna Shears. Iar o crimă e comisă de obicei de cineva cunoscut...

Tata a izbit cu pumnul în masă atât de tare încât farfuriile, cuțitul şi furculița lui au sărit cât colo, iar şunca mea a sărit într-o parte atingând broccoli, aşa că n-am mai putut să mănânc şunca şi broccoli.

Apoi a țipat:

— Nu mai vreau să aud numele acelui individ în casa mea.

— De ce? am întrebat eu.

— Pentru că omul ăla e un om rău! a spus tata.

— Asta înseamnă că e posibil ca el să-l fi omorât pe Wellington? am întrebat.

Tata şi-a pus capul în mâini şi a spus:

— Doamne Dumnezeule!

Am văzut că tata era supărat pe mine, aşa că am spus:

— Ştiu că mi-ai zis să nu mă amestec în treburile altor oameni, dar doamna Shears e prietenă cu noi.

Iar tata a spus:

— Ei bine, nu mai e prietena noastră.

— De ce? am întrebat eu.

Iar tata a răspuns:

— Bine, Christopher. O să-ți spun lucrul ăsta pentru ultima oară. N-o să ți-l mai spun din nou. Uită-te la mine când vorbesc cu tine, pentru numele lui Dumnezeu! Să nu te mai prind că te duci s-o întrebi pe doamna Shears cine l-a omorât pe nenorocitul ăla de câine. Să nu te mai prind că intri de capul tău în

grădinile oamenilor. O să încetezi chiar în clipa asta jocul tău ridicol de-a detectivul.

N-am spus nimic.

Tata a spus:

— O să te pun să faci o promisiune, Christopher. Şi tu ştii ce înseamnă când te pun să promiţi ceva.

Ştiam ce înseamnă să promiţi ceva. Trebuie să spui că nu vei mai face niciodată un anumit lucru, şi nu trebuie să-l mai faci fiindcă asta ar face din promisiunea respectivă o minciună. Am spus:

— Ştiu.

Tata a spus:

— Promite-mi că vei înceta să mai faci lucrurile astea. Promite-mi că, din acest moment, vei renunţa la jocul ăsta ridicol. OK?

— Promit.

Cred că aş putea să fiu un foarte bun astronaut.

Ca să fii un bun astronaut trebuie să fii inteligent, iar eu sunt inteligent. De asemenea, trebuie să înțelegi cum funcționează maşinile, iar eu înțeleg cu uşurință cum funcționează maşinile. De asemenea, trebuie să-ți placă să stai singur într-o navă spațială micuță la mii şi mii de kilometri depărtare de suprafața pământului şi să nu intri în panică, să nu suferi de claustrofobie, să nu ți se facă dor de casă şi să nu înnebuneşti. Iar mie îmi plac foarte mult spațiile înguste, atâta timp cât nu mai e nimeni cu mine acolo. Uneori, când vreau să fiu singur, mă bag în nişa de aerisire din baie şi mă strecor lângă boiler, trag uşa după mine şi stau acolo şi mă gândesc ore în şir, iar asta mă face să mă simt foarte calm.

Aşa că va trebui să fiu un astronaut fără însoțitori sau să am partea mea de navă, în care să nu poată intra nimeni.

De asemenea, într-o navă spațială nu există obiecte galbene sau maro, aşa că şi din punctul ăsta de vedere ar fi bine.

E drept că va trebui să vorbesc cu alți oameni de la Centrul de Control al Misiunii, dar vom face asta printr-o legătură radio şi un monitor TV, aşa că nu vor fi ca nişte oameni adevărați care sunt nişte străini, ci va fi ca într-un joc de computer.

De asemenea, n-o să mi se facă deloc dor de acasă, fiindcă voi fi înconjurat de o mulțime de lucruri care-mi plac, şi anume maşini, computere şi spațiul cosmic. Şi voi putea să mă uit pe o ferestruică a navei spațiale şi voi şti că nu mai e nimeni în apropierea mea pe o distanță de mii şi mii de kilometri, aşa cum fac uneori în nopțile de vară când mă duc şi mă culc pe iarbă şi mă uit la cer, punându-mi mâinile de o parte şi de alta a feței ca să nu mai văd gardul, coşul casei şi sfoara de rufe şi să-mi pot închipui că sunt în spațiul cosmic.

Şi nu voi vedea nimic altceva decât stelele. Iar stelele sunt acele locuri în care moleculele din care e alcătuită viața s-au constituit cu miliarde de ani în urmă. De exemplu, tot fierul din sânge, fără de care am fi anemici, a fost creat într-o stea.

Şi mi-ar plăcea să-l pot lua şi pe Toby cu mine în spațiu, şi s-ar putea să mi se îngăduie asta, întrucât uneori animalele sunt duse în spațiul cosmic pentru experimente, aşa că dacă m-aş putea gândi la un experiment interesant pe care aş putea să-l fac cu un şobolan, fără să-i facă rău şobolanului, i-aş putea convinge să-mi dea voie să-l iau pe Toby.

Dar chiar dacă nu mi-ar da voie, tot m-aş duce, fiindcă ar însemna împlinirea unui Vis.

89

A doua zi, la şcoală, i-am spus lui Siobhan că tata mi-a interzis să mai fac pe detectivul, ceea ce însemna că nu mai puteam să scriu cartea. I-am arătat paginile pe care le scrisesem până atunci, cu diagrama universului şi harta străzii şi numerele prime. Iar ea a spus că nu are importanţă, cartea e foarte bună aşa cum e şi ar trebui să fiu foarte mândru că scrisesem cât de cât o carte, chiar dacă e foarte scurtă şi că există cărţi foarte bune care sunt foarte scurte, cum ar fi *Inima întunericului,* scrisă de Conrad.

Dar eu i-am spus că nu e o carte adevărată, fiindcă nu are un final adevărat, căci eu n-am aflat cine l-a omorât pe Wellington, ceea ce însemna că ucigaşul rămânea în Libertate.

Iar ea a spus că era ca în viaţă, că nu toate cazurile de crimă sunt rezolvate şi nu toţi criminalii sunt prinşi. Aşa cum s-a întâmplat cu Jack Spintecătorul.

I-am spus că nu-mi plăcea ideea că ucigaşul a rămas în Libertate. I-am spus că nu-mi place să mă gândesc că persoana care l-a ucis pe Wellington ar putea să trăiască undeva, prin apropiere, şi că m-aş putea întâlni cu ea seara, când ies să mă plimb. Iar asta este posibil fiindcă o crimă este comisă de obicei de o persoană cunoscută victimei.

Apoi am spus:

— Tata mi-a interzis să mai pomenesc vreodată numele domnului Shears, care e un om rău şi poate că asta înseamnă că el e cel care l-a ucis pe Wellington.

Iar ea a spus:

— Poate că pur şi simplu tatălui tău nu-i place domnul Shears.

— De ce? am întrebat eu.

— Nu ştiu, Christopher. Nu ştiu, fiindcă nu ştiu nimic despre domnul Shears.

I-am spus:

— Domnul Shears era căsătorit cu doamna Shears şi a părăsit-o, ca la un divorț. Dar nu ştiu dacă sunt divorțați cu adevărat.

Iar Siobhan a spus:

— Ei bine, doamna Shears e prietenă cu voi, nu? Prietenă cu tine şi cu tatăl tău. Aşa că, probabil, tatălui tău nu-i place domnul Shears fiindcă a părăsit-o pe doamna Shears. Pentru că a făcut ceva rău cuiva care-i este prieten.

Iar eu am spus:

— Dar tata zice că doamna Shears nu mai e prietena noastră.

Iar Siobhan a spus:

— Îmi pare rău, Christopher. Aş vrea să-ți răspund la toate aceste întrebări, dar pur şi simplu nu ştiu.

Apoi soneria a anunțat sfârşitul orelor.

A doua zi am văzut 4 maşini galbene la rând în drum spre şcoală, ceea ce făcea ca ziua să fie o **Zi Neagră,** aşa că n-am mâncat nimic la prânz şi am stat toată ziua într-un colț şi am citit cartea de matematică pentru examenul de nivel A. Iar în ziua următoare am văzut din nou 4 maşini galbene la rând în drum spre şcoală, ceea ce dădea încă o **Zi Neagră**, aşa că n-am vorbit cu nimeni şi toată după-amiaza am stat într-un colț al bibliotecii gemând cu capul lipit de îmbinarea dintre cei doi pereți, iar asta m-a făcut să mă simt calm şi în siguranță. Dar a treia zi mi-am ținut ochii închişi tot drumul până la şcoală, până când ne-am dat jos din autobuz, fiindcă după ce am avut 2 **Zile Negre** la rând am voie să fac asta.

97

Dar cartea nu s-a sfârşit aici, fiindcă după cinci zile am văzut 5 maşini roşii la rând, ceea ce făcea să fie o **Zi Foarte Bună** şi am ştiut că o să se întâmple ceva deosebit. Nimic deosebit nu s-a întâmplat la şcoală, aşa că am ştiut că o să se întâmple ceva deosebit după şcoală. Iar când am ajuns acasă, m-am dus la magazinul de la capătul străzii noastre şi mi-am cumpărat nişte şireturi din lemn-dulce{12} şi un baton de ciocolată Milky din banii mei de buzunar.

Şi după ce mi-am cumpărat şireturile din lemn-dulce şi batonul de ciocolată Milky, m-am întors şi am văzut-o pe doamna Alexander, doamna în vârstă de la numărul 39, care era şi ea în magazin. Acum nu mai purta blugi. Purta o rochie, ca o doamnă bătrână normală. Si mirosea a bucătărie.

A spus:

— Ce s-a întâmplat cu tine în ziua aceea?

— Care zi? am întrebat.

Iar ea a spus:

— Când am venit afară, plecaseşi. A trebuit să mănânc singură toţi biscuiţii.

I-am spus:

— Am plecat.

— Asta am văzut şi eu.

— Mi-a fost teamă c-o să chemaţi poliţia.

— Şi de ce naiba aş fi făcut una ca asta? a întrebat doamna Alexander.

— Pentru că îmi băgăm nasul în treburile altora şi tata a spus că nu trebuie să mai fac investigaţii despre cine l-a omorât pe Wellington. Iar de la poliţie am primit avertisment, aşa că dacă mai intru în vreo belea o să fie mult mai rău, din cauza acelui avertisment.

Atunci doamna indiană de la tejghea i-a spus doamnei Alexander:

— Cu ce vă putem servi?

Iar doamna Alexander a spus că ar dori o jumătate de litru de lapte şi un pachet de prăjituri Jaffa, iar eu am ieşit din magazin.

Ajuns afară, am văzut că Dachshund-ul doamnei Alexander stătea pe trotuar. Purta o hăinuță din tartan, un material scoțian, în carouri. Îi legase lesa de o conductă din apropierea uşii. Pentru că-mi plac câinii, m-am aplecat să-l salut, iar el mi-a lins mâna. Avea limba aspră şi umedă şi, plăcându-i mirosul pantalonilor mei, a început să-i adulmece.

Apoi doamna Alexander a ieşit şi a spus:

— Îl cheamă Ivor.

N-am spus nimic.

Iar doamna Alexander a remarcat:

— Eşti foarte timid, nu-i aşa, Christopher?

I-am răspuns:

— Nu am voie să vorbesc cu dumneavoastră.

Iar ea a spus:

— Nu-ți face griji. N-o să sun la poliție şi nici tatălui tău n-o să-i spun, fiindcă nu e nimic greşit să stai de vorbă cu cineva. Să discuți cu cineva înseamnă să fii prietenos, nu-i aşa?

Am spus:

— N-am voie să discut.

Apoi a spus:

— Îți plac computerele?

Iar eu i-am zis:

— Da. Îmi plac computerele. Am un computer acasă, în dormitor.

Iar ea a spus:

— Ştiu. Uneori, când mă uit dincolo de stradă, te văd aşezat la computer.

Apoi a desfăcut lesa lui Ivor.

Nu aveam de gând să spun nimic, fiindcă nu voiam să intru într-o belea.

Pe urmă m-am gândit că asta era o **Zi Foarte Bună** şi că încă nu se întâmplase nimic deosebit, aşa că era posibil ca discuția cu doamna Alexander să fie tocmai

acel lucru deosebit care urma să se întâmple. Şi m-am gândit că s-ar putea să-mi spună ceva despre Wellington sau despre domnul Shears fără ca eu s-o întreb, în aşa fel încât să nu-mi calc promisiunea.

Aşa că am spus:

— Şi-mi mai place matematica şi să am grijă de Toby. De asemenea, îmi place spațiul cosmic şi îmi place să stau singur.

Iar ea a spus:

— Şi pun rămăşag că eşti foarte bun la matematică, nu?

— Sunt. Luna viitoare o să dau examenul pentru nivelul A la matematică. Şi o să iau nota maximă.

Iar doamna Alexander a spus:

— Serios? Nivelul A la matematică?

Am replicat:

— Da. Eu nu spun minciuni.

Iar ea a spus:

— Scuză-mă. N-am vrut să sugerez că ai minți. Mă întrebam doar dacă am auzit bine ce-ai spus. Câteodată sunt un pic cam surdă.

Am spus:

— Mi-aduc aminte. Mi-ați spus.

După care am zis:

— Sunt primul din şcoala mea care susține un examen pentru nivelul A, întrucât e o şcoală specială.

Iar ea a spus:

— Ei bine, sunt foarte impresionată. Şi sper să iei nota maximă.

— O s-o iau, am spus.

După care doamna Alexander a spus:

— Şi un alt lucru pe care-l ştiu despre tine e că galbenul nu e culoarea ta preferată.

— Nu, am spus eu. Şi nici culoarea maro. Culoarea mea preferată e roşul. Şi culoarea metalului.

Apoi Ivor a făcut caca, iar doamna Alexander l-a ridicat cu mâna vârâtă într-o pungă de plastic, după care a întors punga pe dos şi a legat-o cu un nod, în aşa

fel încât murdăria să fie închisă ermetic iar ea să n-o atingă cu mâinile.

Pe urmă am făcut un raționament. Mi-am zis că tata mă pusese să promit doar în legătură cu cinci lucruri, şi anume:

1. Să nu pomenesc numele domnului Shears în casă la noi.

2. Să n-o întreb pe doamna Shears cine l-a omorât pe nenorocitul ăla de câine.

3. Să nu întreb pe nimeni cine l-a omorât pe nenorocitul ăla de câine.

4. Să nu intru de capul meu în grădinile oamenilor.

5. Să încetez jocul acesta ridicol de-a detectivul.

Şi să pun întrebări despre domnul Shears nu făcea parte dintre aceste lucruri. Iar dacă eşti detectiv trebuie să-ți *Asumi Riscuri,* şi asta era o **Zi Foarte Bună**, ceea ce însemna că era o zi potrivită ca să-ți *Asumi Riscuri,* aşa că am spus:

— Îl cunoaşteți pe domnul Shears?

Ceea ce semăna cu o şuetă.

Iar doamna Alexander a spus:

— Nu prea, nu. Vreau să spun că l-am cunoscut atât cât să ne salutăm şi să vorbim puțin în stradă, dar nu ştiu multe lucruri despre el. Cred că lucra la o bancă. National Westminster, din oraş.

— Tata zice că e un om rău. Ştiți cumva de ce a zis el asta? Este domnul Shears un om rău?

Iar doamna Alexander a spus:

— De ce mă întrebi de domnul Shears, Christopher?

N-am spus nimic, fiindcă nu voiam să investighez omorârea lui Wellington şi ăsta era motivul pentru care întrebam de domnul Shears.

Dar doamna Shears a spus:

— E cumva legat de Wellington?

Am încuviințat dând din cap, fiindcă asta nu însemna că fac pe detectivul.

Doamna Alexander n-a spus nimic. S-a dus până la

cutia roşie fixată pe stâlpul de lângă intrarea în parc şi a pus în cutie rahatul lui Ivor, adică un lucru maro într-un lucru roşu, ceea ce mă făcea să mă simt ciudat, aşa că nu m-am uitat. Pe urmă s-a întors la mine.

A tras adânc aer în piept şi a spus:

— Poate că ar fi mai bine să nu vorbim despre aceste lucruri, Christopher.

Iar eu am întrebat:

— De ce?

Iar ea a spus:

— Pentru că...

Apoi s-a oprit şi a hotărât să înceapă să spună o propoziție diferită.

— Poate că tatăl tău are dreptate şi n-ar trebui să pui întrebări despre aceste lucruri.

Iar eu am întrebat:

— De ce?

Ea a răspuns:

— Fiindcă e evident că n-o să-i convină deloc.

Iar eu am spus:

— De ce n-o să-i convină deloc?

După ce a tras din nou aer în piept, doamna Alexander a spus:

— Pentru că... pentru că eu cred că tu ştii de ce tatăl tău nu-l are la inimă pe domnul Shears.

Atunci am întrebat:

— Domnul Shears a omorât-o pe mama?

Iar doamna Alexander a spus:

— Dac-a omorât-o?

— Da. A omorât-o pe mama?

Iar doamna Alexander a spus:

— Nu, nu! Fireşte că n-a omorât-o pe mama ta.

— Dar i-a provocat vreun stres în aşa fel încât să moară în urma unui atac de cord?

Iar doamna Alexander a spus:

— Zău că nu ştiu despre ce vorbeşti, Christopher.

Am insistat:

— A rănit-o în aşa fel încât să fie nevoită să se ducă

la spital?

Iar doamna Alexander a spus:

— A trebuit să se ducă la spital?

I-am spus:

— Da. Şi, la început, n-a fost ceva grav, dar a suferit un atac de cord pe când se afla în spital.

Iar doamna Alexander a spus:

— Oh, Doamne Dumnezeule!

— Şi a murit.

Şi doamna Alexander a spus din nou „Doamne Dumnezeule" şi apoi a spus:

— Oh, Christopher, îmi pare atât de rău. Nu mi-am dat seama.

Atunci am întrebat-o:

— De ce ați spus „Cred că tu ştii de ce tatăl tău nu-l are la inimă pe domnul Shears"?

Doamna Alexander şi-a dus palma la gură şi a spus:

— Oh, măi să fie, măi să fie!

Dar nu mi-a răspuns la întrebare.

Aşa că i-am pus din nou aceeaşi întrebare, fiindcă, într-un roman polițist, când cineva nu vrea să răspundă la o întrebare, înseamnă că încearcă să păstreze un secret sau încearcă să protejeze pe cineva de necazuri, de unde reiese că răspunsurile la acele întrebări sunt cele mai importante dintre toate, aşa că de-aia detectivul trebuie să facă presiuni asupra acelei persoane.

Dar doamna Alexander tot nu mi-a răspuns. În schimb, mi-a pus ea o întrebare:

— Deci nu ştii?

— Ce să ştiu?

— Uite ce e, Christopher, poate că n-ar trebui să-ți spun asta.

Apoi a spus:

— Poate că ar fi bine să facem o mică plimbare prin parc, noi doi. Aici nu e locul potrivit pentru a discuta genul acesta de lucruri.

Eram agitat. N-o cunoşteam pe doamna Alexander.

Ştiam că e o doamnă în vârstă căreia-i plăceau câinii. Dar era o străină. Iar eu nu intru niciodată singur în parc pentru că e periculos şi oamenii îşi injectează droguri în spatele toaletelor publice din colţ. Voiam să mă duc acasă, să-i dau de mâncare lui Toby şi să fac nişte exerciţii la matematică.

Dar în acelaşi timp eram entuziasmat. Fiindcă mă gândeam că s-ar putea să-mi spună un secret. Iar secretul putea să fie despre persoana care-l omorâse pe Wellington. Sau despre domnul Shears. Şi atunci poate căpătăm mai multe dovezi împotriva lui sau puteam să-l *Exclud din Ancheta Mea.*

Aşa că, întrucât era o **Zi Foarte Bună,** am hotărât să merg în parc cu doamna Alexander, chiar dacă asta mă speria.

Când am ajuns în parc, doamna Alexander s-a oprit din mers şi a spus:

— O să-ţi spun ceva şi tu trebuie să-mi promiţi că n-o să-i spui tatălui tău că ţi-am spus asta.

Am întrebat:

— De ce?

Iar ea a spus:

— N-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus. Iar dacă nu-ţi explic, o să te întrebi ce-am vrut să spun. Şi s-ar putea să-l întrebi pe tatăl tău. Dar nu vreau să faci asta, fiindcă nu vreau să-l superi. Aşa că o să-ţi explic de ce am spus ceea ce am spus. Dar înainte de asta, va trebui să-mi promiţi că n-o să spui la nimeni că ţi-am spus asta.

Am întrebat:

— De ce?

Iar ea a spus:

— Christopher, te rog, ai încredere în mine.

Aşa că am spus:

— Promit.

Fiindcă dacă doamna Alexander îmi spunea cine l-a omorât pe Wellington sau îmi spunea că domnul Shears a omorât-o într-adevăr pe mama, puteam să mă duc

totuşi la poliție şi să le spun, deoarece ai voie să-ți încâlci promisiunea dacă cineva a comis o infracțiune şi tu ştii despre ea.

Iar doamna Alexander a spus:

— Înainte să moară, mama ta era foarte bună prietenă cu domnul Shears.

— Ştiu.

— Nu, Christopher, nu sunt sigură că ştii. Vreau să spun că erau foarte buni prieteni. Foarte, foarte buni prieteni.

M-am gândit la asta o vreme şi am spus:

— Vreți să spuneți că făceau sex?

Iar doamna Alexander a spus:

— Da, Christopher. Asta vreau să spun.

Pe urmă n-a mai spus nimic vreo 30 de secunde.

Apoi a spus:

— Îmi pare rău, Christopher. Zău că n-am vrut să-ți spun nimic care să te supere. Dar am vrut să-ți explic.

De ce am spus ceea ce am spus. Vezi tu, credeam că ştii.

De-aia tatăl tău crede că domnul Shears e un om rău. Si de-aia nu vrea ca tu să îi întrebi pe oameni despre domnul Shears. Fiindcă asta va redeştepta nişte amintiri urâte.

Atunci am spus:

— Ăsta a fost motivul pentru care domnul Shears a părăsit-o pe doamna Shears, fiindcă făcea sex cu altcineva în timp ce era căsătorit cu doamna Shears?

Iar doamna Alexander a spus:

— Da, aşa cred.

Pe urmă a spus:

— Îmi pare rău, Christopher. Zău că-mi pare rău.

La care eu am spus:

— Cred că ar trebui să plec acum.

Iar ea a întrebat:

— Te simți bine, Christopher?

— Mi-e frică să stau în parc cu dumneavoastră fiindcă sunteți o străină.

— Nu sunt o străină, Christopher, sunt o prietenă.

— Mă duc acasă acum.

— Dacă vrei să vorbim despre asta, poți să vii să mă vezi oricând dorești. Nu trebuie decât să bați la ușă.

— Bine.

— Christopher?

— Ce e?

— N-o să-i spui tatălui tău despre această discuție, nu?

Iar eu am spus:

— Nu. Doar am promis.

Iar ea a spus:

— Du-te acasă. Şi nu uita ce ți-am spus. Oricând.

Apoi am plecat acasă.

101

Domnul Jeavons a spus că-mi place matematica fiindcă este lipsită de pericole. A spus că-mi place matematica fiindcă presupune rezolvarea unor probleme, iar aceste probleme sunt dificile şi interesante, dar în final ajungi la un răspuns simplu. Ce voia el să spună era că matematica nu este ca viața, fiindcă în viață nu există răspunsuri simple în final. Ştiu că asta a vrut să spună fiindcă asta a spus.

Dar asta se întâmplă pentru că domnul Jeavons nu înțelege numerele.

Iată o povestire celebră numită **Problema Monty Hall**, pe care am inclus-o în această carte, pentru că ilustrează ceea ce vreau să spun.

În America, revista numită *Parade* găzduia o rubrică intitulată *întrebați-o pe Marilyn.* Rubrica era scrisă de Marilyn vos Savant, despre care se spunea în revistă că avea cel mai mare coeficient de inteligență din lume şi că făcea parte din *Galeria de Onoare a Cărții Guinness a Recordurilor Mondiale. Î*n acea rubrică ea răspundea la problemele de matematică trimise de cititori. Iar în septembrie 1990 problema-întrebare a fost trimisă de Craig F. Whitaker din Columbia, Maryland (pe care n-o voi reproduce exact, fiindcă am făcut-o mai simplă şi mai uşor de înțeles).

Participi la un joc televizat. Scopul acestui joc este câştigarea unei maşini, ca premiu. Prezentatorul concursului îți arată trei uşi şi-ți spune că în spatele uneia dintre uşi se află o maşină, iar în spatele celorlalte două uşi sunt nişte capre. Îți cere să alegi o uşă. Alegi o uşă, dar uşa nu se deschide. Pe urmă, prezentatorul concursului deschide una dintre uşile pe care nu le-ai ales şi-ți arată o capră (pentru că ştie ce se află în spatele uşilor). Apoi îți spune că mai ai o singură şansă să te răzgândeşti înainte ca uşile să fie deschise şi să te alegi

fie cu o maşină, fie cu o capră. Aşa că te întreabă dacă vrei să te răzgândeşti şi să alegi cealaltă uşă închisă. Ce trebuie să faci?

Marilyn vos Savant spune că trebuie neapărat să-ți schimbi alegerea şi să alegi ultima uşă, pentru că ai 2 şanse din 3 ca în spatele acelei uşi să fie o maşină.

Dar dacă-ți foloseşti intuiția ți se pare că şansele sunt de 50:50, deoarece crezi că sunt şanse egale ca maşina să se afle în spatele oricărei uşi.

O mulțime de cititori au scris la revistă ca să spună că Marilyn vos Savant se înşelase, chiar şi după ce ea a explicat foarte amănunțit de ce avea dreptate. 92% din scrisorile primite în legătură cu această problemă susțineau că se înşală şi multe dintre ele veneau de la matematicieni şi de la oameni de ştiință. Iată câteva dintre lucrurile pe care le-au spus aceştia:

Sunt foarte îngrijorat de lipsa cunoştințelor de matematică la marele public. Vă rog să ajutați la ameliorarea situației mărturisindu-vă eroarea.
Robert Sachs, Ph.D., Universitatea George Mason

Rata analfabetismului în matematică e şi aşa destul de mare în țara asta pentru a nu mai fi nevoie ca persoana cu cel mai mare coeficient de inteligență din lume să contribuie la sporirea ei. Ruşine!
Scott Smith, Ph.D., Universitatea Florida

Sunt şocat că după ce ați fost corectată de cel puțin trei matematicieni tot nu vedeți unde ați greşit.
Kent Ford, Universitatea de Stat din Dickinson

Sunt sigur că veți primi multe scrisori de la elevi de liceu şi de la studenți. Poate că ar fi bine să păstrați adresele câtorva dintre ei ca să vă ajute la alcătuirea rubricilor viitoare.
W. Robert Smith, Ph.D.,Universitatea de Stat din Georgia

Categoric, vă înşelați... De câți matematicieni

înfuriați e nevoie ca să vă răzgândiți?
E. Ray Bobo, Ph.D., Universitatea Georgetown

Dacă toți aceşti doctori în ştiințe s-ar înşela, atunci țara noastră s-ar afla într-o situație catastrofală.
Everett Harman, Ph.D.,Institutul de Cercetări al Armatei Americane

Dar Marilyn vos Savant a avut dreptate. Iată 2 moduri în care se poate demonstra asta.

Mai întâi, se poate rezolva matematic astfel:

Să notăm uşile cu X, Y şi Z.

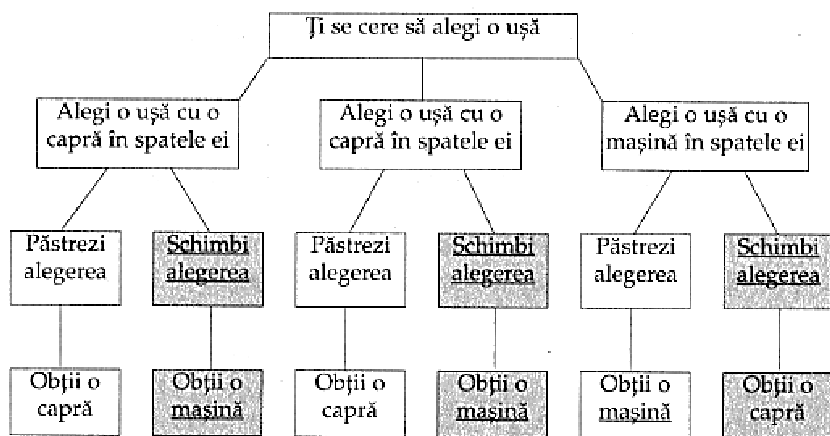
Fie C_x evenimentul ca maşina să se afle în spatele uşii X şi aşa mai departe.

Fie H_x evenimentul ca prezentatorul să deschidă uşa X şi aşa mai departe.

Presupunând că ai ales uşa X, probabilitatea ca să câştigi o maşină, dacă după aceea îți schimbi alegerea, este dată de următoarea formulă:

$$P(H_z \wedge C_y) + P(H_y \wedge C_z)$$
$$= P(C_y).P(H_z \mid C_y) + P(C_z).P(H_y \mid C_z)$$
$$= (1/_3.1) + (1/_3.1) = 2/_3$$

A doua metodă de calcul constă în desenarea unei diagrame cu toate rezultatele posibile, astfel:

Aşadar, dacă-ți schimbi alegerea, în 2 cazuri din 3

obții o maşină. Iar dacă ți-o păstrezi, obții o maşină doar în 1 caz din 3.

Iar asta demonstrează că uneori poți să greşeşti bazându-te pe intuiție. Intuiția este ceea ce oamenii folosesc în viață pentru a lua decizii. Dar logica ne poate ajuta să găsim răspunsurile corecte.

De asemenea, demonstrează că domnul Jeavons se înşală şi uneori numerele sunt foarte complicate şi nu sunt câtuşi de puțin simple.

Iată de ce îmi place **Problema Monty Hall**.

Când am ajuns acasă, acolo era Rhodri. Rhodri e omul care lucrează împreună cu tata, ajutându-l să repare centralele termice şi boilerele. Iar uneori vine pe la noi seara ca să bea bere cu tata, să se uite la televizor şi să discute cu el.

Rhodri purta o pereche de pantaloni din stambă albă, plini de pete, avea un inel din aur pe degetul mijlociu al mâinii stângi şi mirosea a ceva care nu ştiu cum se numeşte, şi tot aşa miroase şi tata deseori când vine acasă de la muncă.

Mi-am pus şireturile din lemn-dulce şi ciocolata Milky în cutia mea specială pentru alimente de pe raft, pe care tata nu are voie s-o atingă fiindcă e a mea.

Apoi tata a spus:

— Ia zi, băiete, pe unde-ai fost?

Iar eu i-am spus:

— Am fost la magazin ca să-mi iau nişte şireturi din lemn-dulce şi o ciocolată Milky.

— Ai lipsit mult.

— Am vorbit cu câinele doamnei Alexander care era la uşa magazinului. L-am mângâiat, iar el mi-a mirosit pantalonii.

Ceea ce a fost o altă minciună nevinovată.

Apoi Rhodri mi-a spus:

— Nene, te cam descoase taică-tu, ai?

Dar eu nu ştiam ce înseamnă *să descoşi* pe cineva.

Iar el a spus:

— Şi ce mai faci, căpitane?

— Fac bine, mulţumesc, am spus eu, fiindcă aşa se cuvine să răspunzi.

— Cât fac 251 ori 864?

M-am gândit şi i-am răspuns: „216.864."

Pentru că era o socoteală foarte simplă: nu ai decât să înmulţeşti **864** x **1000** şi obţii **864 000**. Pe urmă împărţi rezultatul la 4 şi obţii **216 000**, adică **250** x

864. Nu mai rămâne decât să aduni la asta **864** şi ai obţinut cât fac **251** x **864**. Adică **216 864**.

Am întrebat:

— E corect?

Iar Rhodri a spus:

— Habar n-am, fir-aş al naibii, şi a râs.

Nu-mi place când Rhodri râde de mine. Rhodri râde de mine mai mereu. Tata spune că încearcă să fie prietenos.

Pe urmă, tata a spus:

— Vezi că ai în cuptor nişte chestii din alea Gobi Aloo Sag, OK?

Asta pentru că-mi plac mâncărurile indiene, care au un gust puternic. Dar Gobi Aloo Sag e galbenă, aşa că eu pun colorant alimentar roşu în ea înainte s-o mănânc. Şi am o sticluță din plastic în cutia mea specială pentru alimente.

Am spus:

— OK.

Iar Rhodri a spus:

— Deci se pare că Parky le-a aranjat, nu?

Dar vorbise cu tata, nu cu mine. Iar tata i-a răspuns.

— Ei bine, plăcile alea cu circuite arătau de parcă erau de pe vremea bunicii.

— Ai de gând să le spui? a întrebat Rhodri.

— Ce rost are? a răspuns tata. E greu de crezut c-or să-l dea în judecată, nu?

— Aş vrea s-o văd şi p-asta! a spus Rhodri.

— Cred că e mai bine să nu tulburăm apele.

Pe urmă m-am dus în grădină.

Siobhan mi-a spus că atunci când scrii o carte trebuie să incluzi şi câteva descrieri ale unor lucruri. I-am zis că aş putea să iau nişte fotografii şi să le pun în carte. Dar ea a spus că într-o carte trebuie să descrii lucrurile folosindu-te de cuvinte, în aşa fel încât oamenii să le citească şi să-şi poată forma o imagine în mintea lor.

Şi a mai spus că cel mai bine era să descrii lucruri interesante sau deosebite.

De asemenea, a zis că ar trebui ca în relatarea mea să descriu oamenii menționând câte un detaliu, două, despre ei, astfel încât cititorii să-şi poată crea în mintea lor o imagine a acestora. Ăsta a fost motivul pentru care am scris despre găurelele din pantofii domnului Jeavons, despre polițistul care arăta de parcă ar fi avut doi şoricei în nas şi despre felul cum mirosea Rhodri şi pe care nu ştiam cum să-l numesc.

Aşa că am hotărât să fac o descriere a grădinii. Dar grădina nu era foarte interesantă sau deosebită. Era pur şi simplu o grădină, cu iarbă, un şopron şi o frânghie de întins rufele. Însă cerul era interesant şi deosebit, fiindcă de obicei cerurile arată monoton, pentru că sunt în întregime albastre sau cenuşii, ori sunt acoperite cu un anumit model de nori şi nu arată de parcă s-ar afla la sute de kilometri deasupra ta. Arată ca şi cum cineva le-ar fi pictat pe un tavan uriaş. Dar cerul ăsta are o mulțime de tipuri diferite de nori pe el, la înălțimi diferite, astfel încât să poți vedea cât de mare era, iar asta îl făcea să arate enorm.

Ceva mai departe, pe cer, erau o mulțime de norişori albi care arătau ca nişte solzi de peşte sau dune de nisip, fiind dispuşi într-un model foarte regulat.

Apoi, şi mai departe, spre vest, erau nişte nori mari, uşor colorați în oranj, fiindcă era pe înserate şi soarele coborâse spre orizont.

Pe urmă, mai aproape de pământ, era un nor uriaş care avea culoarea cenuşie fiind un nor de ploaie. Era o formă mare şi alungită şi arăta aşa:

Şi când m-am uitat la el mai mult timp am văzut că se mişca foarte încet şi era ca o navă extraterestră lungă de câteva sute de kilometri, ca în *Dune* sau în *Blake's 7* sau în *Întâlniri apropiate de gradul III,* atât doar că nu era construit dintr-un material solid, ci din picăturile rezultate în urma condensării vaporilor de apă, acesta fiind materialul din care sunt făcuţi norii.

Dar ar fi putut să fie şi o navă extraterestră.

Oamenii cred că navele spaţiale extraterestre ar trebui să fie solide şi construite din metal, să aibă lumini pe toată suprafaţa lor şi să se deplaseze încet pe cer, fiindcă aşa am construi noi o navă spaţială dacă am fi în stare să construim una aşa de mare. Dar extratereştrii, dacă există, ar fi probabil foarte diferiţi de noi. Ar putea să arate ca nişte limacşi imenşi, ori să fie plaţi, ca nişte reflexii. Sau ar putea fi mai mari decât planetele. Ori s-ar putea să n-aibă corp deloc. Ar putea fi doar informaţie, ca într-un computer. Iar navele lor spaţiale ar putea semăna cu norii sau ar putea fi alcătuite din obiecte fără nici o legătură, cum ar fi firele de praf sau frunzele.

Apoi am ascultat sunetele din grădină şi auzeam o pasăre cum cântă şi zgomotul traficului rutier, care semăna cu valurile care se sparg de ţărmul mării şi mai puteam auzi cum undeva cineva cânta la un instrument, precum şi ţipete de copii. Iar în intervalele dintre aceste zgomote, dacă ascultam foarte atent şi

stăteam complet nemişcat, puteam auzi un țiuit slab înăuntrul urechilor mele şi aerul intrând şi ieşindu-mi prin nas.

Pe urmă am adulmecat aerul ca să văd dacă pot să-mi dau seama a ce miroase aerul din grădină. Dar n-am simțit nici un miros. Nu mirosea a nimic. Era interesant şi asta.

După aceea m-am dus în casă şi i-am dat să mănânce lui Toby.

107

Câinele din Baskerville este cartea mea preferată.

În *Câinele din Baskerville,* Sherlock Holmes şi doctorul Watson primesc o vizită din partea lui James Mortimer, care e doctor în regiunea mlăştinoasă din Devon. Prietenul lui James Mortimer, Sir Charles Baskerville, murise în urma unui atac de cord, iar James Mortimer crede că moartea ar fi putut surveni în urma unei sperieturi zdravene. De asemenea, James Mortimer deține un pergament străvechi care descrie blestemul familiei Baskerville.

Pergamentul spune că Sir Charles Baskerville avusese un strămoş, Sir Hugo Baskerville, care fusese un individ nestăpânit, hulitor şi nelegiuit. Şi a încercat să facă sex cu fiica unui servitor, dar ea a reuşit să fugă, iar el a urmărit-o prin mlaştini. Prietenii lui, care erau nişte scandalagii temerari, au pornit în căutarea lui.

Iar când i-au găsit, fiica servitorului murise de epuizare. Şi au văzut o fiară imensă, neagră, având forma unui câine, dar mai mare decât orice câine văzut vreodată de ochi omeneşti, iar acest dulău îi sfâşia beregata lui Sir Hugo Baskerville. Unul dintre prieteni a murit de frică în aceeaşi noapte, iar ceilalți doi au rămas distruşi pentru tot restul zilelor lor.

James Mortimer crede că tocmai Câinele din Baskerville l-ar fi speriat de moarte pe Sir Charles şi se teme că fiul şi moştenitorul acestuia, Sir Henry Baskerville, s-ar putea afla în primejdie atunci când se va duce la reşedința din Devon.

Aşa că Sherlock Holmes îl trimite pe doctorul Watson la Devon împreună cu Sir Henry Baskerville şi James Mortimer. Iar doctorul Watson încearcă să afle cine l-a ucis pe Sir Charles Baskerville. Sherlock Holmes spune că va rămâne la Londra, dar ajunge la Devon în secret şi face investigații pe cont propriu.

Iar Sherlock Holmes află că Sir Charles a fost ucis

de un vecin, pe care-l cheamă Stapleton şi care e colecționar de fluturi, fiind şi rudă îndepărtată cu cei din familia Baskerville. Fiind sărac, Stapleton încearcă să-l omoare pe Sir Henry Baskerville, ca să poată moşteni reşedința familiei.

Ca să facă asta, el a adus de la Londra un câine uriaş, pe care l-a acoperit cu fosfor, ca să apară luminos pe întuneric, şi câinele ăsta îl speriase de moarte pe Sir Charles Baskerville. Iar Sherlock Holmes, împreună cu Watson şi Lestrade de la Scotland Yard, reuşesc să-l prindă. Sherlock Holmes şi Watson reuşesc să împuşte câinele, care devine astfel unul dintre câinii omorâți în această poveste, ceea ce nu e frumos, fiindcă nu e vina câinelui. Iar Stapleton fuge în Grimpen Mire, care face parte din ținutul mlăştinos, şi moare înecat într-o mlaştină.

Povestea are câteva părți care nu-mi plac. Una dintre ele se referă la pergamentul străvechi, care e scris într-o limbă veche, greu de înțeles, care sună aşa:

> *Aflați, aşadar, din această istorisire că nu trebuie să vă temeți de fructele trecutului, ci mai degrabă să fiți prevăzători în privința viitorului, că acele patimi nelegiuite în urma cărora familia noastră a suferit atât de crâncen nu trebuie dezlănțuite din nou întru nimicirea noastră.*

Iar uneori autorul, Sir Arthur Conan Doyle, descrie oamenii în felul acesta:

> *Fața avea ceva nepotrivit, într-un mod subtil, o anume asprime a expresiei, o anume duritate, poate a privirii, un tremur al buzei care îi strica frumusețea perfectă.*

Nu ştiu ce înseamnă *o anume duritate, poate a privirii* şi nu mă interesează fețele.

Dar uneori e distractiv să nu ştii ce înseamnă cuvintele, fiindcă le poți căuta în dicționar, cum ar fi *goyal* (care înseamnă râpă adâncă) sau *tors* (care înseamnă dealuri sau culmi stâncoase).

Îmi place *Câinele din Baskerville* fiindcă e un roman

polițist, ceea ce înseamnă că în el se găsesc indicii şi Piste False.

Iată câteva dintre indicii:

1. O pereche de ghete a lui **Sir Henry Baskerville dispare în timp ce el se afla la un hotel din Londra** — Asta înseamnă că cineva vrea să i le dea Câinelui din Baskerville să le miroasă, aşa cum face un câine de vânătoare, ca să-l poată urmări. De unde reiese că acest câine nu e o ființă supranaturală, ci un câine adevărat.

2. **Stapleton este singura persoană care ştie cum să treacă prin Grimpen Mire şi îi spune lui Watson să nu se apropie de acele locuri, ca să nu pățească ceva —**

Asta înseamnă că el ascunde ceva în mijlocul acelei zone şi vrea ca nimeni să nu-l descopere.

3. **Doamna Stapleton îi spune doctorului Watson să se întoarcă imediat la Londra** — Asta pentru că ea crede că doctorul Watson e Sir Henry Baskerville şi ştie că soțul ei vrea să-l ucidă pe acesta.

Şi iată şi câteva dintre Pistele False:

1. La Londra, Sherlock Holmes şi Watson sunt urmăriți de un bărbat cu barbă neagră, într-o trăsură —

Asta te face să crezi că bărbatul ar fi Barrymore, care este îngrijitorul de la Reşedința Baskerville, fiindcă el este singurul care are barbă neagră. Dar de fapt omul este Stapleton, care poartă o barbă falsă.

2. Selden, criminalul de la Notting Hill — Ăsta e un individ care a evadat de la o închisoare din apropiere şi este urmărit în ținutul mlăştinos, ceea ce te face să crezi că ar avea o legătură cu povestea, fiindcă e criminal, dar el nu are absolut nici o legătură cu povestea.

3. Bărbatul de pe dealul stâncos — Asta e silueta unui bărbat pe care doctorul Watson o vede noaptea în mlaştină şi n-o recunoaşte, ceea ce te face să crezi că acesta ar fi criminalul. Dar e vorba de Sherlock Holmes, care venise în taină la Devon.

De asemenea, îmi place *Câinele din Baskerville* fiindcă îmi place Sherlock Holmes şi cred că, dac-ar fi să fiu un detectiv adevărat, ca el aş vrea să fiu. Este foarte inteligent, rezolvă enigmele şi spune:

Lumea e plină de lucruri evidente pe care nimeni nu le observă niciodată.

Dar el le observă, ca şi mine. De asemenea, în carte se mai spune:

Sherlock Holmes avea, într-o măsură cât se poate de remarcabilă, puterea de a-şi detaşa mintea după bunul său plac.

Şi prin asta seamănă cu mine, căci atunci când sunt foarte interesat de ceva, cum ar fi exercițiile de matematică sau lectura unei cărți despre misiunile Apollo ori despre rechinii albi, nu mai observ nimic altceva şi tata poate să mă strige să vin la masă că eu nu-l aud. Asta e şi motivul pentru care sunt foarte bun la şah, fiindcă îmi detaşez mintea atunci când vreau şi mă concentrez asupra tablei de joc, iar după un timp adversarul meu va înceta să se mai concentreze, va începe să se scarpine la nas sau să se uite pe fereastră şi va face o greşeală iar eu voi câştiga.

Totodată, doctorul Watson spune despre Sherlock Holmes:

...mintea lui... era ocupată cu elaborarea unei scheme în care să poată fi încadrate toate acele episoade stranii şi aparent nelegate între ele.

Si eu tocmai asta încerc să fac scriind această

carte.

De asemenea, Sherlock Holmes nu crede în supranatural, care înseamnă Dumnezeu, basme, demoni şi blesteme şi care sunt nişte prostii.

Voi încheia acest capitol cu două amănunte interesante despre Sherlock Holmes:

1. În povestirile originale cu Sherlock Holmes, detectivul n-a fost niciodată descris ca purtând celebra lui căciulă cu urechi, pe care o poartă în toate desenele şi caricaturile. Celebra căciulă a fost inventată de un anume Sidney Paget, ilustratorul primelor ediții ale cărților.

2. În povestirile originale cu Sherlock Holmes, acesta nu spune niciodată „Elementar, dragă Watson". Replica asta o spune doar în filme şi la televizor.

109

În seara aceea am mai scris câte ceva la carte, iar în dimineața zilei următoare am dus-o la şcoală ca s-o poată citi Siobhan şi să-mi spună dacă am făcut greşeli de ortografie şi de gramatică.

Siobhan a citit cartea în pauza de dimineață, când bea o cafea şi stă la marginea terenului de joacă împreună cu ceilalți profesori. Iar după pauză a venit şi s-a aşezat lângă mine ca să-mi spună că citise fragmentul despre discuția cu doamna Alexander şi să mă întrebe:

— I-ai spus tatălui tău despre asta?

— Nu, am răspuns eu.

— Şi ai de gând să-i spui tatălui tău despre asta?

— Nu.

— Bine, a spus ea. Cred că aşa e mai bine, Christopher.

După care m-a întrebat:

— Te-ai întristat când ai aflat lucrul ăsta?

— Ce să aflu?

— Te-ai supărat când ai aflat că mama ta şi domnul Shears au avut o relație?

— Nu.

— Spui adevărul, Christopher?

— Eu spun întotdeauna adevărul.

— Ştiu asta, Christopher. Dar uneori anumite lucruri ne întristează şi nu ne place să le spunem şi altora că suntem trişti din pricina acelor lucruri. Ne place să le ținem ascunse. Alteori suntem trişti, dar nu ne dăm seama că suntem trişti. Aşa că spunem că nu suntem trişti. Dar, de fapt, suntem.

Iar eu i-am spus:

— Nu sunt trist.

Ea mi-a zis:

— Dacă totuşi începi să te simți trist din pricina asta, să ştii că poți să vii la mine să vorbim. Deoarece

cred că dacă vei sta de vorbă cu mine te vei simți mai puțin trist. Iar dacă nu te simți trist şi vrei doar să vorbeşti cu mine despre asta, o să fie OK şi aşa. Înțelegi ce-ți spun?

— Da.

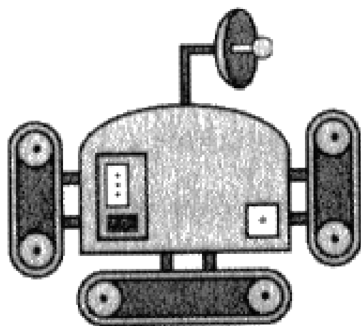
— Bine.

Iar eu am spus:

— Dar nu mă simt trist din cauza asta. Fiindcă mama a murit. Şi pentru că domnul Shears nu mai e prin preajmă. Deci ar însemna să fiu trist din cauza a ceva care nu e real şi nu există. Iar asta ar fi o prostie.

După aceea am făcut exerciții de matematică tot restul dimineții, iar la prânz n-am mâncat *quiche*{13}, fiindcă era galbenă, dar am mâncat morcovi şi mazăre cu mult ketchup de tomate. Iar la desert am mâncat nişte mure şi plăcintă cu mere, dar nu şi aluatul, fiindcă era galben, aşa că am rugat-o pe doamna Davis să-mi separe aluatul înainte de a-l pune pe farfuria mea, pentru că nu contează dacă diferitele tipuri de mâncăruri se ating înainte de a ajunge efectiv pe farfurie.

Apoi, după masa de prânz, am avut ore de arte plastice cu doamna Peters şi am făcut câteva desene de extratereştri care arătau aşa:

113

Memoria mea e ca un film. De-aia sunt foarte bun la rememorarea unor lucruri, cum ar fi conversațiile pe care le-am transcris în această carte şi cum sunt îmbrăcați oamenii şi a ce miros, pentru că memoria mea are o bandă olfactivă care e ca o bandă sonoră.

Iar când oamenii îmi cer să-mi amintesc ceva, n-am decât să apăs pe **înapoi** sau pe **Repede înainte** sau pe **Pauză,** ca la un video recorder, sau mai degrabă ca la un DVD, fiindcă nu trebuie să derulez înapoi tot ce s-a întâmplat între timp ca să obțin o amintire despre ceva petrecut cu mult timp în urmă. Şi nici butoane nu există, întrucât totul se petrece în capul meu.

Dacă cineva îmi spune: „Christopher, spune-mi cum era mama ta" — pot să dau înapoi la o mulțime de scene diferite şi să spun cum era ea în acele scene.

De exemplu, aş putea să derulez până la 4 iulie 1992, când aveam 9 ani şi era într-o sâmbătă, iar noi ne aflam în vacanță în Cornwall, iar după-amiaza ne duceam pe plajă într-un loc numit Polperro. Iar mama purta o pereche de pantaloni scurți din dril albastru şi un sutien bleu şi fuma nişte țigări care se numeau Consulate şi aveau aromă de mentă. Şi nu înota. Mama se bronza pe un prosop cu dungi roşii şi violet şi citea o carte scrisă de Georgette Heyer intitulată *The Masqueraders*. Iar după ce a terminat cu bronzatul, a intrat în apă ca să înoate şi a spus: „Mamă, ce rece e!" A spus apoi că ar trebui să mă duc şi eu să înot, dar mie nu-mi place să înot fiindcă nu-mi place să mă dezbrac de haine. Iar ea a spus că nu trebuie decât să-mi suflec pantalonii şi să intru puțin în apă, şi asta am făcut. Şi am stat în apă. Iar mama a spus: „Uite ce frumos e!" Şi s-a aruncat pe spate şi a dispărut în apă, iar eu am crezut că a mâncat-o un rechin şi am început să țip, iar ea s-a ridicat din apă şi a venit spre locul unde mă aflam, cu degetele de la mâna dreaptă desfăcute în

evantai, şi a spus: „Haide, Christopher, atinge-mi mâna. Haide, nu mai țipa. Atinge-mi mâna. Ascultă-mă, Christopher. Poți s-o faci." Iar după o vreme am încetat să mai țip şi mi-am desfăcut degetele de la mâna stângă în evantai şi ne-am atins degetele unele de altele. Iar mama a spus: „Linişteşte-te, Christopher. Totul e în regulă. Nu există rechini în Cornwall." După care m-am simțit mai bine.

Atât doar că nu-mi pot aminti nimic din ce s-a întâmplat când încă nu împlinisem 4 ani, fiindcă pe atunci nu mă uitam aşa cum trebuie la lucrurile din jur, aşa că nu s-au înregistrat bine.

Şi iată cum recunosc o persoană, dacă nu ştiu cine este. Mă uit să văd cum e îmbrăcată, dacă are baston, sau un păr mai haios, sau un anumit tip de ochelari, ori dacă-şi mişcă brațele într-un fel aparte şi apoi dau o comandă de Căutare prin amintirile mele, ca să văd dacă am mai întâlnit-o.

Şi tot aşa mă dumiresc cum să acționez în situații dificile, când nu ştiu ce să fac.

De exemplu, dacă oamenii spun lucruri fără noimă, cum ar fi: „Pică pară mălăiață" sau „Ai grijă să n-o mierleşti", dau o comandă de Căutare să văd dacă am mai auzit pe cineva spunând asemenea lucruri.

Iar dacă cineva zace pe podea la şcoală, fac o Căutare prin memorie ca să găsesc o imagine cu cineva lovit de o criză de epilepsie, după care compar imaginea cu ceea ce se întâmplă în fața mea, ca să pot să-mi dau seama dacă persoana respectivă stă pur şi simplu culcată pe jos, se joacă, doarme sau dacă e lovită de o criză de epilepsie. Iar dacă e vorba de o criză epileptică, dau la o parte toate mobilele dimprejur ca să nu se lovească la cap şi îmi scot puloverul şi i-l pun sub cap, după care mă duc să chem un învățător.

Şi alți oameni au imagini în minte. Dar acestea sunt diferite, fiindcă imaginile din mintea mea sunt imagini ale unor lucruri întâmplate cu adevărat. Alți oameni au în minte imagini ale unor lucruri care nu

sunt reale şi nu s-au întâmplat.

De exemplu, mama spunea uneori: „Dacă nu m-aş fi măritat cu tatăl tău, cred că aş fi locuit într-o mică fermă din sudul Franței, cu cineva pe care-l cheamă Jean. Iar el ar fi fost, ăăă, un om priceput la toate, de prin părțile locului. Ştii, care să se pricepă la zugrăvit, la grădinărit, la construirea gardurilor. Şi am fi avut o verandă străjuită de smochini, iar în fundul grădinii ar fi fost un câmp de floarea-soarelui, şi în depărtare, pe deal, s-ar fi văzut un orăşel, iar noi am fi stat seara afară, am fi băut vin roşu şi am fi fumat țigări Gauloises şi am fi privit cum apune soarele."

Iar Siobhan a spus odată că, atunci când se simțea deprimată sau tristă, închidea ochii şi îşi imagina că locuieşte într-o casă la Cape Cod împreună cu prietenul ei Elly, şi că pleacă amândoi într-o călătorie cu barca din portul Provincetown şi ies în largul golfului ca să se uite la balenele cu cocoaşă, iar asta o face să se simtă calmă, liniştită şi fericită.

Iar uneori, când moare cineva, aşa cum a murit mama, oamenii spun: „Ce-ai vrea să-i spui mamei tale, dacă ar fi aici?" sau „Ce-ar crede mama ta despre asta?", ceea ce e o prostie, fiindcă mama e moartă şi nu poți să le spui nimic unor oameni morți, iar morții nu gândesc.

Şi bunica are imagini în mintea ei, dar imaginile ei sunt toate confuze, ca şi cum cineva i-ar fi învălmăşit filmul şi ea nu mai poate desluşi ordinea în care s-au întâmplat lucrurile, aşa încât crede că cei morți sunt încă în viață şi nu ştie dacă un lucru s-a petrecut în realitate sau s-a întâmplat la televizor.

127

Când m-am întors de la şcoală, tata încă nu venise de la muncă, aşa că am descuiat uşa din faţă, am intrat în casă şi mi-am scos haina. M-am dus în bucătărie şi mi-am pus lucrurile pe masă. Iar unul dintre lucruri era cartea pe care o dusesem la şcoală ca să i-o arăt lui Siobhan. Mi-am făcut un *milkshake* cu zmeură, l-am încălzit în cuptorul cu microunde şi pe urmă m-am dus în sufragerie ca să mă uit la unul dintre filmele mele video din seria *Planeta albastră,* despre viaţa din locurile cele mai adânci ale oceanelor.

Filmul era despre fiinţele marine care trăiesc în jurul craterelor de sulf, care sunt vulcani subacvatici unde gazele sunt evacuate din scoarţa terestră în apă. Oamenii de ştiinţă nu se aşteptau deloc să găsească acolo organisme vii, din cauza temperaturilor foarte ridicate şi a mediului extrem de toxic, dar în acele locuri există ecosisteme în toată regula.

Îmi place acest episod, fiindcă arată că întotdeauna există lucruri noi, pe care ştiinţa le poate descoperi, şi că toate adevărurile pe care le considerăm de la sine înţelese pot fi complet eronate. Şi-mi mai place faptul că se filmează într-un loc în care e mai greu de ajuns decât pe muntele Everest, deşi se află la o distanţă de doar câţiva kilometri faţă de nivelul mării. Şi e unul dintre cele mai tăcute, mai întunecoase şi mai tainice locuri de pe suprafaţa pământului. Uneori, îmi place să-mi închipui că mă aflu acolo, într-un submersibil sferic din metal, cu ferestre groase de 30 de cm, astfel încât presiunea apei să nu provoace implozia lor. Şi-mi mai imaginez că sunt singura persoană din interiorul vasului şi că nu are nici o legătură cu vreo navă de suprafaţă, putând să funcţioneze cu propria energie — iar eu deţin controlul asupra motoarelor şi pot să mă deplasez oriunde vreau pe fundul mării, fără să mă poată găsi nimeni.

Tata a venit acasă la 5:48 după-amiază. L-am auzit intrând pe uşa din faţă. Pe urmă a apărut în sufragerie. Purta o cămaşă în carouri verzi ca lămâia necoaptă şi albastre precum cerul, iar la unul dintre şireturi avea un nod dublu, dar nu şi la celălalt. Adusese o reclamă veche pentru lapte praf marca Fussell's, făcută din metal şi vopsită cu email albastru şi alb. Reclama era plină de cerculeţe de rugină care arătau ca nişte găuri de gloanţe, dar nu mi-a explicat de ce o adusese.

A spus: „Sal'tare, camarade!" — asta fiind una dintre glumele lui.

Iar eu i-am răspuns: „Salut."

Am continuat să mă uit la video, iar tata s-a dus în bucătărie.

Uitasem că-mi lăsasem cartea pe masa din bucătărie, fiind prea interesat de filmul *Planeta albastră.* Asta se numeşte *Să-ţi Laşi Garda Jos* şi e un lucru pe care nu trebuie să-l faci niciodată dacă eşti detectiv.

Se făcuse 5:54 când tata s-a întors în sufragerie. A spus:

— Ce-i asta?

Dar a spus-o foarte liniştit, încât nu mi-am dat seama că era supărat, fiindcă nu ţipase. Ţinea cartea în mâna dreaptă. Am spus:

— E cartea pe care o scriu.

Iar el a spus:

— E adevărat? Ai vorbit cu doamna Alexander?

Şi vorbele astea le-a spus foarte calm, aşa că nu mi-am dat seama că era supărat.

I-am spus:

— Da.

Atunci tata a spus:

— Fir-ar dracu-al dracului, Christopher! Cât de prost poţi să fii?

Asta e ceea ce Siobhan spune că se cheamă o întrebare retorică. Are un semn de întrebare la final, dar nu e nevoie să răspunzi la ea fiindcă persoana care a formulat-o ştie deja răspunsul. E dificil să sesizezi o

întrebare retorică.

Pe urmă, tata a spus:

— Ce mama dracului ți-am spus eu, Christopher?

De data asta, tonul a fost mult mai răstit. Iar eu i-am răspuns:

— Să nu pomenesc numele domnului Shears la noi în casă. Să nu mă duc s-o întreb pe doamna Shears, şi pe nimeni altcineva, cine l-a omorât pe nenorocitul ăla de câine. Să nu intru de capul meu în grădinile oamenilor. Şi să încetez acest joc ridicol de-a detectivul. Am întrebat-o pe doamna Alexander despre domnul Shears doar pentru că...

Dar tata m-a întrerupt şi a spus:

— Nu-ncerca să mă abureşti, căcăcios mic ce eşti. Ai ştiut exact ce faci. Nu uita că ți-am citit cartea.

Iar când a spus asta a ridicat cartea şi a scuturat-o.

— Şi ce ți-am mai spus eu să nu faci, Christopher?

M-am gândit că şi asta s-ar putea să fie o întrebare retorică, dar nu eram sigur. Mi-a fost greu să-mi dau seama ce trebuie să spun, pentru că începeam să devin speriat şi derutat.

Atunci tata a repetat întrebarea:

— Ce ți-am mai spus eu să nu faci, Christopher?

Am spus:

— Nu ştiu.

Iar el a zis:

— Haide. Tu eşti omul cu memoria beton!

Dar eu nu puteam să gândesc.

Iar tata a spus:

— Să nu-ți mai bagi nasul în treburile altora. Iar tu, ce faci? Te duci şi-ți bagi nasul în treburile altora. Te-apuci şi scormoneşti trecutul şi îl pui pe tapet, ca să-l afle oricine pofteşte. Ce-o să mă fac eu cu tine, Christopher? Ce dracu o să mă fac eu cu tine?

Am spus:

— Cu doamna Alexander n-am făcut decât să stau de vorbă. Nu făceam investigații.

Iar el a spus:

— Am să te rog să faci un singur lucru pentru mine, Christopher. Un singur lucru.

Iar eu am spus:

— Eu n-am vrut să vorbesc cu doamna Alexander. Doamna Alexander a fost cea...

Dar tata m-a întrerupt şi m-a apucat de braţ foarte tare.

Tata nu mă mai apucase aşa de tare niciodată. Mama mă mai bătuse de câteva ori, fiindcă era foarte iute la mânie, ceea ce însemna că se supăra mai uşor decât alţi oameni şi ţipa mai des. Dar tata e o persoană mai echilibrată, ceea ce înseamnă că nu se supără la fel de repede şi nici nu ţipă aşa de des. Aşa că am fost foarte surprins când m-a înşfăcat.

Nu-mi place când oamenii mă înşfacă. Şi nu-mi place nici când sunt luat prin surprindere. Aşa că l-am lovit, ca pe poliţistul care m-a apucat de braţe şi m-a ridicat în picioare. Dar tata nu mi-a dat drumul şi a continuat să urle. Iar eu l-am lovit din nou. Şi pe urmă n-am mai ştiut ce fac.

N-am avut nici o amintire pentru o scurtă perioadă de timp. Ştiu că a fost scurtă fiindcă m-am uitat la ceas după aia. A fost ca şi cum cineva mi-ar fi întrerupt funcţionarea şi apoi m-ar fi pornit din nou. Iar când am fost pus din nou în funcţiune, stăteam pe covor, cu spatele lipit de perete, iar pe mâna dreaptă aveam sânge şi capul mă durea într-o parte. Tata stătea în picioare, pe covor, la un metru în faţa mea, uitându-se la mine, şi încă mai ţinea în mâna dreaptă cartea mea, dar era îndoită şi toate colţurile erau răvăşite; pe gât avea o zgârietură, cămaşa lui în carouri verzi şi albastre avea mâneca sfâşiată iar el gâfâia din greu.

După circa un minut, s-a întors şi s-a dus în bucătărie. Pe urmă a descuiat uşa care dădea în grădină şi a ieşit afară. L-am auzit săltând capacul tomberonului de gunoi, aruncând ceva în el şi închizând la loc capacul. Pe urmă a revenit în bucătărie, dar nu mai

avea cartea la el. A încuiat uşa din spate şi a pus cheia în carafa chinezească ce avea forma unei călugărițe grase, după care a stat în mijlocul bucătăriei şi a închis ochii.

După care a deschis ochii şi a spus:

— Simt nevoia să beau ceva, mama mă-sii!

Şi şi-a desfăcut o cutie cu bere.

Iată câteva dintre motivele pentru care urăsc culorile galben şi maro:

GALBEN

1. Crema de ouă

2. **Bananele** (de asemenea, bananele îşi schimbă culoarea în maro)

3. **Liniile galbene duble**{14}

4. **Frigurile galbene** (aceasta fiind o boală din America tropicală sau Africa de Vest care provoacă o febră puternică, nefrită acută, gălbinare şi hemoragii, şi este cauzată de un virus transmis prin înțepătura unui țânțar numit *Aëdes aegypti,* care înainte se numea *Stegomyia fasciata*; iar nefrita este inflamarea rinichilor)

5. **Florile galbene** (deoarece fac rinită alergică de la polenul florilor, acesta fiind unul dintre cele 3 tipuri de rinite alergice, iar celelalte sunt provocate de polenul ierbii şi polenul ciupercilor, şi mă face să mă simt rău)

6. **Porumbul zaharat** (pentru că îl elimini când faci caca, deci nu-l digeri, ceea ce înseamnă că nu ai de ce să-l mănânci, la fel ca şi cu iarba sau frunzele)

MARO

1. Noroiul

2. Sosul de friptură

3. Caca

4. Lemnul (pentru că oamenii construiau pe vremuri maşini şi vehicule din lemn, dar acum, fiindcă lemnul se rupe şi putrezeşte şi uneori are viermi, oamenii construiesc maşinile şi vehiculele din metal şi plastic, care sunt mult mai bune şi mai moderne)

5. Melissa Brown[15] (e o fată de la şcoală, care de fapt nu e maro ca Anii sau Mohammed, aşa o cheamă, dar mi-a rupt în două desenul mare cu astronautul, iar eu l-am aruncat chiar şi după ce doamna Peters a lipit cele două bucăți cu scotch, fiindcă tot arăta a rupt)

Doamna Forbes a spus că e o prostie să urăşti culorile galben şi maro. Dar Siobhan a spus că ea n-ar trebui să spună asemenea lucruri şi că fiecare are culorile sale preferate. Iar Siobhan are dreptate. Dar şi doamna Forbes are puțină dreptate. Pentru că e un pic cam prostesc. Dar în viață trebuie să iei o mulțime de decizii şi dacă n-ai lua acele decizii n-ai mai putea să faci nimic, niciodată, fiindcă ți-ai petrece tot timpul alegând între diferite lucruri pe care ai putea să le faci. Aşa că e bine să ai motive pentru care să urăşti unele lucruri şi motive pentru care să-ți placă alte lucruri. E ca la restaurant, când tata mă duce câteodată la Berni Inn şi te uiți în meniu şi trebuie să alegi ce urmează să mănânci. Dar nu ştii dac-o să-ți placă ceva, fiindcă nu ai gustat încă din acel fel de mâncare, aşa că ai anumite mâncăruri preferate, pe care le alegi, şi ai mâncăruri care nu-ți plac, pe care nu le alegi, şi atunci e simplu.

A doua zi tata a spus că îi părea rău că mă lovise şi că n-a vrut să se întâmple aşa. M-a pus să-mi spăl tăietura de la obraz cu Dettol, ca nu cumva să se infecteze, pe urmă mi-a zis să-mi pun un leucoplast pe ea, ca să nu mai sângereze.

Apoi, fiind sâmbătă, a spus că vrea să mă ducă într-o expediție, ca să-mi arate că-i pare rău cu adevărat, şi urma să ne ducem la Zoo Twycross. Aşa că mi-a pregătit nişte sandvişuri cu pâine albă, roşii, lăptuci, şuncă şi gem de căpşuni, ca să am ce mânca, fiindcă nu-mi place să mănânc din locuri pe care nu le cunosc. Şi mi-a spus că o să fie bine, pentru că n-or să fie prea mulți oameni la grădina zoologică, dat fiind că la buletinul meteo spuseseră că va ploua, iar eu m-am bucurat căci nu-mi plac mulțimile de oameni şi îmi place când plouă. Aşa că m-am dus şi mi-am luat pelerina de ploaie, care e de culoare oranj.

Apoi am plecat cu maşina la Zoo Twycross.

Nu mai fusesem niciodată la Zoo Twycross, aşa că nu aveam în memorie nici o imagine a acesteia când am ajuns acolo, drept care am cumpărat un ghid de la ghişeul de informații şi după aceea ne-am plimbat prin toată grădina zoologică, iar eu am decis care erau animalele mele preferate.

Animalele mele preferate au fost:

1. RANDYMAN, acesta fiind numele celei mai bătrâne maimuțe „păianjen negru cu fața roşie" *(Ateles paniscus paniscus)* ținute vreodată în captivitate. Randyman are 44 de ani, adică e de aceeaşi vârstă cu tata. Înainte a fost mascotă pe o navă şi avea o bandă metalică în jurul stomacului, ca în poveştile despre pirați.

2. LEII DE MARE PATAGONEZI, pe care-i cheamă Miracle şi Star.

3. MALIKU, care este un urangutan. Mi-a plăcut în mod deosebit pentru că stătea lungit într-un fel de hamac făcut din nişte pantaloni de pijama cu dungi verzi, iar pe plăcuţa din plastic albastru de lângă cuşcă scria că îşi făcuse singur hamacul.

Pe urmă ne-am dus la restaurantul cu autoservire unde tata şi-a luat calcan cu cartofi prăjiţi, o plăcintă cu mere, o îngheţată şi o cană cu ceai Earl Grey, iar eu mi-am mâncat sandvişurile şi am citit ghidul grădinii zoologice.

Iar tata a spus:

— Te iubesc foarte mult, Christopher. Să nu uiţi niciodată asta. Ştiu că uneori îmi mai ies din pepeni. Ştiu că mă mai supăr. Ştiu că mai şi ţip. Şi ştiu că n-ar trebui. Dar mi se întâmplă aşa numai pentru că-mi fac griji pentru tine, fiindcă nu vreau să te văd intrând în belele, fiindcă nu vreau să păţeşti ceva. Ai înţeles?

Nu ştiam dacă înţelesesem, aşa că am spus:

— Nu ştiu.

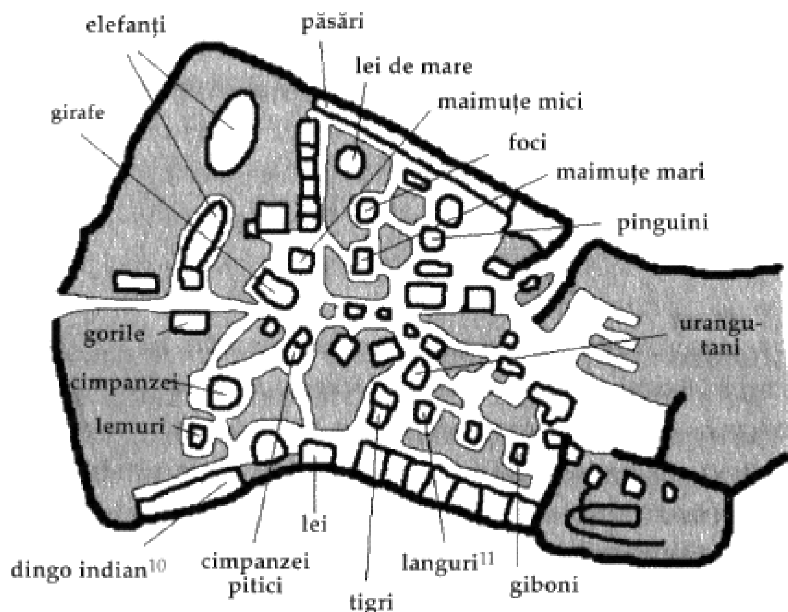
Iar tata a spus:

— Christopher, înţelegi că te iubesc?

Iar eu i-am spus „Da", pentru că a iubi pe cineva înseamnă să-l ajuţi când are probleme, să ai grijă de el, să-i spui adevărul, iar tata are grijă de mine când am probleme, ca atunci când a venit la secţia de poliţie, şi mă îngrijeşte făcându-mi de mâncare, şi întotdeauna îmi spune adevărul, ceea ce înseamnă că mă iubeşte.

Pe urmă şi-a ridicat mâna dreaptă şi şi-a desfăcut degetele în evantai, iar eu mi-am ridicat mâna stângă şi mi-am desfăcut degetele în evantai şi ne-am atins degetele unele de altele.

Apoi am scos din geantă o foaie de hârtie şi am desenat o hartă a grădinii zoologice din memorie, ca un fel de test. Harta arăta aşa:

Pe urmă ne-am dus să ne uităm la girafe. Mirosul rahatului lor semăna cu mirosul din cuşca şobolanului de deşert de la şcoală, când am avut asemenea animale, iar când alergau, picioarele lor erau atât de lungi, încât ai fi zis că alergau cu încetinitorul.

Apoi tata a zis că trebuie să mergem acasă până nu se aglomerează şoseaua. {16} {17}

Îmi place Sherlock Holmes, dar nu-mi place Sir Arthur Conan Doyle, autorul povestirilor cu Sherlock Holmes. Şi asta pentru că el nu era precum Sherlock Holmes şi credea în supranatural. Iar când a îmbătrânit a devenit membru al Societății de Spiritism, ceea ce însemna că el credea că se poate comunica cu cei morți. Asta pentru că fiul lui murise de gripă în timpul primului război mondial, iar el încă mai dorea să stea de vorbă cu el.

În 1917 a avut loc un eveniment celebru numit **Cazul zânelor de la Cottingley**. 2 verişoare, şi anume Frances Griffiths, care avea 9 ani, şi Elsie Wright, care avea 16 ani, au spus că se jucau cu zânele pe malul unui râu numit Cottingley Beck şi, folosindu-se de aparatul de fotografiat al tatălui lui Frances, au făcut 5 fotografii ale zânelor, precum cea din pagina următoare.

Dar acestea nu erau zâne adevărate. Erau desenate pe nişte foi mari de hârtie, pe care le-au decupat şi le-au făcut să stea în picioare prinzându-le cu bolduri, pentru că Elsie era o artistă foarte pricepută.

Harold Selling, un expert în fotografiile false, a spus:

Aceste siluete care dansează nu sunt făcute nici din hârtie, nici dintr-un material textil, şi nici nu sunt pictate pe un fundal fotografic — ceea ce mă impresionează cel mai mult e faptul că toate aceste siluete s-au mişcat în timpul expunerii.

Dar a fost un prost fiindcă e normal ca hârtia să se mişte în timpul expunerii, iar timpul de expunere a fost foarte lung deoarece în fotografie apare în fundal o cascadă de mici dimensiuni, care se vede neclar.

Sir Arthur Conan Doyle a auzit de aceste fotografii şi a spus că el credea că sunt adevărate, într-un articol publicat în revista *The Ştrand.* Dar şi el a fost un prost, fiindcă dacă te uiţi la fotografii poţi să vezi că zânele arată identic cu zânele din cărţile de poveşti vechi şi că au aripi, rochii, ciorapi şi pantofi, ceea ce e ca şi cum extratereştrii ar ateriza pe pământ şi ar arăta precum Dalek-ii din *Doctor Who* sau ca Trupele de Asalt Imperiale de pe Steaua Morţii din *Star Wars,* ori ca omuleţii verzi din caricaturile cu extratereştri.

Iar în 1981, un anume Joe Cooper le-a intervievat pe Elsie Wright şi Frances Griffiths, pentru un articol publicat în revista *The Unexplained,* iar Elsie Wright a spus că toate cele 5 fotografii fuseseră falsificate, în vreme ce Frances Griffiths a spus că 4 fuseseră falsificate iar una era reală. Şi au mai spus că desenaseră zânele după o carte cu titlul *Cartea cadou a prinţesei Mary* de Arthur Shepperson.

Iar asta demonstrează că uneori oamenii vor să fie proşti şi nu vor să cunoască adevărul.

Şi mai arată că ceva ce se cheamă briciul lui Occam e adevărat. Iar briciul lui Occam nu e un brici ca

acela cu care se bărbieresc bărbații, ci o lege, care spune

Entia non sunt multiplicanda praeter necessitatem.

Fraza e în limba latină şi înseamnă

Nu trebuie să se presupună că există mai multe lucruri decât este absolut necesar.

Ceea ce înseamnă că victima unei crime este de obicei ucisă de către o persoană cunoscută acesteia, că zânele sunt făcute din hârtie şi că nu poți să vorbeşti cu cineva care a murit.

149

Luni, când m-am dus la şcoală, Siobhan m-a întrebat de ce am o julitură pe obraz. I-am spus că tata s-a supărat şi m-a apucat de mână, drept care l-am lovit şi pe urmă ne-am bătut. Siobhan m-a întrebat dacă tata mă lovise, iar eu am spus că nu ştiu fiindcă am fost foarte supărat şi memoria mea a luat-o razna. Pe urmă m-a întrebat dacă tata m-a lovit pentru că era supărat. I-am spus că nu m-a lovit, m-a apucat de braţ, dar era supărat. Iar Siobhan m-a întrebat dacă m-a apucat tare şi i-am spus că m-a apucat tare. Siobhan m-a întrebat dacă mi-era frică să mă duc acasă şi i-am spus că nu mi-e frică. Atunci ea a spus „OK" şi n-am mai vorbit despre asta, fiindcă să apuci pe cineva e OK dacă-l apuci de braţ sau de umăr atunci când eşti supărat, dar nu poţi să apuci pe cineva de păr sau de faţă. Dar lovirea este interzisă, în afară de cazul în care deja te baţi cu cineva şi atunci nu mai e atât de grav.

Iar când m-am întors acasă de la şcoală tata era încă la muncă, aşa că m-am dus în bucătărie şi am luat cheia din vasul chinezesc care avea forma unei călugăriţe şi am deschis uşa din spate, ca să pot ieşi afară şi să mă uit în tomberonul de gunoi ca să-mi caut cartea.

Voiam să-mi iau cartea înapoi, căci îmi plăcea să o scriu. Îmi plăcea să am un proiect de realizat şi îmi plăcea mai ales dacă era un proiect dificil, cum este scrierea unei cărţi. Totodată, încă nu ştiam cine-l omorâse pe Wellington, iar în carte aveam toate indiciile pe care le descoperisem şi nu voiam ca ele să fie aruncate.

Dar cartea mea nu se găsea în tomberon.

Am pus capacul tomberonului la loc şi m-am dus în grădină ca să mă uit în lada în care tata ţinea resturile din grădină, cum ar fi iarba tăiată sau merele căzute din pom, dar cartea mea nu era nici acolo.

M-am întrebat dacă tata o pusese în duba lui şi se dusese până la groapa de gunoi ca s-o arunce într-una dintre lăzile mari de acolo, dar nu voiam ca aşa să stea lucrurile, fiindcă însemna că n-o să-mi mai văd cartea niciodată.

O altă posibilitate era ca tata să fi ascuns cartea undeva în casă. Aşa că am decis să fac nişte cercetări ca să văd dac-o găsesc. Atât doar că trebuia să fiu foarte atent tot timpul ca să pot auzi când parchează maşina în fața casei, astfel încât să nu mă prindă că fac pe detectivul.

Am început să caut în bucătărie. Cartea mea avea dimensiunile de aproximativ **25 cm x 35 cm x 1 cm** aşa că nu putea fi ascunsă într-un loc foarte mic, ceea ce însemna că nu trebuia s-o caut în nici unul dintre locurile foarte mici. Am căutat pe dulapuri, în spatele sertarelor, sub aragaz şi m-am folosit de lanterna mea specială Maglite şi de o oglindă luată din debara ca să pot vedea în spațiile întunecoase din spatele dulapurilor, unde se ascundeau şoarecii din grădină ca să-şi nască puii.

Apoi am căutat în debara.

Apoi am căutat în sufragerie.

Apoi am căutat în camera de zi, unde am găsit sub canapea rotița care-mi lipsea de la macheta avionului Airfix Messerschmitt Bf 109 G-6.

Apoi mi s-a părut că-l aud pe tata intrând pe uşa din față şi am tresărit şi am încercat să mă ridic în picioare repede şi mi-am lovit genunchiul de colțul măsuței de cafea şi m-a durut foarte tare, dar era doar unul dintre drogații din casa învecinată care scăpase ceva pe podea.

Pe urmă m-am dus la etaj, dar n-am făcut pe detectivul în camera mea, gândindu-mă că tata n-ar ascunde ceva de mine în propria mea cameră decât dacă ar fi foarte inteligent şi ar face ceea ce, în romanele polițiste adevărate, se cheamă *Dublă Cacealma,* aşa că am hotărât să caut în camera mea doar dacă nu găseam

cartea altundeva.

Am căutat în baie, dar singurul loc unde mă puteam uita era compartimentul de aerisire, iar acolo nu era nimic.

Ceea ce însemna că singura încăpere care mai putea fi cercetată era dormitorul tatei. Nu ştiam dacă era cazul să caut acolo fiindcă îmi spusese înainte să nu cumva să-i deranjez lucrurile din camera lui. Dar dacă era să ascundă ceva de mine, cel mai bun loc era chiar camera lui.

Aşa că mi-am spus că n-o să-i deranjez lucrurile. O să le dau la o parte şi după aceea o să le pun la loc. Iar el n-o să ştie niciodată că umblasem pe acolo aşa că n-o să se supere.

Am început să caut sub pat. Erau acolo 7 pantofi, un pieptene cu mult păr în el, o ţeavă de cupru, un biscuit cu ciocolată, o revistă porno *Fiesta,* o albină moartă, o cravată cu model Homer Simpson şi o lingură din lemn, dar nu şi cartea mea.

Pe urmă am căutat în sertarele din ambele părţi ale măsuţei de toaletă, dar acestea nu conţineau decât aspirină, unghiere, baterii, fire dentare, un tampon, batiste din hârtie şi un dinte fals de rezervă pentru cazul în care tata ar fi pierdut dintele pe care a trebuit să-l înlocuiască atunci când a căzut de pe scară în timp ce fixa o cuşcă pentru păsări în grădină, dar cartea mea nu era nici acolo.

După care m-am uitat în şifonier. Era plin cu haine şi umeraşe. Mai era şi un mic raft în partea de sus, unde mă puteam uita dacă stăteam în picioare pe pat, dar a trebuit să mă descalţ ca să nu las vreo urmă de pantof, ceea ce ar fi constituit un indiciu dacă tata se hotăra să facă pe detectivul. Dar singurele lucruri de pe raft erau alte reviste porno, un aparat de prăjit pâinea stricat, 12 umeraşe din sârmă şi un uscător de păr care fusese al mamei.

Pe fundul şifonierului era o cutie mare de scule, din material plastic, care era plină cu scule pentru diverse

reparații, cum ar fi un burghiu, o pensulă, câteva şurubelnițe şi un ciocan, dar pe astea le-am văzut fără să deschid cutia fiindcă era făcută din plastic cenuşiu transparent.

Apoi am văzut că sub cutia de scule era o altă cutie, aşa că am scos cutia de scule din şifonier. Cealaltă cutie era o cutie veche din carton care se numeşte cutie pentru cămăşi deoarece în ele se găsesc cămăşile când le cumperi. Iar când am deschis cutia pentru cămăşi am văzut că înăuntru era cartea mea.

Atunci n-am mai ştiut ce să fac.

Eram bucuros pentru că tata nu-mi aruncase cartea. Dar dacă luam cartea el avea să afle că umblasem prin lucrurile din camera lui şi avea să se supere foarte tare, iar eu îi promisesem că n-o să umblu în lucrurile din camera lui.

Apoi i-am auzit duba parcând în fața casei şi mi-am dat seama că trebuie să gândesc rapid şi să fiu deştept. Aşa că am decis să las cartea la locul ei, fiindcă m-am gândit că tata nu avea de gând s-o arunce dacă o pusese în cutia pentru cămăşi, iar eu puteam să continuu să scriu o altă carte pe care s-o țin ascunsă cu foarte mare grijă şi apoi, poate mai târziu, tata se va răzgândi şi-mi va înapoia prima carte ca să pot copia acolo ceea ce am scris în noua carte. Şi chiar dacă nu mi-o va mai înapoia niciodată, voi putea să-mi amintesc cea mai mare parte din ceea ce am scris în ea ca să transcriu totul în a doua carte secretă, iar dacă erau unele fragmente pe care să vreau să le verific ca să fiu sigur că mi le-am amintit corect puteam să intru în camera lui când era plecat şi să verific.

Apoi l-am auzit pe tata închizând uşa dubei.

Şi acela a fost momentul în care am văzut plicul.

Era un plic care-mi era adresat şi se afla sub carte, în cutia pentru cămăşi, împreună cu alte plicuri. L-am ridicat. Nu fusese deschis niciodată. Pe el scria

Christopher Boone
36 Randolph Street

Swindon
Wiltshire

Pe urmă am observat că mai erau acolo foarte multe plicuri şi toate îmi fuseseră trimise mie. Erau scrise cam aşa:

Christopher
Swindon

Nu cunosc decât 3 persoane care pun cerculețe în loc de puncte deasupra literei i. Una dintre ele este Siobhan, una era domnul Loxely, care ne-a fost profesor la şcoală, şi una era mama.

Atunci l-am auzit pe tata deschizând uşa din față aşa că am luat plicul de sub carte şi am pus la loc capacul cutiei pentru cămăşi, după care am închis uşa şifonierului cu mare grijă.

L-am auzit pe tata strigând:

— Christopher?

N-am spus nimic ca să nu-şi dea seama unde mă aflu. M-am ridicat în picioare şi am ocolit patul ca să ajung la uşă, ținând plicul în mână şi încercând să fac cât mai puțin zgomot cu putință.

Tata stătea în josul scărilor şi am crezut c-o să mă vadă, dar el se uita în corespondența sosită de dimineață, aşa că avea capul îndreptat în jos. Pe urmă s-a dus în bucătărie, iar eu am închis cu mare grijă uşa de la dormitorul lui şi m-am dus la mine în cameră.

Voiam să mă uit la plic, dar nu voiam să-l supăr pe tata, aşa că am ascuns plicul sub saltea. Pe urmă m-am dus jos ca să-l salut pe tata.

Iar el a spus:

— Ia zi, băiete, ce-ai mai făcut azi?

Şi i-am spus:

— Azi am avut ore de *Deprinderi pentru viață* cu doamna Gray. Tema de azi a fost *Cum să folosim banii* şi *Transportul public.* La prânz am mâncat supă de roşii şi 3 mere. Iar după-amiaza am făcut exerciții la matematică şi pe urmă ne-am dus în parc cu doamna Peters şi am adunat frunze ca să facem colaje.

Iar tata a zis:

— Excelent, excelent. Ce haleală ai vrea în seara asta?

Haleala înseamnă mâncare.

Am spus că vreau fasole coaptă şi broccoli.

Iar tata a zis:

— Cred că asta se poate pregăti foarte simplu.

Pe urmă m-am aşezat pe canapea şi am mai citit din cartea pe care o citeam, *Haos* de James Gleick.

Apoi m-am dus în bucătărie şi am mâncat fasole coaptă şi broccoli în timp ce tata a mâncat cârnați cu ouă, pâine prăjită şi a băut o cană cu ceai.

După aceea tata a spus:

— Vreau să aşez rafturile alea în camera de zi, dacă nu ai nimic împotrivă. O să cam fac gălăgie, aşa că dacă vrei să te uiți la televizor o să trebuiască să-l mutăm la etaj.

— Lasă că mă duc în camera mea şi-o să stau singur acolo, am spus eu.

Iar el mi-a zis:

— Bravo.

Iar eu am spus „Mulțumesc pentru masă" — fiindcă aşa e politicos să spui.

Iar el a zis: „Pentru puțin, puştiule". Iar eu m-am dus la mine în cameră.

Ajuns acolo, am închis uşa şi am scos plicul de sub saltea. Am ținut scrisoarea în lumină ca să văd dacă puteam să detectez ce e înăuntrul plicului, dar hârtia plicului era prea groasă. M-am întrebat dacă se cuvenea să deschid plicul, dat fiind că era un obiect pe care-l

luasem din camera tatei. Dar pe urmă m-am gândit că-mi era adresat mie, deci îmi aparţinea şi prin urmare aveam voie să-l deschid. Aşa că am deschis plicul. Înăuntru era o scrisoare. Iată ce scria în acea scrisoare:

451c Chapter Road
Willesden
Londra NW2 5N6
0208 887 8907

Dragă Christopher,

Îmi pare rău c-a trecut atâta de mult timp de când ţi-am scris ultima scrisoare. Am fost foarte ocupată. Mi-am găsit o nouă slujbă ca secreteră la o fabrică unde se fac lucruri din oţel. Ţi-ar place foarte mult. Fabrica e plină de maşini uriaşe care fac oţelul şi îl taie şi îl îndoaie în orişicare formă au nevoie. Săptămâna asta se face un acoperiş pentru un restorant dintr-un centru comercial din Birmingham. Are forma unei flori uriaşe şi or să întindă o prelată uriaşă deasupra ei ca să o facă să semene cu un cort inorm.

De asemeni, ne-am mutat într-un apartament nou în sfârşit, aşa cum se vede după adresă. Nu e la fel de drăguţ ca ăla vechiul, şi nici nu-mi prea place în Willesden, dar e mai uşor pentru Roger să ajungă la servici şi l-a cumpărat (pe celălalt doar îl închiriase), aşa că ne putem cumpăra propia noastră mobilă şi să ne jugrăvim pereţii aşa cum vrem.

Aşa că d-aia a trecut atâta timp de când nu ţi-am mai scris fiincă am muncit din greu ca să împachetez toate lucrurile şi pe urmă să le despachetez şi pe urmă să mă obişnuiesc cu noul meu servici.

Sunt foarte obosită acum şi trebuie să mă duc la culcare şi vreau să pun scrisoarea la poştă mâine dimineaţă, aşa că o să închei acum şi o să-ţi scriu curând o nouă scrisoare.

Încă nu mi-ai răspuns, aşa că ştiu că probabil eşti încă supărat pe mine. Iartă-mă, Christopher. Dar să ştii că eu tot te iubesc. Sper să nu rămâi mereu supărat pe

mine. Şi mi-ar place tare mult dacă ai putea să-mi scrii o scrisoare (dar nu uita s-o trimiți la noua adresă!).

Mă gândesc la tine tot timpu.

Multă, multă dragoste.

Mămica ta.

XXXXXX

Pe urmă am fost foarte zăpăcit, fiindcă mama nu lucrase niciodată ca secretară la o fabrică unde se făceau obiecte din oțel. Mama lucrase ca secretară la un mare atelier de service din centrul oraşului. În plus, mama nu locuise niciodată în Londra. Mama locuise întotdeauna cu noi. Iar înainte mama nu-mi scrisese niciodată vreo scrisoare.

În scrisoare nu era trecută nici o dată, aşa că n-am putut să-mi dau seama când o scrisese mama şi m-am întrebat dacă nu cumva altcineva scrisese scrisoarea, dându-se drept mama.

Pe urmă m-am uitat pe partea din față a plicului şi am văzut că avea o ştampilă poştală şi că pe ştampilă era trecută o dată şi a fost destul de greu de descifrat dar scria:

Ceea ce însemna că scrisoarea fusese pusă la poştă pe 16 octombrie 1997, adică la 18 luni după moartea mamei.

Pe urmă uşa de la dormitorul meu s-a deschis şi

tata a spus:

— Ce faci?

— Citesc o scrisoare, i-am spus.

Iar el a zis:

— Am terminat de dat găurile. Dacă te interesează, la teve e programul ăla despre natură al lui David Attenborough.

Am spus:

— OK.

Apoi el s-a dus din nou jos.

M-am uitat la scrisoare şi m-am concentrat foarte tare. Era un mister pe care nu-l puteam dezlega. Poate că scrisoarea fusese pusă într-un plic greşit şi fusese de fapt scrisă înainte ca mama să moară. Dar de ce îmi scria din Londra? Cea mai lungă perioadă în care lipsise fusese de o săptămână, când se dusese s-o viziteze pe verişoara ei Ruth, care avea cancer, dar Ruth locuia în Manchester.

Pe urmă m-am gândit că poate nu era o scrisoare de la mama.

Poate că era o scrisoare adresată altei persoane pe care o chema Christopher, de la mama acelui Christopher.

Eram incitat. Când am început să scriu cartea n-aveam de dezlegat decât un mister. Acum erau două.

Am decis să nu mă mai gândesc la aceste lucruri în acea noapte, fiindcă nu aveam suficiente informaţii şi puteam foarte uşor *Să Trag Concluzii Greşite,* ca domnul Athelney Jones de la Scotland Yard, ceea ce e periculos, fiindcă trebuie să te asiguri că deţii toate indiciile posibile înainte să începi să faci deducţii. În felul ăsta scade mult probabilitatea de a greşi.

Am hotărât să aştept până când tata pleca de acasă. Pe urmă mă puteam duce în şifonierul din dormitorul lui şi să mă uit la celelalte scrisori, ca să văd de la cine erau şi ce scria în ele.

Am împăturit scrisoarea şi am ascuns-o sub saltea, astfel încât să nu dea tata de ea şi să se supere. Apoi m-

am dus jos şi m-am uitat la televizor.

151

O mulțime de lucruri sunt misterioase. Dar asta nu înseamnă că nu există răspunsuri la ele, ci doar că oamenii de ştiință nu au găsit încă acele răspunsuri.

De exemplu, unii oameni cred în fantomele celor întorşi din morți. Iar unchiul Terry a spus că a văzut o fantomă într-un magazin de încălțăminte de la un centru comercial din Northampton, fiindcă se ducea la subsol când a văzut pe cineva îmbrăcat în cenuşiu trecând peste treapta de jos a scării. Dar când a ajuns la baza scării, subsolul era pustiu şi nu avea nici o uşă.

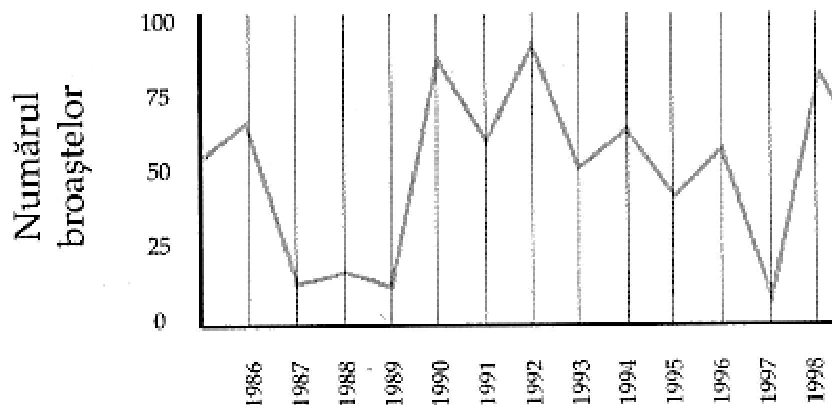
Când i-a vorbit despre asta casieriței de la parter, aceasta i-a spus că se numea Tuck şi era fantoma unui călugăr franciscan care trăise în mănăstirea care se aflase în acelaşi loc în urmă cu câteva sute de ani, acesta fiind şi motivul pentru care centrul comercial se numea Centrul Comercial al Călugărilor Franciscani, şi că se obişnuiseră cu el şi nu le era frică deloc. Până la urmă, oamenii de ştiință vor descoperi ceva care să explice fantomele, tot aşa cum au descoperit electricitatea, care explică fulgerele, şi ar putea să fie ceva legat de creierele oamenilor, sau ceva legat de câmpul magnetic terestru, după cum ar putea fi vorba de o forță cu totul nouă. Iar după aia fantomele nu vor mai fi un mister. Vor fi ca electricitatea, curcubeele şi tigăile din teflon.

Dar uneori un mister nu e un mister. Iar acesta e un exemplu de mister care nu este un mister.

La şcoală avem un iaz cu broaşte în el, acestea aflându-se acolo pentru ca noi să învățăm cum să tratăm animalele cu bunătate şi respect, fiindcă unii dintre copiii de la şcoală se poartă îngrozitor cu animalele şi cred că e amuzant să striveşti viermi sau să arunci cu pietre în pisici.

În unii ani sunt foarte multe broaşte în iaz, iar în alții, sunt foarte puține. Iar dacă ai desena un grafic cu

numărul de broaşte din iaz, el ar arăta aşa (dar acest grafic este *ipotetic,* ceea ce înseamnă că numerele nu sunt numere reale, fiind vorba doar de o *ilustrare*):

Iar dacă te uiți la grafic ai putea crede că iarna a fost foarte aspră în anii 1987,1988,1989 şi 1997 sau că a venit vreun bâtlan care a mâncat o mulțime de broaşte (uneori mai vine câte un bâtlan care încearcă să mănânce broaştele, dar iazul e acoperit cu plasă de sârmă, ca să împiedice acest lucru).

Dar uneori asta nu are nici o legătură cu iernile reci, cu pisicile sau cu bâtlanii. Uneori e vorba doar de matematică.

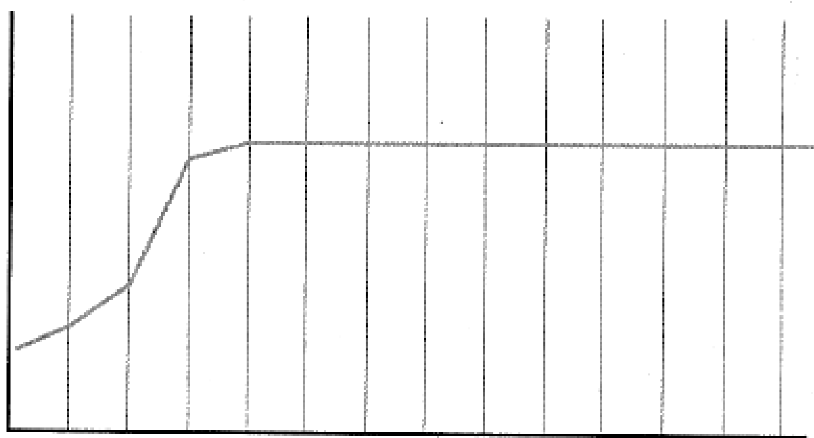
Iată o formulă pentru o populație de animale:

$$\mathbf{N_{nou} = \lambda\, (N_{vechi})\, (1 - N_{vechi})}$$

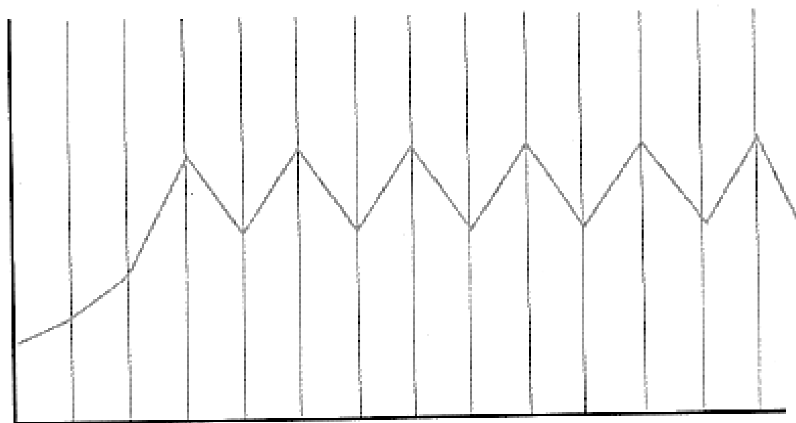
Iar în această formulă N reprezintă densitatea populației. Când **N=1**, populația este maximă pentru situația dată. Iar când **N=0**, populația este zero. $\mathbf{N_{nou}}$ este populația dintr-un anumit an, iar $\mathbf{N_{vechi}}$ este populația din anul precedent. Iar λ este ceea ce se cheamă o constantă.

Când *X* este mai mic decât 1, populația devine din ce în ce mai mică şi evoluează către extincție. Iar când *X* este cuprins între 1 şi 3, populația se măreşte şi apoi rămâne stabilă, ca în graficul de mai jos (şi aceste

grafice sunt ipotetice):

Iar când *X* este cuprins între 3 şi 3,57, populația evoluează în cicluri, ca mai jos:

Dar când λ e mai mare decât 3,57, populația devine haotică, la fel ca în primul grafic.

Acest fenomen a fost descoperit de către Robert May, George Oster şi Jim Yorke şi demonstrează că uneori lucrurile sunt atât de complicate, încât este

imposibil să prezici ce vor face în continuare, dar ele nu fac decât să se supună unor reguli foarte simple.

Şi mai arată că, uneori, o întreagă populație de broaşte, sau de viermi, sau de oameni poate dispărea fără absolut nici un motiv, numai pentru că aşa acționează numerele.

157

Abia după alte şase zile am reuşit să pătrund din nou în camera tatei şi să mă uit în cutia pentru cămăşi din şifonier.

În prima zi, care a fost o zi de miercuri, Joseph Fleming şi-a dat jos pantalonii şi a făcut treabă mare pe toată podeaua vestiarului, după care a început s-o mănânce, dar l-a oprit domnul Davis.

Joseph mănâncă orice. Odată a mâncat unul dintre cubulețele de dezinfectant albastru care atârnă înăuntrul toaletelor. Iar altă dată a mâncat o bancnotă de 50 de lire din portofelul maică-sii. Şi mai mănâncă sfoară, elastic, şervețele, hârtie de scris, vopsele şi furculițe din plastic. De asemenea, îşi loveşte bărbia de tot felul de obiecte tari şi țipă întruna.

Tyrone a spus că în rahatul de pe podea erau un cal şi un porc, aşa că i-am spus că e prost, dar Siobhan a spus că nu este. Erau două animăluțe din plastic din cele pe care profesorii le foloseau ca să-i facă pe oameni să spună poveşti. Iar Joseph le luase din bibliotecă şi le mâncase.

Aşa că am anunțat că n-am să mă duc la toaletă fiindcă era rahat pe podea şi mă simțeam stânjenit când mă gândeam la asta, cu toate că domnul Ennison s-a dus şi a făcut curățenie. Prin urmare, mi-am udat pantaloni şi a trebuit să-mi pun alții curați din dulapul cu haine de rezervă aflat în camera doamnei Gascoyne. Aşa că Siobhan a spus că voi putea să mă duc la toaleta personalului timp de două zile, dar numai două zile, după care va trebui să mă duc din nou la toaleta copiilor. Şi am încheiat o înțelegere în acest sens.

În a doua, a treia şi a patra zi, care au fost joi, vineri şi sâmbătă, nu s-a întâmplat nimic interesant.

În a cincea zi, care a fost duminică, a plouat foarte tare. Îmi place când plouă tare. Peste tot se aude ca un zgomot de fond, care seamănă cu liniştea, dar nu e

pustiu.

M-am dus la etaj şi, din camera mea, am urmărit cum cade apa pe stradă. Stropii de apă cădeau atât de tare, încât semănau cu nişte scântei albe (iar asta e tot o comparație, nu o metaforă). Şi nu era nimeni pe stradă, fiindcă toată lumea stătea în casă. Şi m-a făcut să mă gândesc cum era conectată toată apa de pe planetă, iar apa aceasta se evaporase din oceane undeva în mijlocul Golfului Mexic sau al Golfului Baffin, iar acum cădea în fața casei noastre şi avea să se scurgă prin rigole ca să ajungă la o stație de epurare unde va fi filtrată şi apoi va ajunge într-un râu şi din nou într-un ocean.

Iar în seara zilei de luni tata a primit un telefon de la o doamnă a cărei pivniță se inundase şi a trebuit să plece de urgență ca s-o repare.

Dacă e o singură urgență, Rhodri se duce s-o repare, căci soția şi copiii lui s-au dus să locuiască în Somerset, ceea ce înseamnă că seara el nu are nimic altceva de făcut decât să joace biliard, să bea şi să se uite la televizor, şi în plus trebuie să facă ore suplimentare ca să câştige bani pe care să-i trimită soției sale pentru a-şi putea îngriji copiii. Iar tata trebuie să mă îngrijească pe mine. Dar în seara aceea au fost două urgențe, aşa că tata mi-a spus să fiu cuminte şi să-l sun pe telefonul mobil dacă aveam vreo problemă, după care a plecat cu duba.

Aşa că m-am dus în dormitorul lui, am deschis şifonierul, am dat la o parte cutia de scule şi am deschis cutia pentru cămăşi.

Am numărat scrisorile. Erau 43. Toate îmi erau adresate mie şi erau scrise cu acelaşi scris de mână. Am luat una şi am deschis-o. Înăuntru era această scrisoare.

3 *mai*

451c Chapter Road
Londra NW2 5NG
0208 88 8907

Dragă Christopher,

În sfârşit, ne-am luat un frigeder şi un aragaz nou! Eu şi Roger am mers cu maşina în week-end la groapa de gunoi ca să le aruncăm pe cele vechi. Acolo e locul unde oamenii aruncă toate lucrurile. Sunt nişte bene imense de trei culori diferite pentru sticle, cartoane, ulei de maşină, şi deseori de grădină şi deseori casnice şi obiecte mai mari (acolo am pus frigederul şi aragazul vechi).

Pe urmă ne-am dus la un magazin cu mărfuri secondhand şi ne-am cumpărat un aragaz nou şi un frigeder nou. Acum în casă parcă te simți ceva mai mult ca acasă.

Aseară m-am uitat prin nişte poze mai vechi, care m-au întristat. Pe urmă am găsit o poză cu tine când te jucai cu trenulețul pe care ți l-am cumpărat de Crăciun, acum doi ani. Iar asta m-a bucurat fiincă a fost unul din momentele cu adevărat fericite pe care le-am trăit împreună.

Îți mai aminteşti cum te jucai cu el toată ziulica şi refuzai să te duci seara la culcare fiincă încă mai vroiai să te joci cu el. Şi-ți mai aduci aminte cum ți-am spus despre mersul trenurilor şi ți-ai făcut un mers al trenurilor şi aveai un ceas şi ai făcut trenurile să meargă după orar. Şi mai era şi o mică gară din lemn şi noi ți-am spus că oamenii care vroiau să meargă cu trenul se duceau la gară şi-şi cumpărau bilet şi după aia se urcă în tren? Şi pe urmă am luat o hartă şi ți-am arătat liniile alea subțiri care erau liniile de tren care făceau legătura între toate gările iar tu te-ai jucat cu el săptămâni şi săptămâni de-a rândul, iar noi ți-am cumpărat şi alte trenulețe iar tu ştiai unde merg toate.

Mi-a plăcut foarte mult să-mi aduc aminte de asta.

Acum trebui să plec. E trei şi jumătate după-amiaza. Ştiu că îți place să ştii în orice moment cât este ora exactă. Iar eu trebui să mă duc la Co-op şi să cumpăr nişte şuncă pentru ceaiul lui Roger. O să pun scrisoarea la poştă în drum spre magazin.

Cu drag,

Mămica ta
XXXXXX

Pe urmă am deschis alt plic. Iată scrisoarea pe care am găsit-o înăuntru:

Ap. 1, 312 Lausanne Rd
Londra N8 5BV
0208 756 4321

Dragă Christopher,

Ți-am spus că vreau să-ți explic de ce am plecat când o să am timp să o fac cum se cuvine. Acum am timp berechet. Aşa că stau pe canapea aici, cu scrisoarea asta în față şi cu radiou pornit, şi-am să încerc să-ți explic.

Nu am fost o mamă foarte bună, Christopher. Poate că dacă lucrurile ar fi fost altfel, poate că dacă tu ai fi fost altfel, aş fi putut să fiu mai bună. Dar uite că aşa a fost să fie.

Eu nu sunt ca tatăl tău. Tatăl tău are mult mai multă răbdare. El se împacă uşor cu situațiile iar dacă ceva îl supără nu lasă să se vază. Dar eu nu sunt aşa şi nu pot să fac nimic ca să schimb asta.

Îți mai aminteşti când ne-am dus odată la cumpărături împreună în oraş? Şi ne-am dus la Bentalls şi era foarte aglumerat şi noi trebuia să luăm un cadou de Crăciun pentru bunica? Iar tu erai speriat din pricina la toți oamenii ăia din magazin. Era în toiul sărbătorilor de Crăciun, când toată lumea iese în oraş. Iar eu stăteam de vorbă cu domnul Land, care lucrează la raionul de obiecte casnice şi a fost coleg de şcoală cu mine. Iar tu te-ai ghemuit la podea şi ți-ai lipit palmele la urechi şi toată lumea se lovea de tine. Aşa că m-am supărat, fiincă nici mie nu-mi place să merg la cumpărături de Crăciun, şi ți-am spus să te potoleşti şi am încercat să te ridic şi să te mişc de acolo. Dar ai început să țipi şi ai răsturnat mixerele alea de pe raft şi a fost tămbălău mare. Şi toată lumea s-a întors să vadă ce se întâmplă. Iar domnul Land a fost foarte drăguț, dar pe podea erau cutii şi cioburi

dintr-un castron spart şi toată lumea se holba la noi, iar eu am văzut că te udaseşi şi m-am supărat foarte tare şi am vrut să te scot din magazin, dar tu nu mă lăsai să te ating şi stăteai întins pe podea şi țipai şi izbeai cu mâinile şi picioarele în podea şi a venit şefu de magazin şi a întrebat care era problema, iar eu eram la capătul răbdărilor şi a trebuit să plătesc două mixere sparte şi am fost nevoiți să aşteptăm până când te-ai oprit din țipat. Şi pe urmă a trebuit să te duc pe jos până acasă, şi a durat câteva ore, fiincă ştiam că n-ai să vrei să te mai urci în autobuz.

Şi-mi amintesc că-n seara aia am plâns şi am plâns şi iar am plâns, iar tatăl tău a fost foarte drăguț la început, ți-a dat să mănânci şi te-a dus la culcare şi a spus că lucrurile astea se mai întâmplă şi că totul o să fie bine. Dar eu am spus că nu mai suport şi până la urmă s-a supărat şi mi-a spus că sunt o proastă şi că să-mi bag mințile-n cap şi atunci l-am lovit, ceea ce n-a fost bine, dar eram tare supărată.

Certuri din astea am avut o mulțime. Fiincă am crezut că nu mai suport. Iar tatăl tău e foarte răbdător, dar eu nu sunt, mă enervez, chiar dacă nu vreau asta. Şi până la urmă am ajuns să nu mai vorbim unul cu altul prea mult, fiincă ştiam că întotdeauna se va sfârşi cu o ceartă care nu va duce nicăiri. Şi mă simțeam tare singură.

Şi atunci s-a întâmplat că am început să petrec mult timp cu Roger. Adică noi întotdeauna am petrecut mult timp cu Roger şi Eileen. Dar am început să mă văd numai cu Roger fiincă cu el puteam să vorbesc. Era singura persoană cu care puteam să vorbesc într-adevăr. Iar când eram cu el nu mă mai simțeam singură.

Şi ştiu că s-ar putea să nu-nțelegi nimic din toate astea, dar am încercat să-ți explic, ca să ştii. Şi chiar dacă nu-nțelegi acum, poți să păstrezi scrisoarea asta şi s-o citeşti mai târziu şi poate că atunci ai s-o înțelegi.

Iar Roger mi-a zis că el şi Eileen nu se mai iubeau şi că asta se întâmpla de multă vreme. Ceea ce însemna că

şi el se simţea singur. Aşa că aveam multe în comun. Şi atunci ne-am dat seama că eram îndrăgostiţi unul de celălalt. Iar el a propus să-l părăsesc pe tatăl tău şi să ne mutăm împreună într-o altă casă. Dar eu am spus că nu pot să te părăsesc, iar el s-a întristat din pricina asta dar a înţeles că tu eşti foarte important pentru mine.

Şi pe urmă tu şi cu mine ne-am certat. Îţi aminteşti? A fost vorba de cina ta, într-o seară. Îţi făcusem ceva de mâncare şi tu n-ai vrut să mănânci. Nu mâncaseși de câteva zile şi slăbiseşi foarte mult. Şi ai început să ţipi şi eu m-am enervat şi am aruncat mâncarea cât colo. Ceea ce ştiu că n-ar fi trebuit să fac. Iar tu ai apucat fundul de lemn şi l-ai aruncat spre mine şi mi-ai rupt degetele de la picior. Pe urmă, binenţeles, a trebuit să mergem la spital, unde mi-au pus piciorul în gips. Iar după aceea, acasă, tatăl tău şi cu mine ne-am certat îngrozitor. M-a învinuit că m-am enervat pe tine. Şi a spus că trebuia să-ţi dau exact ce vroiai, chiar dacă era doar o farfurie cu lăptuci sau un milkshake cu căpşuni. Iar eu am spus că n-am vrut decât să te fac să mănânci ceva sănătos. Iar el a spus că tu n-ai putut să te abţii. Iar eu am spus, ei bine, nici eu n-am putut să mă abţin şi mi-am ieşit din pepeni. Iar el a zis că dacă el putea să-şi ţină cumpătul, ar trebui ca şi eu să-mi păstrez cumpătul. Şi cearta a continuat tot aşa.

Şi n-am putut să merg pe jos o lună, mai ţii minte, iar tatăl tău a trebuit să aibă grijă de tine. Şi ţin mine cum mă uitam la voi doi şi vă vedeam împreună şi mă gândeam cât de diferit erai când erai cu el. Mult mai calm. Şi nici nu ţipaţi unul la altul. Şi m-am simţit tare tristă fiincă era ca şi cum nici nu mai aveaţi nevoie de mine. Şi într-un fel asta era şi mai rău decât tu şi cu mine certându-ne mereu fiincă era ca şi cum aş fi fost invizibilă.

Şi cred că atunci mi-am dat seama că tu şi tatăl tău v-aţi simţi probabil mai bine dacă eu n-aş mai locui în aceeaşi casă cu voi. Fiincă în felul ăsta el n-ar mai trebui să aibă grijă decât de o singură persoană în loc de două.

Pe urmă Roger mi-a zis că ceruse la bancă să se transfere. Asta înseamnă că îi rugase să se mute cu serviciu la Londra şi că urma să plece. M-a întrebat dacă vroiam să plec cu el. M-am gândit la asta multă vreme, Christopher. Pe bune că m-am gândit. Şi mi s-a frânt inima, dar până la urmă am decis că cel mai bine pentru noi toți ar fi dacă aş pleca. Aşa că am spus da.

Am vrut să-mi iau rămas-bun. Aveam de gând să mă întorc să-mi iau nişte haine după ce te-ai fi întors de la şcoală. Şi atunci vroiam să-ți explic ce făceam şi să-ți spun că o să mă întorc să te văd cât de des am să pot şi că puteai să vii din când în când la Londra ca să stai cu noi. Dar când l-am sunat pe tatăl tău a spus că nu mai puteam să mă întorc. Era foarte supărat. A spus că nu mai pot să vorbesc cu tine. Nu ştiam ce să fac. A spus că am fost egoistă şi că nu mai am voie să pun piciorul vreodată în casa aia. Aşa că n-am mai venit. Dar în schimb ți-am scris aceste scrisori.

Mă întreb dacă vei putea să înțelegi ceva din toate astea. Ştiu că o să fie foarte greu pentru tine. Dar sper să poți înțelege măcar puțin.

Christopher, n-am vrut nici o clipă să te fac să suferi. Am crezut că ceea ce fac e cel mai bine pentru noi toți. Sper că este. Şi vreau să ştii că tu nu ai nici o vină.

Înainte visam că totul va fi mai bine. Mai ții minte, îmi spuneai că vrei să te faci astranaut? Ei bine, aveam vise în care tu erai astranaut şi te vedeam la televizor şi îmi spuneam, ăsta e băiatul meu. Mă întreb ce vrei să te faci acum. Ți-ai schimbat gândurile? Mai lucrezi la matematică? Sper că da.

Te rog, Christopher, scrie-mi şi mie din când în când sau dă-mi un telefon. Numărul e la începutul scrisorii.

Te iubesc şi te sărut,

Mama ta
XXXXXX

Apoi am desfăcut şi al treilea plic. Asta e scrisoarea pe care am găsit-o înăuntru:

18 septembrie

Ap. 1
312 Lausanne Road
Londra N8
0208 756 4321

Dragă Christopher,

Am spus că o să-ți scriu în fiecare săptămână şi iată că ți-am scris. De fapt, asta e a doua scrisoare de săptămâna asta, aşa că fac mai mult decât am promis.

Mi-am găsit de lucru! Lucrez la Camden, la Perkin şi Rashid, care e o firmă de Experți Autorizați. Asta înseamnă că se duc şi se uită la case şi calculează cât ar trebui să coste şi ce lucrări mai trebuie făcute la ele şi cât ar costa acele lucrări. De asemeni, calculează şi cât costă să construieşti casele, birourile şi fabricile noi.

E un birou drăguț. Pe cealaltă secretară o cheamă Angie. Biroul ei e plin de ursuleți şi jucării de pluş şi poze cu copiii ei (aşa că mi-am pus şi eu pe birou o poză înrămată cu tine). E tare drăguță şi mereu ne ducem la masă împreună.

Totuşi, nu ştiu cât o să rămân aici. Trebuie să fac o grămadă de adunări atunci când trimitem facturile la clienți, iar eu nu prea mă pricep la chestiile astea (tu ai fi mai bun decât mine aici!).

Compania e condusă de doi bărbați, domnul Perkin şi domnul Rashid. Domnul Rashid e din Pakistan şi e foarte sever şi mereu vrea ca noi să muncim mai repede. Iar domnul Perkin e un ciudat (Angie îi spune Perkin Perversu). Când vine şi stă lângă mine ca să-mi pună o întrebare întotdeauna îmi pune mâna pe umăr şi se apleacă în aşa fel încât stă cu fața foarte aproape de mine, iar eu îi simt mirosu de la pasta de dinți, ceea ce îmi produce replusie. Şi nici salariu nu e prea grozav. Aşa că o să-mi caut ceva mai bun imediat ce-o să am ocazia.

Într-una din zile m-am dus la Alexandra Palace. E un parc mare aflat imediat cum dai colțu față de apartamentul nostru, iar parcul este un deal uriaş cu un

mare centru de conferințe pe culme şi m-a făcut să mă gândesc la tine fiincă dacă ai veni pe-aci ne-am duce acolo şi am înălța zmeie de hârtie sau ne-am uita cum coboară avioanele către aeroportul Heathrow şi ştiu că ți-ar place asta.

Trebuie să plec acum, Christopher. Îți scriu asta în pauza de prânz (Angie e bolnavă de gripă, aşa că nu mai putem lua masa împreună). Te rog să-mi scrii şi mie câte o dată şi să-mi spui cum te mai simți şi ce mai faci la şcoală.

Sper că ai primit cadoul pe care ți l-am trimis. L-ai rezolvat? Roger şi cu mine l-am văzut într-o piață din Camden şi ştiu că întotdeauna ți-au plăcut jocurile de puzle. Roger a încercat să desfacă cele două părți înainte să-l împachetăm şi n-a reuşit. A spus că dacă tu reuşeşti să-l faci eşti un geniu.

Multă multă dragoste

Mama ta
XXXX

Iar asta a fost a patra scrisoare:

23 august
Apartamentul 1
312 Lausanne Road
Londra N8

Dragă Christopher,

Îmi pare rău că nu ți-am scris săptămâna trecută. A trebuit să mă duc la dentist şi să-mi scot două măsele. Poate că nu-ți mai aminteşti când a trebuit să te ducem la dentist. Nu vroiai să laşi pe nimeni să bage mâna în gura ta aşa că a trebuit să te adormim ca dentistul să-ți poată scoate unul dintre dinți. Ei bine, pe mine nu m-au adormit, mi-au dat ceea ce se cheamă un anastazic local, ceea ce înseamnă că nu mai simți nimic în gură, iar asta a fost bine fiincă a fost nevoie să-mi taie gingia până la os să-mi scoată dintele. Şi nu m-a durut deloc. La drept vorbind, chiar am râs pentru că dentistul a trebuit să

tragă, să se opintească şi să se chinuie atâta de tare încât mi s-a părut de-a dreptul caraghios. Dar când am ajuns acasă durerea a început să revină şi a trebuit să stau întinsă pe canapea vreme de două zile si să iau o mulțime de calmante...

Pe urmă am încetat să mai citesc scrisoarea fiindcă mi s-a făcut rău.

Mama nu suferise un atac de cord. Mama nu murise. Mama fusese vie în tot acest timp. Iar tata mă mințise în privința asta.

Am încercat din răsputeri să mă gândesc dacă exista şi o altă explicație, dar n-am găsit nici una. Şi pe urmă n-am mai putut să mă gândesc la nimic deoarece creierul meu nu mai funcționa cum trebuie.

Eram buimac. Aveam senzația că încăperea se legăna dintr-o parte în alta, de parcă s-ar fi aflat în vârful unei clădiri foarte înalte şi clădirea se legăna înainte şi înapoi în bătaia unui vânt puternic (şi asta e o comparație). Dar ştiam că încăperea nu putea să se legene înainte şi înapoi, aşa că trebuie să fi fost ceva care se întâmpla în capul meu.

M-am trântit în pat şi m-am ghemuit.

Mă durea stomacul.

Nu ştiu ce s-a mai întâmplat pe urmă, fiindcă a rămas un gol în memoria mea, ca atunci când o porțiune de bandă este ştearsă. Dar ştiu că trebuie să fi trecut un timp îndelungat întrucât mai târziu, când am deschis ochii din nou, am văzut pe fereastră că afară se făcuse întuneric. Iar mie-mi fusese rău cu adevărat fiindcă era vomă pe tot patul, pe mâinile mele, pe brațe şi pe față.

Dar înainte de asta l-am auzit pe tata intrând în casă şi strigându-mi numele, acesta fiind un alt motiv pentru care ştiu că trecuse mult timp.

Şi era ciudat căci striga „Christopher...? Christopher...?" şi puteam să-mi văd numele scris în timp ce mă striga. Adesea mi se întâmplă să văd scris

ceea ce-mi spune cineva, ca şi cum ar apărea pe un ecran de computer, mai ales dacă persoana se află într-o altă încăpere. Dar acum nu era un ecran de computer. Îl vedeam scris foarte mare, ca o reclamă uriaşă pe un autobuz. Şi apărea cu scrisul de mână al mamei, în felul următor:

Christopher Christopher

Pe urmă l-am auzit pe tata urcând scările şi intrând în cameră. A spus:

— Christopher, ce dracu' faci?

Şi îmi dădeam seama că e în cameră, dar vocea lui părea firavă şi îndepărtată, cum se întâmplă uneori cu vocile oamenilor când eu gem şi nu vreau să fie nimeni în apropierea mea.

Şi apoi a spus:

— Ce mama naibii faci? Ăla e dulapul meu, Christopher. Alea sunt... Of, dar-ar... dar-ar dracii să dea! Mama mă-sii de treabă!

Pe urmă n-a mai spus nimic o vreme.

Apoi şi-a pus mâna pe umărul meu şi m-a întors pe o parte, zicând:

— Of, Dumnezeule!

Dar nu m-a durut când m-a atins, aşa cum se întâmplă de obicei. Îl vedeam cum mă atinge, ca şi cum aş fi urmărit un film despre ce se întâmplă în cameră, dar abia dacă-i simțeam mâna. Parcă ar fi fost o adiere de vânt.

Iar după aceea a tăcut din nou un timp. Apoi a spus:

— Îmi pare rău, Christopher. Îmi pare tare, tare rău.

Pe urmă am remarcat că-mi fusese rău, fiindcă simțeam ceva ud pe mine şi simțeam cum miroase, ca atunci când i se face rău unui copil la şcoală. Apoi a spus:

— Ai citit scrisorile.

După aceea mi-am dat seama că plânge, căci l-am auzit cum se smiorcăie, ca atunci când cineva e răcit şi are o grămadă de muci în nas. Apoi a spus:

— Am făcut-o pentru binele tău, Christopher. Sincer îți spun. N-am vrut nici o clipă să te mint. Am crezut... am crezut că ar fi mai bine să nu ştii... că... că... n-am vrut să... aveam de gând să ți le arăt când te făceai mai mare.

Pe urmă a tăcut din nou.

Apoi a spus:

— A fost un accident.

Pe urmă a tăcut din nou.

Apoi a spus:

— N-am ştiut ce să spun... Eram într-o stare groaznică... A lăsat un bilet şi... Pe urmă a sunat şi... Am spus că era la spital fiindcă... fiindcă n-am ştiut cum să-ți explic. Era atât de complicat. Atât de dificil. Aşa că... am spus că e la spital. Ştiu că n-a fost adevărat. Dar din momentul în care am spus asta... n-am mai putut... n-am mai putut să schimb lucrurile. Mă înțelegi... Christopher...?

Christopher...? Pur şi simplu... situația a scăpat de sub control şi aş vrea...

Pe urmă a rămas tăcut o lungă perioadă de timp. Apoi m-a atins din nou pe umăr şi a spus:

— Christopher, trebuie să te curăț de mizerie, OK? Mi-a zgâlțâit umărul un pic, dar eu nu m-am mişcat.

Iar el a spus:

— Christopher, o să mă duc la baie şi-o să-ți pregătesc o baie fierbinte. Pe urmă o să mă întorc şi-o să te duc la baie, OK? După aia o să pun cearşafurile în maşina de spălat.

Apoi l-am auzit ridicându-se, ducându-se la baie şi dând drumul la robinete. Am ascultat cum curge apa în cadă. Nu s-a mai întors o vreme. Pe urmă a venit în cameră, mi-a atins din nou umărul şi a spus:

— Hai să facem treaba asta binişor, Christopher. O

să te ridic, o să-ți dau hainele jos şi o să te duc în baie, OK? Va trebui să te ating, dar totul o să fie bine.

Pe urmă m-a ridicat şi m-a făcut să stau pe marginea patului. Mi-a scos puloverul şi cămaşa şi le-a pus pe pat. Apoi m-a ridicat în picioare şi m-a condus până la baie. Iar eu n-am țipat şi nici nu m-am împotrivit. Şi nu l-am lovit.

163

Când eram mic şi m-am dus prima oară la şcoală, învăţătoarea mea principală se numea Julie, fiindcă Siobhan încă nu începuse să lucreze la şcoală. Ea a venit să lucreze acolo abia când am împlinit doisprezece ani.

Într-o zi, Julie s-a aşezat la pupitrul de lângă mine şi a pus un tub de Smarties pe pupitru, zicându-mi:

— Christopher, ce crezi că e în tubul ăsta?

— Smarties, am spus eu.

Dar ea a desfăcut capacul şi a întors tubul cu susul în jos, din el ieşind un mic creion roşu. Ea a râs iar eu am spus:

— Nu sunt bombonele, e un creion.

Pe urmă a pus la loc în tub micul creion roşu şi i-a pus capacul. După care a spus:

— Dacă mămica ta ar intra acum, iar noi am întreba-o ce e în tubul de Smarties, ce crezi tu că ar spune? — pentru că pe atunci îi spuneam „mămica", nu „mama".

Iar eu am spus:

— Un creion.

Asta pentru că atunci când eram mic nu înţelegeam cum stau lucrurile cu minţile celorlalţi oameni. Iar Julie le-a spus mamei şi tatei că întotdeauna o să mi se pară dificil acest lucru. Dar acum nu mi se mai pare dificil. Pentru că am ajuns la concluzia că e un fel de enigmă, iar dacă ceva e o enigmă, există întotdeauna o cale de a o rezolva.

E ca şi cu computerele. Oamenii cred că acestea sunt diferite de oameni fiindcă nu au o minte a lor, chiar dacă, în testul Turing, computerele pot conversa cu oamenii despre vreme, despre vin, despre cum e Italia şi pot chiar să spună glume.

Dar mintea nu e altceva decât o maşinărie complicată.

Iar când ne uităm la nişte lucruri, noi credem că privim prin ochii noştri ca şi cum ne-am uita prin nişte mici ferestre şi că există o persoană în capul nostru, dar nu e aşa. Noi ne uităm la un ecran din mintea noastră, ca la un ecran de computer.

Şi poţi să înţelegi asta datorită unui experiment pe care l-am văzut la TV, într-un serial intitulat *Cum funcţionează mintea.* Iar în acest experiment îţi prinzi capul într-un suport şi te uiţi la o pagină de text pe un ecran. Şi pare o pagină normală de text şi că nimic nu se schimbă. Dar după un timp, pe măsură ce ochii tăi se mişcă pe pagină în sus şi în jos, îţi dai seama că se întâmplă ceva foarte ciudat, căci atunci când încerci să citeşti o porţiune de pagină pe care ai mai citit-o, constaţi că e diferită.

Şi asta pentru că, atunci când ochii tăi trec de la un punct la altul, nu vezi absolut nimic şi eşti ca şi orb. Iar trecerile de la un punct la altul se numesc *sacade.* Fiindcă dacă ai vedea totul când ochii trec de la un punct la altul, te-ai simţi ameţit. Iar în experiment există un senzor care sesizează trecerea ochilor tăi de la un punct la altul şi în acel moment se schimbă o parte din cuvintele aflate pe pagină într-un loc în care tu nu te uiţi.

Dar tu nu observi că eşti orb în timpul sacadelor, deoarece creierul tău umple ecranul din mintea ta ca să-ţi dea impresia că te uiţi prin două mici ferestre din capul tău. Şi nu bagi de seamă că într-o altă parte a paginii cuvintele s-au schimbat fiindcă în mintea ta se formează o imagine a lucrurilor la care nu te uiţi în acel moment.

Iar oamenii se deosebesc de animale întrucât pot să proiecteze pe ecranele din mintea lor imagini ale unor lucruri la care nu se uită. Pot să vadă imagini ale unor persoane aflate în altă încăpere. Sau pot să vadă o imagine a ceea ce urmează să se întâmple a doua zi. Sau imagini cu ei înşişi ca astronauţi. Sau pot avea imagini ale unor numere foarte mari. Sau pot avea imagini ale

unor raționamente logice atunci când încearcă să găsească o explicație.

Şi iată de ce un câine poate să ajungă la veterinar unde să i se facă o operație dificilă şi să aibă nişte ace metalice lungi înfipte în picior, dar dacă vede o pisică, uită de ace şi începe să fugă după pisică. Dar când o persoană este operată, are în minte o imagine despre durerea care va continua luni în şir. Şi are o imagine despre toate copcile de la picior, despre osul rupt şi despre ace, şi chiar dacă vede un autobuz pe care ar vrea să-l prindă, nu o ia la fugă fiindcă are în minte imaginea oaselor care se freacă unul de celălalt, a copcilor care se desfac şi a durerii şi mai mari care o aşteaptă.

Asta e motivul pentru care oamenii cred că computerele nu au o minte a lor şi-şi închipuie că ei au nişte creiere speciale şi diferite de ale computerelor. Fiindcă oamenii pot să vadă ecranul din mintea lor şi cred că în capul lor e cineva care stă şi se uită la ecran, asemenea căpitanului Jean-Luc Picard din *Star Trek: Noua generație,* care şade în fotoliul lui de căpitan şi se uită la un ecran mare. Iar ei cred că această persoană este mintea lor umană deosebită care se numeşte *homunculus,* ceea ce înseamnă *omuleț.* Şi mai cred că computerele nu au un astfel de homunculus.

Dar acest homunculus e doar o altă imagine pe ecranul din mintea lor. Iar când acest homunculus apare pe ecranul din minte (deoarece persoana se gândeşte la homunculus), o altă parte a creierului urmăreşte ecranul. Iar când persoana se gândeşte la acea parte a creierului (partea care urmăreşte homunculusul de pe ecran), proiectează pe ecran acea parte a creierului şi o nouă parte a creierului urmăreşte ecranul. Dar creierul nu observă că se întâmplă acest lucru fiindcă e la fel ca la trecerea ochiului de la un punct la altul, iar oamenii sunt orbi în mintea lor atunci când trec de la gândul la un lucru la gândul la un alt lucru.

Iată de ce creierele oamenilor sunt asemenea computerelor. Şi nu pentru că ar fi deosebite, ci pentru că trebuie să-şi tot întrerupă funcţionarea pentru fracţiuni de secundă atunci când ecranul se schimbă. Şi dat fiind că e ceva pe care nu-l pot vedea, oamenii cred că trebuie să fie deosebit, căci oamenii îşi închipuie întotdeauna că ceea ce nu pot să vadă are ceva deosebit, cum ar fi partea întunecată a lunii, ori cealaltă parte a unei găuri negre, sau întunericul din jur, când se trezesc noaptea şi sunt speriaţi.

De asemenea, oamenii cred că nu sunt computere pentru că au sentimente, iar computerele nu au sentimente. Dar sentimentele înseamnă să ai pe ecranul din mintea ta o imagine a ceea ce urmează să se întâmple a doua zi sau anul viitor ori a ceea ce s-ar fi putut întâmpla în loc de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, iar dacă e o imagine fericită, oamenii zâmbesc, însă dacă e o imagine tristă, plâng.

167

După ce mi-a făcut baie şi a curățat voma de pe mine, tata m-a şters cu un prosop, m-a dus în dormitorul meu şi m-a îmbrăcat cu haine curate. Apoi a spus:

— Ai mâncat ceva în seara asta?

Dar eu n-am spus nimic. Iar el a spus:

— Poți să mănânci ceva, Christopher?

Dar eu am continuat să nu spun nimic.

Aşa că a spus:

— Bine. Uite, o să mă duc să pun hainele tale şi cearşafurile în maşina de spălat şi pe urmă mă întorc la tine, bine?

Eu stăteam pe pat şi mă uitam la genunchi.

Aşa că tata a ieşit din cameră, a luat hainele mele de pe podeaua băii şi le-a pus pe palier. Pe urmă s-a dus şi a luat cearşafurile de pe patul lui şi le-a adus pe palier împreună cu puloverul şi cămaşa mea. După aceea le-a luat pe toate şi le-a dus jos. Apoi l-am auzit pornind maşina de spălat şi am auzit boilerul pornind şi apa din țevi intrând în maşina de spălat.

Asta a fost tot ce am auzit o lungă perioadă de timp.

Am început să dublez 2-uri în minte fiindcă mă făcea să mă simt mai calm. Am ajuns la 33 554 432, adică $\mathbf{2^{25}}$, ceea ce nu e foarte mult devreme ce altă dată am ajuns la $\mathbf{2^{45}}$, dar creierul meu nu funcționa prea bine.

Pe urmă tata s-a întors în cameră şi a spus:

— Cum te simți? Vrei să-ți aduc ceva?

N-am spus nimic. Am continuat să mă uit la genunchi.

Şi nici tata n-a spus nimic. S-a aşezat lângă mine pe pat, şi-a sprijinit coatele în genunchi şi a început să se uite la covorul dintre picioarele lui, unde era o mică piesă roşie de Lego, cu opt proeminențe.

Pe urmă l-am auzit pe Toby trezindu-se, căci e o ființă nocturnă, şi l-am auzit agitându-se în cuşcă.

Iar tata a tăcut o lungă perioadă de timp, după care a spus:

— Uite, poate că n-ar trebui să spun asta, dar... Vreau să înțelegi că poți avea încredere în mine. Şi... ştiu, poate că nu spun adevărul mereu. Dar cerul mi-e martor că mă străduiesc, Christopher, zău că mă străduiesc, dar... Viața e grea, să ştii. E al naibii de greu să spui adevărul tot timpul. Uneori e imposibil. Şi vreau să ştii că îmi dau toată silința. Şi poate că nu e momentul cel mai potrivit să-ți spun asta şi ştiu că n-o să-ți placă, dar... Trebuie să înțelegi că de acum înainte o să-ți spun adevărul. Despre tot. Fiindcă... dacă nu spui adevărul acum, pe urmă... pe urmă e şi mai dureros. Aşadar...

Tata şi-a frecat fața cu mâinile, a tras de bărbie cu degetele şi a privit fix la perete. Îl vedeam cu coada ochiului.

A spus:

— Eu l-am omorât pe Wellington, Christopher.

M-am întrebat dacă era o glumă, fiindcă eu nu pricep glumele, iar când oamenii spun glume nu vorbesc serios.

Dar tata a spus:

— Te rog, Christopher. Dă-mi... dă-mi voie să-ți explic.

Apoi a tras aer în piept şi a spus:

— Când mami a plecat... Eileen... doamna Shears... a fost foarte bună cu noi. Foarte bună cu mine. M-a ajutat să depăşesc o perioadă foarte dificilă. Nici nu ştiu dacă m-aş fi descurcat fără ea. Mă rog, ştii şi tu că venea pe-aici mai tot timpul. Mă ajuta la gătit şi la curățenie. Trecea pe-aici să vadă dacă suntem bine, dacă avem nevoie de ceva... Am crezut... În fine... La naiba, Christopher, încerc să simplific povestea asta... Am crezut că poate-o să continue să vină pe aici. Am crezut... şi poate că a fost o prostie din partea mea... am

crezut că poate... până la urmă... o să vrea să se mute la noi. Sau să ne mutăm noi la ea... Ne... ne înțelegeam foarte, foarte bine. Am crezut că eram prieteni. Şi cred că am înțeles greşit. Cred că... în cele din urmă... se reduce la... Fir-ar să fie... Ne-am certat, Christopher, şi... A spus nişte lucruri pe care n-am să ți le spun fiindcă nu sunt deloc plăcute, dar m-au durut, şi... cred că ținea mai mult la câinele ăla nenorocit decât la mine, sau la noi. Şi poate că, dacă priveşti în urmă, nu-i o prostie atât de mare. Poate că suntem nişte indivizi mai dificili. Şi poate că e mai simplu să trăieşti de unul singur, având grijă de vreun nătâng, decât să-ți împărți viața cu alte ființe omeneşti adevărate. Vreau să spun, la naiba, noi doi nu suntem chiar aşa de uşor de suportat, nu... ? În orice caz, ne-am certat. Ca să fiu sincer, ne-am certat de mai multe ori. Dar după acest mic scandal nasol, m-a dat afară din casă. Şi tu ştii cum devenise câinele ăla nenorocit după operație. De-a dreptul schizofrenic. Acu era drăguț foc, se lăsa pe spate să-l gâdili pe burtă, iar în clipa următoare îşi înfigea colții în piciorul tău. În orice caz, noi țipam unul la altul iar câinele se uşura în grădină. Aşa că în momentul când ea mi-a trântit uşa în spate, micul ticălos mă aştepta. Şi... Ştiu, ştiu. Poate că dacă-i trăgeam un şut m-ar fi lăsat în pace. Dar, la naiba, Christopher, când ți se pune pata... Dumnezeule, ştii cum e. Vreau să spun că tu şi cu mine nu ne deosebim prea mult. Şi altceva n-aveam în minte decât că ținea mai mult la câinele ăsta nenorocit decât la tine sau la mine. Şi a fost ca şi cum tot ce strânsesem în mine vreme de doi ani, pur şi simplu...

Şi tata a rămas tăcut preț de o clipă, apoi a spus:

— Îmi pare rău, Christopher. Te rog să mă crezi, n-am vrut nici o clipă ca lucrurile să se întâmple astfel.

Şi atunci mi-am dat seama că nu era o glumă şi mi s-a făcut foarte frică.

Tata a spus:

— Toți greşim, Christopher. Tu, eu, mămica ta,

toată lumea. Şi uneori facem greşeli foarte mari. Nu suntem decât nişte oameni.

Apoi şi-a ridicat mâna dreaptă şi şi-a desfăcut degetele în evantai.

Dar eu am țipat şi l-am îmbrâncit atât de tare, încât a căzut de pe pat pe podea.

S-a ridicat şi a spus:

— OK. Uite, Christopher, îmi pare rău. Hai s-o lăsăm aşa în seara asta, bine? Eu o să mă duc jos, iar tu o să te culci şi mai vorbim mâine dimineață.

Apoi a adăugat:

— O să fie bine. Pe cuvânt. Ai încredere în mine.

După care s-a ridicat în picioare, a tras aer adânc în piept şi a ieşit din cameră.

Am stat multă vreme în pat cu privirea în podea. Apoi l-am auzit pe Toby făcând zgomot în cuşcă. Am ridicat capul şi l-am văzut cum se uita la mine printre gratii.

Trebuia să plec din casă. Tata îl ucisese pe Wellington. Asta însemna că ar putea să mă omoare şi pe mine, fiindcă nu mai puteam avea încredere în el, chiar dacă-mi spusese „Ai încredere în mine", căci îmi spusese o minciună în legătură cu un lucru important.

Dar nu puteam să ies din casă imediat fiindcă m-ar fi văzut, aşa că trebuia să aştept până adormea. Era ora 11:16 p.m.

Am încercat din nou să dublez 2-urile, dar n-am putut să trec de $\mathbf{2^{15}}$, adică **32 768**. Aşa că am gemut ca să fac timpul să treacă mai repede şi să nu mai gândesc.

Apoi s-a făcut 1:20 a.m., dar nu l-am auzit pe tata urcând în dormitorul lui, ca să se culce. M-am întrebat dacă adormise jos sau dacă aştepta să vină să mă ucidă. Aşa că mi-am scos briceagul militar multifuncțional şi am desfăcut lama zimțată, ca să mă pot apăra. Apoi am ieşit cu foarte mare băgare de seamă din dormitor şi am ascultat. N-am auzit nimic, aşa că am început să cobor treptele foarte încet şi în mare linişte. Iar când am ajuns jos, am văzut piciorul tatei prin uşa camerei de zi. Am

aşteptat preţ de 4 minute ca să văd dacă se mişcă, dar nu s-a mişcat. Aşa că mi-am continuat drumul până în hol. Atunci m-am uitat pe după uşa camerei de zi.

Tata stătea întins pe canapea, cu ochii închişi.

M-am uitat la el vreme îndelungată.

Deodată a sforăit iar eu am tresărit şi auzeam cum îmi curge sângele prin urechi şi inimă foarte repede, şi am simţit o durere ca şi cum cineva mi-ar fi spart un ditamai balonul în piept.

M-am temut ca nu cumva să sufăr un atac de cord.

Ochii tatei au rămas închişi. M-am întrebat dacă nu se prefăcea că doarme. Aşa că am strâns briceagul cât am putut de tare şi am ciocănit în tocul uşii.

Tata şi-a mişcat capul dintr-o parte în alta, piciorul i-a tresărit iar el a spus „Gnnn", dar ochii i-au rămas închişi. După care a sforăit din nou.

Dormea.

Asta însemna că puteam să ies din casă dacă nu scoteam nici un zgomot care să-l trezească.

Mi-am luat amândouă hainele şi fularul din cuierul de lângă uşă şi le-am îmbrăcat pe toate fiindcă noaptea afară era frig. Pe urmă m-am dus din nou sus, călcând cu mare atenţie, dar nu era deloc uşor căci picioarele-mi tremurau. M-am dus în camera mea şi am luat cuşca lui Toby. Zgâria cuşca şi făcea gălăgie, aşa că mi-am scos una din haine şi am pus-o peste cuşcă, pentru a mai diminua zgomotul. Pe urmă l-am dus jos.

Tata continua să doarmă.

M-am dus în bucătărie şi mi-am luat cutia specială pentru alimente. Am descuiat uşa din spate şi am ieşit afară. Pe urmă am ţinut clanţa apăsată, ca să nu se audă declicul în timp ce închideam uşa. Apoi m-am dus în fundul grădinii.

În fundul grădinii era un şopron. Acolo se găseau maşina de tuns iarbă şi maşina de tuns garduri vii, ca şi o grămadă de obiecte de grădinărit pe care le folosise mama, cum ar fi ghivece, pungi cu pământ de flori, beţe din bambus, sârme şi lopeţi. În şopron era ceva mai

cald, dar ştiam că s-ar putea ca tata să mă caute acolo, aşa că m-am dus în spate şi m-am strecurat în spaţiul dintre gard şi peretele şopronului, în spatele conductei mari din plastic negru destinată colectării apei de ploaie. Pe urmă m-am aşezat şi m-am simţit ceva mai în siguranţă.

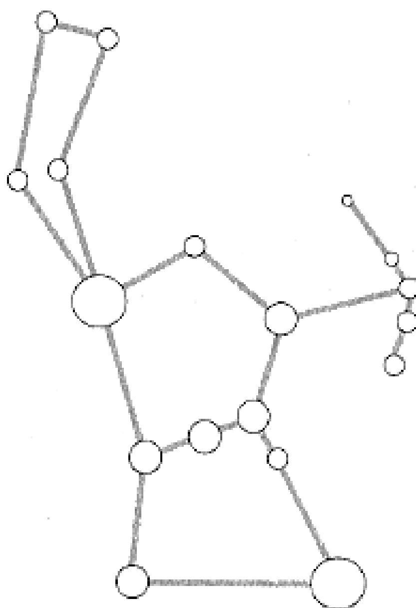
Am hotărât să las cealaltă haină peste cuşca lui Toby, fiindcă nu voiam ca el să răcească şi să moară.

Mi-am deschis cutia specială pentru alimente. Înăuntru erau ciocolata Milky, două şireturi din lemn-dulce, trei clementine şi o napolitană roz, precum şi colorantul meu alimentar. Nu-mi era foame, dar ştiam că trebuie să mănânc ceva fiindcă dacă nu mănânci nimic ţi se face frig, aşa că am mâncat două clementine şi ciocolata Milky.

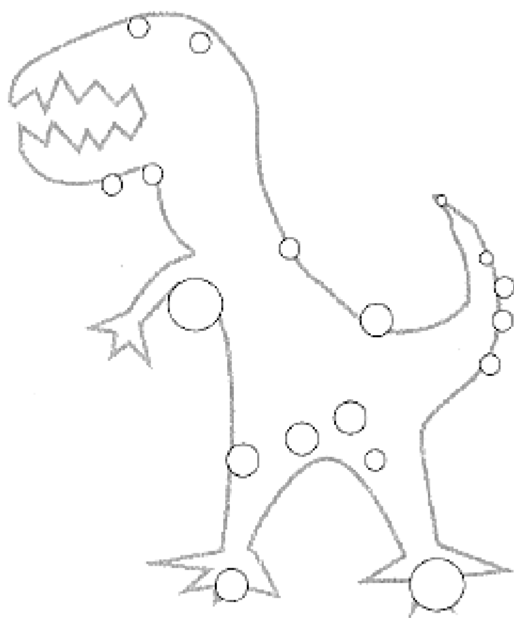
Pe urmă m-am întrebat ce să fac în continuare.

Printre acoperişul şopronului şi planta mare care atârnă deasupra gardului dinspre curtea învecinată am putut să văd constelația **Orion**.

Oamenii spun că **Orion** se numeşte Orion fiindcă Orion a fost un vânător iar constelația arată ca un vânător înarmat cu o bâtă şi un arc, ca în desenul de mai jos:

Dar asta e chiar o prostie pentru că sunt doar nişte stele şi poți să uneşti punctele oricum vrei, aşa că poți să-l faci să semene cu o doamnă cu umbrelă care face cu mâna sau cu cafetiera doamnei Shears, care e adusă din Italia, cu mâner şi cu aburul ieşind din ea, sau cu un dinozaur

Iar în spațiul cosmic nu există linii, aşa că poți să uneşti fragmente din **Orion** cu fragmente din **Lepus, Taurus** sau **Gemini** şi să spui că ar fi o constelație numită **Ciorchinele de Struguri,** sau **Isus** sau **Bicicleta** (atât doar că nu existau biciclete pe vremea grecilor şi romanilor, când i s-a zis lui **Orion** Orion).

Şi în orice caz **Orion** nu e nici vânător, nici cafetieră şi nici dinozaur. E vorba doar de Betelgeuse, Bellatrix, Alnilam, Rigel şi alte 17 stele ale căror nume nu le ştiu. Iar acestea sunt nişte explozii nucleare aflate la miliarde de kilometri distanță.

Şi acesta este adevărul.

179

Am rămas treaz până la 3:47. Asta a fost ultima oară când m-am uitat la ceas înainte să adorm. Ceasul are o faţă luminoasă şi, dacă apeşi un buton, se aprinde un beculeț ca să-l pot vedea şi pe întuneric. Era frig şi mă temeam că tata ar putea să iasă şi să mă găsească. Dar mă simţeam mai în siguranță în grădină fiindcă eram ascuns.

M-am uitat multă vreme la cer. Îmi place să mă uit noaptea la cer, din grădină. Uneori, vara, ies afară noaptea cu lanterna şi cu planisfera, care e alcătuită din două cercuri din plastic prinse la mijloc cu un bold. În partea de jos e desenată o hartă a cerului, iar în partea de sus e o apertură, care e o deschizătură în formă de parabolă, pe care o răsuceşti ca să găseşti harta cerească pe care o poţi vedea în acea zi a anului de la latitudinea nordică de 51,5°, aceasta fiind latitudinea la care se află Swindon, căci cea mai mare porţiune din cer este întotdeauna în cealaltă parte a pământului.

Iar când te uiţi la cer ştii că te uiţi la nişte stele aflate la sute şi mii de ani-lumină depărtare de tine. Şi unele dintre stele nici măcar nu mai există fiindcă lumina de la ele a făcut un drum atât de lung până la noi încât între timp ele au murit sau au explodat şi s-au transformat în pitice roşii. Iar asta te face să te simţi foarte mic, iar dacă unele lucruri din viaţa ta sunt dificile e bine să te gândeşti că sunt, cum se spune, *neglijabile,* adică sunt atât de mici încât nu trebuie să le iei în considerare atunci când calculezi ceva.

N-am dormit prea bine din cauza frigului, pentru că pământul de sub mine era foarte denivelat şi colţuros şi fiindcă Toby făcea multă gălăgie în cuşca lui. Dar când m-am trezit de-a binelea era în zori şi cerul era tot portocaliu, albastru şi purpuriu şi puteam auzi păsărelele cântând ceea ce se cheamă *Corul din Zori.* Am rămas în locul unde mă aflam încă 2 ore şi 32 de

minute, până când l-am auzit pe tata ieşind în grădină şi strigându-mă: „Christopher...? Christopher...?"

Aşa că m-am întors şi am găsit un sac din plastic vechi plin de noroi, din acelea pentru îngrăşăminte, şi m-am înghesuit, împreună cu cuşca lui Toby şi cutia specială pentru alimente, în colţul dintre peretele şopronului, gard şi conducta pentru ape pluviale, acoperindu-mă cu sacul din plastic. Apoi l-am auzit pe tata venind spre fundul grădinii, aşa că mi-am scos briceagul din buzunar şi i-am desfăcut lama zimţată, ţinându-l strâns în mână, pentru eventualitatea când ne-ar fi găsit. L-am auzit deschizând uşa şopronului şi uitându-se înăuntru. Pe urmă l-am auzit zicând: „La naiba!" Apoi i-am auzit paşii prin tufişurile de lângă peretele şopronului, iar inima a început să-mi bată foarte repede şi am avut din nou senzaţia aceea de balon care mi se umflă în piept, şi cred că s-o fi uitat în spatele şopronului, dar nu-l puteam vedea fiindcă stăteam ascuns, însă nu m-a văzut fiindcă l-am auzit cum se îndreaptă din nou către casă, străbătând grădina.

Pe urmă am stat nemişcat şi m-am uitat la ceas şi am văzut că am stat nemişcat timp de 27 de minute. După care l-am auzit pe tata pornind motorul dubei. Ştiam că era duba lui fiindcă am auzit-o de foarte multe ori şi era în apropiere şi ştiam că nu e vreuna dintre maşinile vecinilor fiindcă oamenii care consumă droguri au o rulotă Volkswagen, iar domnul Thompson, care stă la numărul 40, are un Vauxhall Cavalier, iar cei care locuiesc la numărul 34 au un Peugeot şi toate fac un zgomot diferit.

Iar când i-am auzit maşina îndepărtându-se, am ştiut că nu mai e nici pericol să ies din ascunzătoare.

Apoi a trebuit să hotărăsc ce să fac pentru că nu mai puteam să locuiesc în aceeaşi casă cu tata fiindcă era periculos.

Aşa că am luat o decizie.

Am hotărât să mă duc să bat la uşa doamnei

Shears şi să mă duc să locuiesc cu ea, fiindcă o cunoşteam şi nu era o străină şi mai stătusem la ea în casă înainte, când a fost o pană de curent pe partea noastră de stradă. Iar de data asta n-o să-mi mai spună să plec, căci voi putea să-i spun cine l-a omorât pe Wellington şi în felul ăsta o să-şi dea seama că-i sunt prieten. În acelaşi timp, o să înțeleagă de ce nu mai puteam să locuiesc cu tata.

Am scos din cutie şireturile din lemn-dulce, napolitana roz şi ultima clementină din cutia specială pentru alimente şi le-am pus în buzunar, iar cutia am ascuns-o sub sacul de îngrăşăminte. Pe urmă am luat cuşca lui Toby şi cea de-a doua haină şi am ieşit din spatele şopronului. Am traversat grădina şi am trecut pe lângă casă. Am desfăcut zăvorul de la portița grădinii şi am ieşit în fața casei.

Nu era nimeni pe stradă, aşa că am trecut în partea cealaltă şi, după ce am mers pe aleea care ajungea la casa doamnei Shears, am bătut la uşă. În timp ce aşteptam, m-am gândit la ce am să-i spun când o să-mi deschidă uşa.

Dar ea n-a venit la uşă. Aşa că am bătut din nou.

Pe urmă m-am întors şi am văzut nişte oameni pe stradă şi mi s-a făcut frică din nou fiindcă erau doi dintre oamenii care iau droguri din casa învecinată. Aşa că am luat cuşca lui Toby şi m-am dus pe după casa doamnei Shears, ascunzându-mă în spatele tomberonului ca să nu fiu văzut.

Pe urmă a trebuit să mă gândesc la ce aveam de făcut.

Şi am făcut asta gândindu-mă la toate lucrurile pe care le puteam face şi hotărând dacă erau decizii bune sau nu.

Am hotărât că nu mă puteam întoarce acasă.

Am hotărât că nu mă puteam duce să locuiesc cu Siobhan, fiindcă ea nu putea să aibă grijă de mine după ce se terminau orele de şcoală, căci ea era profesoară, nu o prietenă sau un membru al familiei mele.

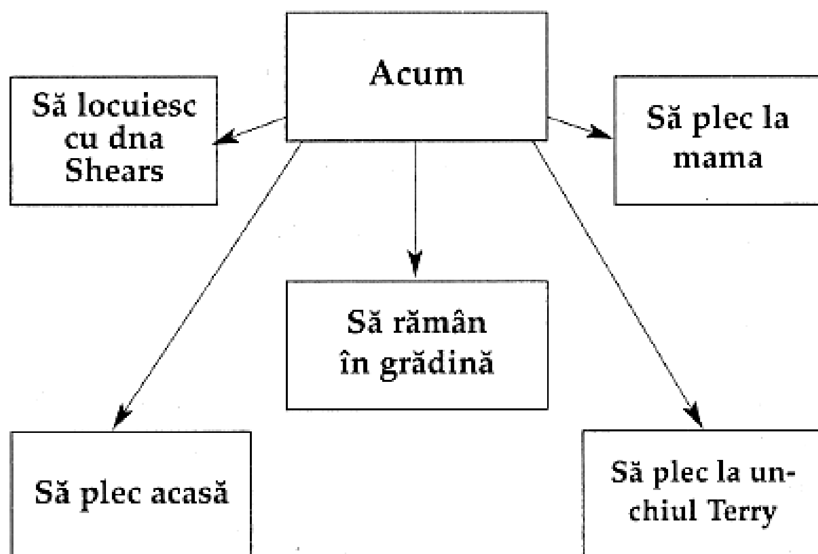
Şi am hotărât că nu mă puteam duce să locuiesc cu unchiul Terry, fiindcă locuia în Sunderland şi eu nu ştiam cum să ajung în Sunderland şi nici nu-mi plăcea unchiul Terry pentru că fuma şi mă mângâia pe cap.

Apoi am hotărât că nu mă puteam duce să locuiesc cu doamna Alexander pentru că nu era o prietenă sau un membru a familiei mele, chiar dacă avea un câine, şi nu puteam rămâne peste noapte la ea şi nici să-i folosesc toaleta fiindcă fusese folosită de ea, care era o străină.

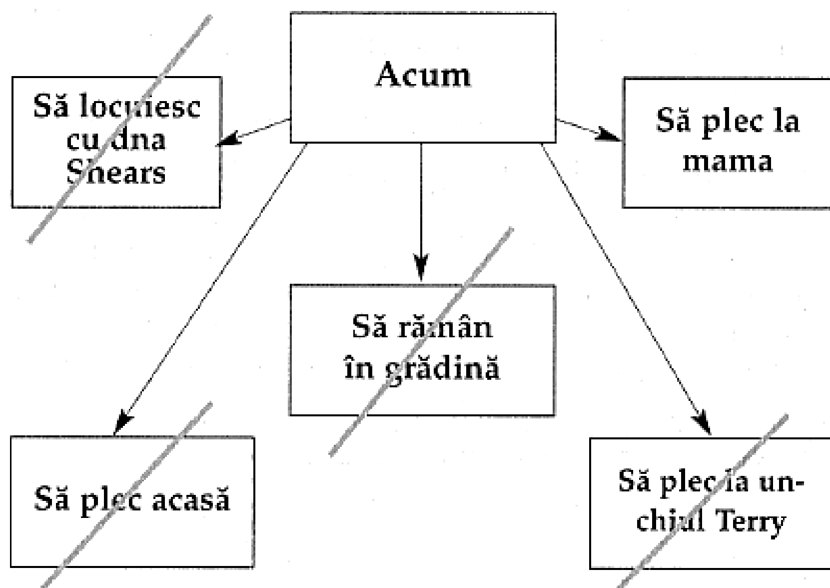
Pe urmă m-am gândit că aş putea să mă duc să locuiesc împreună cu mama, fiindcă ea era o rudă apropiată şi ştiam unde stă fiindcă îmi aminteam adresa din scrisorile ei, şi anume 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG. Atât doar că locuia la Londra, iar eu nu mai fusesem niciodată la Londra. Nu mai fusesem decât la Dover, când am mers în Franța, şi la Sunderland, în vizită la unchiul Terry, şi la Manchester, ca s-o vizităm pe mătuşa Ruth, care avea cancer, numai că atunci când am fost eu acolo ea nu avea cancer. Şi n-am mai fost singur niciodată nicăieri în afară de magazinul de la capătul străzii. Iar gândul de a pleca undeva de capul meu era înspăimântător.

Dar pe urmă m-am gândit să mă duc din nou acasă, sau să rămân acolo unde eram, sau să mă ascund în grădină în fiecare noapte până când m-ar fi găsit tata şi asta m-a făcut să mă simt şi mai înspăimântat. Iar când m-am gândit la asta am simțit că o să mi se facă rău din nou, aşa cum pățisem noaptea trecută.

Apoi mi-am dat seama că nu puteam să fac nici un lucru care să fie complet lipsit de primejdii. Şi mi-am reprezentat în minte situația în felul următor:

Pe urmă mi-am imaginat cum elimin toate posibilitățile imposibile, ca la un examen de matematică atunci când te uiți la toate întrebările şi hotărăşti pe care dintre ele o să le faci şi pe care dintre ele n-o să le faci, fiindcă după aceea decizia ta e definitivă şi nu mai poți să te răzgândeşti. Iar după asta diagrama arăta astfel:

Ceea ce însemna că va trebui să mă duc la Londra să locuiesc cu mama. Şi puteam să fac asta mergând cu trenul, căci ştiam totul despre trenuri de la trenulețul-jucărie, cum te uiți la mersul trenurilor şi te duci la gară să-ți cumperi bilet, apoi te uiți la tabela de plecări să vezi dacă trenul tău circulă regulat şi apoi te duci la peronul corespunzător şi te urci în vagon. Şi aveam să plec din gara Swindon, în care Sherlock Holmes şi doctorul Watson s-au oprit să ia masa de prânz în drumul lor de la Ross spre Paddington, în *Misterul din Valea Boscombe.*

Şi deodată am văzut, rezemat de peretele de vizavi al micului culoar de lângă casa doamnei Shears, în care mă aflam, capacul rotund al unei foarte vechi tigăi metalice. Şi era plin de rugină. Şi arăta ca suprafața unei planete, fiindcă rugina luase forma unor țări, continente şi insule.

Pe urmă m-am gândit că nu voi putea să fiu niciodată astronaut, o dată ce a fi astronaut presupune să te afli la sute de mii de kilometri de casă, iar casa mea era acum la Londra, care se afla la o distanță de

160 de kilometri, adică de 1000 de ori mai aproape decât s-ar afla casa mea dacă m-aş afla în spaţiu, şi numai când mă gândesc la asta simt că mă doare. Ca atunci când am căzut în iarbă la marginea terenului de joacă şi m-am tăiat la genunchi într-un ciob de sticlă aruncat de cineva peste zid, şi mi s-a desfăcut o bucată de piele, iar domnul Davis a trebuit să curețe cu dezinfectant carnea de sub bucata de piele, ca să îndepărteze microbii şi mizeria de acolo, şi m-a durut atât de tare încât am plâns. Dar durerea asta era în mintea mea. Iar gândul că nu voi putea să fiu niciodată astronaut m-a întristat tare mult.

Apoi mi-am zis că trebuie să fiu ca Sherlock Holmes şi că trebuie să-mi *detaşez mintea după bunul plac într-o măsură remarcabilă,* în aşa fel încât să nu mai bag în seamă durerea dinăuntrul capului meu.

După care mi-am dat seama că o să am nevoie de bani ca să ajung la Londra. Şi o să am nevoie de mâncare pentru că era o călătorie lungă şi n-aveam să ştiu de unde să-mi iau mâncare. În sfârşit, m-am gândit că o să am nevoie de cineva care să aibă grijă de Toby când eram plecat la Londra, fiindcă nu-l puteam lua cu mine.

Pe urmă am *Formulat un Plan.* Iar asta m-a făcut să mă simt mai bine, căci aveam în minte ceva ordonat, după un anumit model, iar eu nu trebuia decât să urmez instrucțiunile una după alta.

M-am ridicat şi m-am asigurat că nu era nimeni pe stradă. Pe urmă m-am dus la casa doamnei Alexander, care se învecinează cu casa doamnei Shears, şi am bătut la uşă.

Doamna Alexander mi-a deschis uşa şi a spus:

— Christopher, ce Dumnezeu s-a întâmplat cu tine?

Iar eu am întrebat-o:

— Puteți să aveți grijă de Toby, vă rog?

— Cine-i Toby?

— Toby e şobolanul meu.

Apoi doamna Alexander a spus:
— Oh… O da. Îmi amintesc acum. Mi-ai spus.
Am ridicat cuşca lui Toby şi am spus:
— Ăsta e.
Doamna Alexander a făcut un pas înapoi în hol.
Iar eu am spus:
— Mănâncă nişte granule speciale pe care le puteți cumpăra de la un magazin pentru animale de casă. Dar poate să mănânce şi biscuiți, morcovi, pâine şi oase de pui. Însă nu trebuie să-i dați ciocolată deoarece conține cofeină şi teobromină, care sunt metilxantine şi, în cantități mari, sunt toxice pentru şobolani. Şi, de asemenea, are nevoie de apă proaspătă în fiecare zi, în sticla lui. Şi n-o să-l deranjeze că stă în casa altcuiva fiindcă e animal, îi place să iasă din cuşcă, dar nu contează dacă nu-l scoateți afară.
Atunci doamna Alexander a spus:
— Dar de ce ai nevoie de cineva care să aibă grijă de Toby, Christopher?
— Fiindcă plec la Londra.
— Şi pentru cât timp pleci?
— Până o să mă duc la universitate.
Iar ea a spus:
— Şi nu poți să-l iei pe Toby cu tine?
— Londra e foarte departe şi nu vreau să-l iau cu mine în tren, căci s-ar putea să-l pierd.
Iar doamna Alexander a spus:
— Bine.
Pe urmă, a întrebat:
— Cumva tu şi tatăl tău vă mutați de aici?
— Nu.
— Atunci, de ce pleci la Londra?
— Mă duc să locuiesc cu mama.
— Parcă ziceai că mama ta a murit.
— Am crezut că a murit, dar trăieşte. Tata m-a mințit. Şi mi-a mai spus că el l-a omorât pe Wellington.
Iar doamna Alexander a spus:
— Oh, Doamne Dumnezeule!

Iar eu i-am spus:

— Mă duc să locuiesc cu mama, fiindcă tata l-a omorât pe Wellington şi m-a mințit şi mi-e frică să stau în aceeaşi casă cu el.

Iar doamna Alexander a spus:

— Mama ta e aici?

— Nu, mama e la Londra.

— Deci te duci la Londra de capul tău?

— Da.

— Uite ce e, Christopher, ce-ar fi să vii în casă, să stăm frumos de vorbă şi să vedem ce e mai bine să faci.

Dar eu i-am spus:

— Nu, nu pot să intru în casă. Vreți să aveți grijă de Toby?

Iar ea a spus:

— Zău că nu mi se pare că e cea mai bună idee, Christopher.

Eu n-am spus nimic.

Ea a continuat:

— Unde e tatăl tău în clipa asta, Christopher?

— Nu ştiu.

— Ei bine, poate că ar trebui să încercăm să-l sunăm şi să vedem dacă putem lua legătura cu el. Sunt sigură că e îngrijorat din pricina ta. Şi sunt sigură că la mijloc e o neînțelegere îngrozitoare.

Aşa că m-am întors şi am luat-o la fugă peste drum către casa noastră. Şi nu m-am uitat înainte să traversez strada şi un Mini-Cooper galben a trebuit să pună frână şi cauciucurile au scrâşnit pe asfalt. Şi am alergat pe lângă casă şi am trecut din nou prin portița grădinii, pe care am încuiat-o în urma mea.

Am încercat să deschid uşa de la bucătărie, dar era încuiată. Aşa că am luat o cărămidă de jos şi am spart ferestruica, iar cioburile de sticlă s-au împrăştiat peste tot. Apoi mi-am strecurat mâna prin geamul spart şi am deschis uşa pe dinăuntru.

Am intrat în casă şi l-am aşezat pe Toby pe masa din bucătărie. Apoi am alergat pe scări şi mi-am luat

sacul de şcoală, în care am pus nişte mâncare pentru Toby, câteva cărți de matematică, nişte pantaloni curați, o vestă şi o cămaşă curată. Pe urmă am coborât, am deschis frigiderul şi am pus în sac o cutie cu suc de portocale şi o sticlă de lapte neîncepută. Şi am mai luat două clementine, două conserve de fasole coaptă şi un pachet de cremă de ouă din dulap, pe care le-am pus în sac, fiindcă le puteam deschide cu desfăcătorul de conserve de la briceagul meu multifuncțional.

Pe urmă m-am uitat la suprafața de lângă chiuvetă şi am văzut telefonul mobil al tatei, împreună cu portofelul şi agenda lui, şi am simțit cu *mi se încrețeşte pielea de emoție,* asemenea doctorului Watson în *Semnul celor patru,* atunci când a văzut urmele mici ale paşilor lui Tonga, pigmeul din insula Andaman, pe acoperişul casei lui Bartholomew Sholto, fiindcă am crezut că tata se întorsese şi era în casă, iar durerea din capul meu s-a întețit şi mai mult. Dar pe urmă am derulat înapoi imaginile din memorie şi am văzut că duba lui nu era parcată lângă casă, aşa că probabil îşi uitase acasă portofelul şi agenda când plecase. Atunci i-am scos din portofel cardul bancar, fiindcă aşa puteam să fac rost de bani, deoarece cardul are un număr PIN, acesta fiind codul secret pe care trebuie să-l introduci în automatul de la bancă, atunci când vrei să scoți bani, iar tata nu şi-l notase într-un loc sigur, cum ar fi trebuit să facă, ci mi l-a spus mie, zicând că n-am să-l uit niciodată. Iar numărul era 3558. Am pus cârdul în buzunar.

După aceea l-am scos pe Toby din cuşcă şi l-am băgat în buzunarul uneia dintre hainele mele, căci cuşca era prea grea ca s-o car tocmai până la Londra. Pe urmă am ieşit din bucătărie şi din nou în grădină.

Am ieşit pe portița grădinii şi, după ce m-am asigurat că nu mă urmărea nimeni, am început să merg către şcoală, fiindcă era o direcție pe care o cunoşteam, şi când ajungeam la şcoală puteam s-o întreb pe Siobhan unde era gara.

În mod normal, aş fi fost din ce în ce mai

înspăimântat în drumul meu către şcoală, fiindcă nu mai făcusem asta niciodată. Dar eram înspăimântat în două feluri. Mai întâi eram înspăimântat pentru că mă îndepărtam de un loc cu care eram obişnuit, iar apoi eram înspăimântat să fiu aproape de locul unde trăia tata, iar cele două feluri erau *invers proporţionale unul faţă de celălalt,* aşa încât frica totală rămânea constantă pe măsură ce mă îndepărtam de casă şi de tata, în modul acesta:

$$\text{Frica}_{\text{totala}}\ \text{Frica}_{\text{loc nou}} \times \text{Frica}_{\text{aproape de tata}}\ \text{constantă}$$

Autobuzul face 19 minute de la mine de acasă până la şcoală, dar mie mi-a trebuit 47 de minute ca să parcurg pe jos aceeaşi distanţă, aşa că eram foarte obosit când am ajuns acolo şi speram să mă pot odihni puţin şi să mănânc nişte biscuiţi şi să beau nişte suc de portocale înainte să plec spre gară. Dar n-am putut, fiindcă o dată ajuns la şcoală am văzut duba tatei parcată în parcarea din faţă. Şi am ştiut că era duba lui fiindcă scria **Ed Boone Reparaţii centrale termice & boilere** pe o parte şi avea şi o siglă cu două chei încrucişate, care arăta aşa:

Iar când am văzut duba mi s-a făcut rău din nou. Dar de data asta am ştiut că mi se face rău şi n-am mai vomitat pe mine, ci doar pe zid şi pe trotuar, şi nici n-am vomitat mult fiindcă nu mâncasem cine ştie ce. Iar când mi s-a făcut rău am vrut să mă ghemuiesc la pământ şi să încep să gem. Dar ştiam că dacă mă

ghemuiam şi începeam să gem tata ar fi ieşit din şcoală şi m-ar fi văzut şi m-ar fi prins şi m-ar fi dus acasă. Aşa că am făcut respirații profunde, cum mi-a spus Siobhan că trebuie să fac dacă cineva mă loveşte la şcoală, şi am numărat cincizeci de respirații şi m-am concentrat foarte intens asupra numerelor, pe care le-am ridicat la cub în timp ce le pronunțam. Iar asta a făcut ca durerea să fie mai mică.

Pe urmă m-am şters de vomă la gură şi am hotărât că va trebui să aflu singur cum să ajung la gară şi că voi face asta întrebând pe cineva, care va trebui să fie o femeie, căci atunci când ne-au vorbit la şcoală despre Străinii Periculoşi ni s-a spus că dacă un bărbat se apropie de tine şi îți vorbeşte iar ție ți se face frică, trebuie să strigi şi să găseşti o femeie la care să alergi, fiindcă femeile sunt mai sigure.

Aşa că mi-am scos briceagul multifuncțional şi i-am desfăcut lama zimțată şi l-am ținut strâns în buzunarul în care nu era Toby, în aşa fel încât să-l pot înjunghia pe cel care ar fi îndrăznit să mă înşface, iar apoi am văzut o tanti pe cealaltă parte a străzii, cu un copil în cărucior şi un băiețel cu un elefant-jucărie, aşa că am hotărât s-o întreb. Iar de data asta m-am uitat în stânga, apoi în dreapta şi din nou în stânga, ca să nu mă calce vreo maşină, şi abia după aia am traversat strada.

Şi i-am spus femeii:

— De unde pot să cumpăr o hartă?

Iar ea a spus:

— Poftim?

— De unde pot să cumpăr o hartă?

Şi simțeam cum îmi tremură mâna în care țineam briceagul, deşi eu n-o mişcăm.

Iar ea a spus:

— Patrick, pune chestia aia jos, e murdară. O hartă pentru ce?

Iar eu i-am spus:

— O hartă pentru aici.

Iar ea a spus:
— Nu ştiu.
După care a întrebat:
— Dar unde vrei să ajungi?
Iar eu i-am spus:
— Vreau să ajung la gară.
Iar ea a râs şi a spus:
— Nu-ți trebuie o hartă ca să ajungi la gară.
Dar eu i-am spus:
— Ba-mi trebuie, fiindcă nu ştiu unde e gara.
Iar ea mi-a spus:
— Poți s-o vezi de aici.
Iar eu i-am zis:
— Nu pot. Şi mai trebuie să aflu unde e un automat bancar.
Iar ea mi-a spus, arătând cu degetul:
— Uite acolo. Clădirea aia, pe care scrie sus, *Signal Point.* La capătul celălalt e o siglă a Căilor Ferate Britanice. Gara e la parterul clădirii. Patrick, ți-am spus o dată, ți-am spus de o mie de ori! Nu mai băga în gură tot ce găseşti pe jos!
M-am uitat şi am văzut o clădire pe acoperişul căreia scria ceva, dar era foarte departe şi-mi era greu să citesc, aşa că am spus:
— Vă referiți la clădirea aia în dungi, cu ferestre orizontale?
Iar ea a spus:
— Da, aia e.
Am întrebat-o:
— Cum ajung la clădirea aia?
Iar ea a spus:
— Gordon Bennett.
După care a spus:
— Ia-te după autobuzul ăla.
Şi mi-a arătat un autobuz care tocmai trecea pe lângă noi.
Aşa că am luat-o la goană. Dar autobuzele merg foarte repede, iar eu trebuia să am grijă ca Toby să nu

cadă din buzunar. Cu toate astea, am reuşit să mă țin de autobuz cale îndelungată şi am traversat 6 drumuri laterale înainte să cotească pe o altă stradă, după care nu l-am mai văzut.

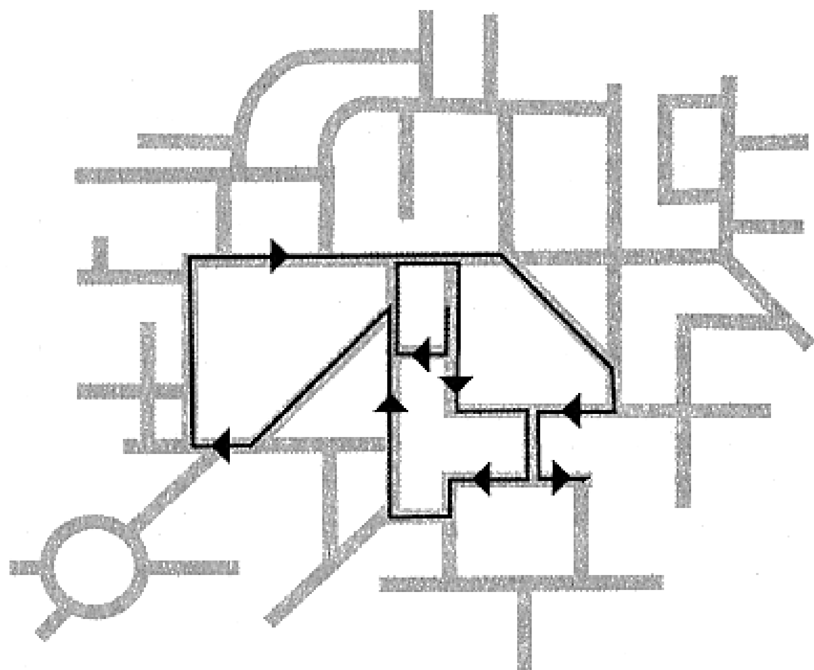
Atunci m-am oprit din alergare, fiindcă abia mai respiram şi mă dureau picioarele. Ajunsesem pe o stradă cu multe magazine. Şi mi-am amintit că mai fusesem pe strada asta când venisem la cumpărături cu mama. Iar pe stradă erau o mulțime de oameni care făceau cumpărături, dar eu nu voiam ca ei să mă atingă, aşa că am mers pe marginea drumului. Şi nu-mi plăcea că atâția oameni erau în apropierea mea şi toată gălăgia aia, fiindcă era prea multă informație în capul meu şi îmi venea greu să gândesc, ca şi cum în capul meu s-ar fi auzit tot felul de strigăte. Aşa că mi-am lipit palmele de urechi şi am început să gem foarte încet.

Pe urmă am remarcat că încă mai puteam să văd semnul spre care arătase femeia, aşa că am continuat să merg în direcția aceea.

Şi deodată n-am mai văzut semnul . Şi uitasem să țin minte unde era, iar asta m-a înspăimântat, fiindcă mă rătăcisem şi fiindcă eu nu uit nimic de obicei. În mod normal, mi-aş fi făcut o hartă în minte şi m-aş fi orientat după acea hartă, pe care eu aş fi fost ca o cruciuliță care să arate unde mă aflam, dar prea multe lucruri interferau în capul meu şi asta m-a făcut să fiu derutat. Aşa că am stat sub acoperişul din prelată verde şi albă de la intrarea într-un magazin de zarzavaturi şi fructe, unde se găseau morcovi, ceapă, păstârnac şi broccoli în lădițe căptuşite cu covoraşe verzi din material plastic, şi mi-am făcut un plan.

Ştiam că gara e undeva prin apropiere. Şi poți găsi ceva care se află în apropiere deplasându-te în spirală, în sensul acelor de ceasornic şi făcând mereu la dreapta până când ajungi la un drum pe care ai mers deja, după care o iei pe prima stradă la stânga şi faci iarăşi mereu la dreapta şi aşa mai departe, ca în desenul de mai jos (dar şi asta e o diagramă ipotetică, şi nu e o hartă a

localității Swindon)

În felul ăsta am găsit gara, şi m-am concentrat foarte tare ca să respect regulile şi să-mi alcătuiesc o hartă a centrului oraşului în minte în timp ce mergeam, şi în felul ăsta mi-a fost mai uşor să ignor oamenii şi toată gălăgia din jurul meu.

Şi pe urmă am intrat în gară.

Eu văd totul.

De aceea nu-mi plac locurile noi. Dacă mă aflu într-un loc cunoscut ca acasă, la şcoală, în autobuz, la magazin sau pe stradă, am văzut înainte aproape tot ce era de văzut acolo şi tot ce am de făcut este să mă uit la lucrurile care s-au schimbat sau au fost mutate. De exemplu, într-una din săptămâni, afişul cu **Shakespear's Globe** căzuse în sala de clasă de la şcoală şi puteai să-ți dai seama de asta fiindcă fusese lipit la loc ceva mai la dreapta şi pe perete, la stânga afişului, rămăseseră trei cerculețe de Blu-Tack. Iar a doua zi, cineva a scris **CROW APTOK** pe stâlpul de iluminat 437 de pe strada noastră, şi anume cel din fața casei de la numărul 35.

Dar cei mai mulți oameni sunt leneşi. Ei nu se uită niciodată la toate lucrurile din jur. Ei fac ceea ce se cheamă *ricoşeu,* ca atunci când te loveşti de ceva şi continui să mergi aproape în aceeaşi direcție, de exemplu când o bilă de biliard ricoşează de o altă bilă. Iar informația din mintea lor e foarte simplă. De exemplu, dacă se află undeva, la țară, ar putea fi:

1. Stau pe un câmp plin de iarbă.
2. Pe câmp sunt câteva vaci.
3. Cerul e senin, cu câțiva nori.
4. În iarbă sunt nişte flori.
5. Se vede un sat în depărtare.
6. La marginea câmpului este un gard, care are o poartă.

După care vor înceta să mai observe ceva fiindcă se vor gândi la altceva, cum ar fi, „Oh, e minunat aici", sau, „Mi-e teamă să nu fi lăsat aragazul aprins", sau, „Oare Julie o fi născut deja?".[18]

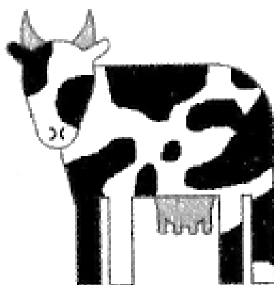
Dar dacă eu mă aflu pe un câmp, la țară, observ totul. De exemplu, îmi amintesc cum stăteam pe un

câmp într-o zi de miercuri, pe 15 iunie 1994, când tata, mama şi cu mine mergeam cu maşina la Dover ca să luăm feribotul pentru Franța şi am făcut ceea ce tata a numit un *Traseu pitoresc,* ceea ce înseamnă să mergi pe drumuri lăturalnice şi să te opreşti să iei masa la terasa unui restaurant, iar eu a trebuit să mă dau jos să fac pipi şi m-am dus pe un câmp cu vaci şi după ce am făcut pipi m-am oprit şi m-am uitat la câmp şi am observat aceste lucruri:

1. Pe câmp sunt 19 vaci, dintre care 15 sunt negru cu alb, iar 4 sunt maro cu alb.
2. În depărtare e un sat care are 31 de case vizibile şi o biserică cu un turn pătrat şi fără turlă.
3. Pe câmp se văd brazde, ceea ce înseamnă că în epoca medievală câmpul era împărțit prin metoda brazdelor şi făgaşelor, iar cei care locuiau în sat aveau, fiecare, câte un lot pe care să-l cultive.
4. În tufiş e o pungă veche din plastic de la Asda, o cutie de Coca-Cola strivită şi cu un melc pe ea, precum şi o sfoară lungă de culoare oranj.
5. Colțul nord-estic al câmpului e cel mai ridicat, iar cel sud-vestic e cel mai coborât (aveam la mine o busolă fiindcă plecaserăm în vacanță şi eu voiam să ştiu unde se afla Swindon când ne aflam în Franța), iar câmpul era pliat uşor de-a lungul liniei dintre cele două colțuri, în aşa fel încât colțul nord-vestic şi colțul sud-estic sunt ceva mai coborâte decât ar fi fost dacă acel câmp ar fi fost un plan înclinat.
6. Pot să văd trei tipuri diferite de iarbă şi flori de două culori în iarbă.
7. Cele mai multe dintre vaci sunt îndreptate cu fața spre deal.

Şi mai erau 31 de lucruri în lista de lucruri pe care le-am observat, dar Siobhan a spus că nu trebuia să le scriu chiar pe toate. Iar asta înseamnă că e foarte obositor dacă mă aflu într-un loc nou pentru că observ toate aceste lucruri, iar dacă m-ar întreba cineva cum arătau vacile, aş întreba care dintre ele şi aş putea să le

desenez acasă şi să spun că o anumită vacă avea pielea colorată într-un anumit fel, cam aşa:

Şi mi-am dat seama că am minţit în **Capitolul 13** când am afirmat că nu pot să spun glume, fiindcă de fapt ştiu 3 glume pe care pot să le spun şi le înţeleg, iar una dintre ele e despre o vacă, iar Siobhan a spus că nu trebuie să mă întorc şi să modific ceea ce am scris în **Capitolul 13**, fiindcă nu contează, pentru că nu e o minciună, ci doar o *clarificare.*

Iată gluma.

Trei oameni călătoresc cu trenul. Unul dintre ei e economist, unul e logician iar al treilea e matematician. Tocmai au trecut graniţa spre Scoţia (nu ştiu de ce se duceau în Scoţia) şi, uitându-se pe geam, au văzut o vacă brună care stătea pe un câmp (iar vaca stătea paralel cu trenul).

Economistul spune:

— Ia uite, vacile din Scoţia sunt brune.

Iar logicianul zice:

— Nu. În Scoţia există vaci, dintre care cel puţin una e brună.

Iar matematicianul spune:

— Nu. În Scoţia există cel puţin o vacă, iar una dintre părţile ei laterale pare a fi brună.

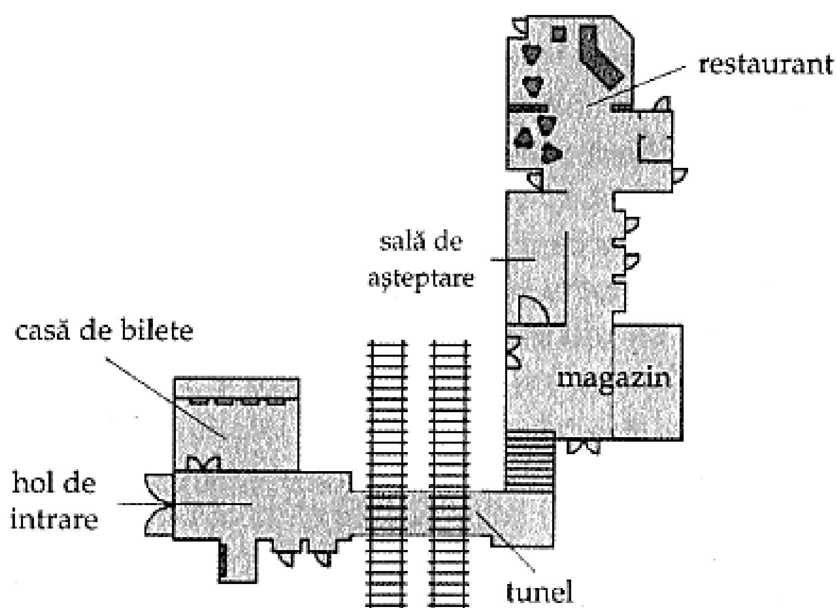
Şi e amuzant fiindcă economiştii nu sunt oameni de ştiinţă adevăraţi, iar logicienii gândesc mai limpede, dar matematicienii sunt cei mai buni.

Iar când mă aflu într-un loc nou, fiindcă văd totul, e ca atunci când un computer are de efectuat prea multe operaţii în acelaşi timp, iar unitatea centrală de

procesare se blochează şi nu mai rămâne nici un pic de loc ca să mă gândesc şi la alte lucruri. Iar când mă aflu într-un loc nou şi acolo mai sunt şi foarte mulţi oameni e şi mai greu, căci oamenii nu sunt ca vacile, florile şi iarba, şi pot să-ţi vorbească şi să facă lucruri la care nu te aştepţi, aşa că trebuie să observi tot ce există în acel loc şi, pe lângă asta, trebuie să observi şi lucrurile care ar putea să se întâmple. Iar uneori, când mă aflu într-un loc nou şi acolo sunt şi foarte mulţi oameni, e ca atunci când computerul se blochează definitiv şi trebuie să închid ochii, să-mi pun palmele peste urechi şi să gem, ceea ce e ca şi cum aş apăsa combinaţia de taste **CTRL+ALT+DEL**, iar programele s-ar închide, computerul s-ar opri şi ar reporni, ca să-mi pot reaminti ce făceam şi încotro mă îndreptam.

Iată de ce sunt bun la şah, la matematici şi la logică, fiindcă cei mai mulţi oameni sunt aproape orbi şi nu văd majoritatea lucrurilor, astfel că în mintea lor rămâne destul spaţiu care e umplut cu lucruri fără nici o legătură unele cu altele şi de-a dreptul prosteşti, cum ar fi, „Mă tem să nu fi uitat aragazul aprins".

Trenulețul meu avea o gară mică alcătuită din două încăperi cu un coridor între ele, dintre care una era casa de bilete de unde cumpărai biletele, iar cealaltă era sala de aşteptare unde aşteptai trenul. Dar gara din Swindon nu era aşa. Erau acolo un tunel şi nişte scări, un magazin, un restaurant şi o sală de aşteptare cam ca în desenul de mai jos:

Dar asta nu e o hartă foarte exactă a gării deoarece, fiind speriat, nu observam lucrurile foarte bine, aşa că asta e doar ceea ce-mi amintesc, adică e o *aproximație.*

Şi mă simțeam de parcă aş fi stat pe o stâncă, în bătaia unui vânt foarte puternic, pentru că mă simțeam amețit şi-mi era rău fiindcă era o mulțime de oameni care intrau şi ieşeau din tunel şi sunetele se auzeau cu ecou şi nu era decât o singură cale de acces, de-a lungul tunelului, care mirosea a toaletă şi țigări. Aşa că m-am

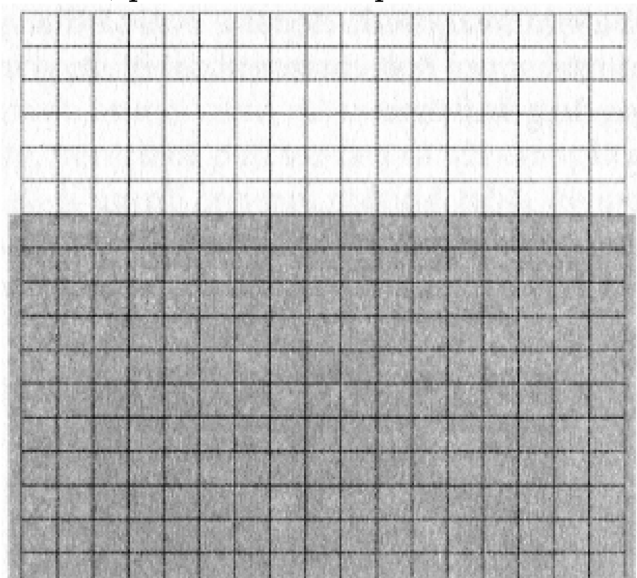
rezemat de perete şi m-am ținut de marginea unei pancarte pe care scria **Pentru acces la parcare, vă rugăm să folosiți telefonul de serviciu de vizavi, imediat lângă casa de bilete** ca să mă asigur că nu mă prăbuşesc şi ajung ghemuit pe podea. Şi voiam să mă duc acasă. Dar mi-era frică să mă duc acasă şi am încercat să-mi fac în minte un plan cu ceea ce ar fi trebuit să fac, dar erau prea multe lucruri de privit şi prea multe de auzit.

Aşa că mi-am pus palmele peste urechi ca să mă izolez față de zgomot şi să pot gândi. Şi mi-am zis că trebuie să rămân în gară ca să mă pot urca în tren şi că trebuia să mă aşez undeva, dar în apropierea intrării în gară nu aveai unde să stai, aşa că trebuia să merg prin tunel. Prin urmare, mi-am spus, în gând, nu cu glas tare: „O să merg prin tunel şi poate o să găsesc undeva un loc unde să mă aşez şi pe urmă să închid ochii şi să gândesc", după care am mers prin tunel, încercând să mă concentrez asupra inscripției de la capătul tunelului care spunea ATENȚIE TV CU CIRCUIT ÎNCHIS în funcțiune. Şi era ca şi cum aş fi părăsit stânca şi aş fi păşit pe o frânghie întinsă.

Şi până la urmă am ajuns la capătul tunelului şi am urcat pe nişte trepte, dar şi acolo erau foarte mulți oameni şi am gemut, iar în capul scărilor erau un magazin şi o sală cu scaune, dar era prea multă lume în sala cu scaune, aşa că am trecut pe lângă ea. Şi se vedeau reclame pe care scria **Great Western** şi **Bere rece** şi **ATENȚIE PODEA UDĂ** şi **Cei 50 de penny ai tăi vor ține în viață un bebeluş prematur 1,8 secunde** şi **călătorie transformatoare** şi **înviorător de diferit** şi **E DELICIOS DE CREMOS ŞI COSTĂ DOAR 1.30 LIRE CIOCOLATĂ FIERBINTE DELUXE** şi **0870 770 7676** şi **Lămâiul** şi **Fumatul interzis** şi **CEAIURI FINE** şi erau nişte măsuțe cu scaune alături şi la una dintre măsuțe nu stătea nimeni şi, fiindcă era într-un colț, m-am aşezat pe unul din scaunele de lângă ea şi am închis ochii. Apoi mi-am băgat mâinile în buzunare, iar Toby s-

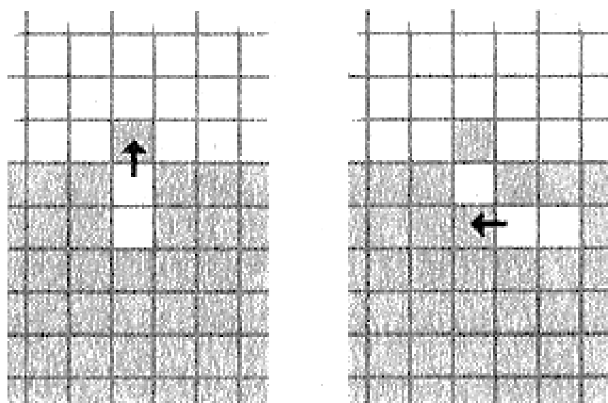
a cățărat pe mâna mea şi i-am dat două granule de hrană din sac, iar cu cealaltă mână am strâns briceagul militar multifuncțional, şi a trebuit să gem ca să acopăr zgomotul fiindcă îmi dădusem jos palmele de pe urechi, dar nu atât de tare încât ceilalți oameni să mă audă gemând şi să vină să-mi vorbească.

Pe urmă am încercat să mă gândesc la ce trebuia să fac, dar nu puteam gândi, căci erau prea multe alte lucruri în capul meu, aşa că am rezolvat o problemă de matematică, pentru a-mi limpezi mintea.

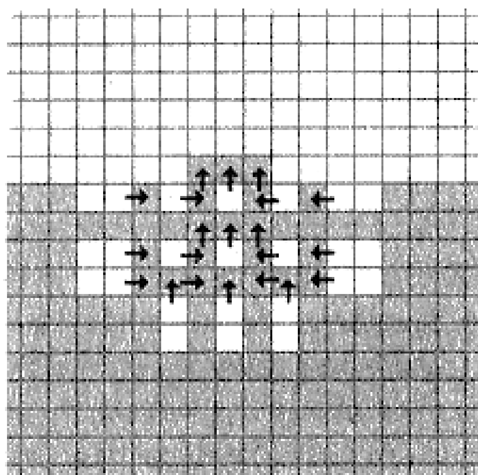

Iar problema pe care am rezolvat-o se numea **Soldații** lui **Conway.** Iar în Soldații lui Conway ai o tablă de şah care se prelungeşte la infinit în toate direcțiile şi fiecare pătrat de sub o linie orizontală are pe el o plăcuță colorată :

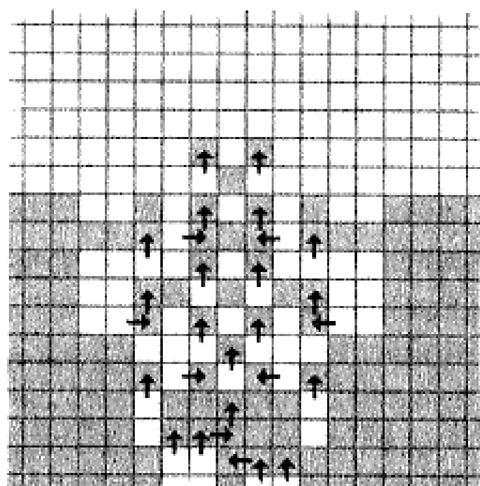
Şi poți să muți o plăcuță colorată numai dacă sare peste altă plăcuță colorată orizontal sau vertical (dar nu şi în diagonală) într-un pătrat gol aflat la o distanță de două pătrate. Iar după ce muți o plăcuță colorată în felul acesta trebuie să iei de pe tablă plăcuța colorată peste care ai sărit, ca mai jos:

Şi trebuie să vezi cât de departe poţi să duci plăcuţele colorate deasupra liniei orizontale iniţiale, şi începi făcând ceva de genul ăsta:

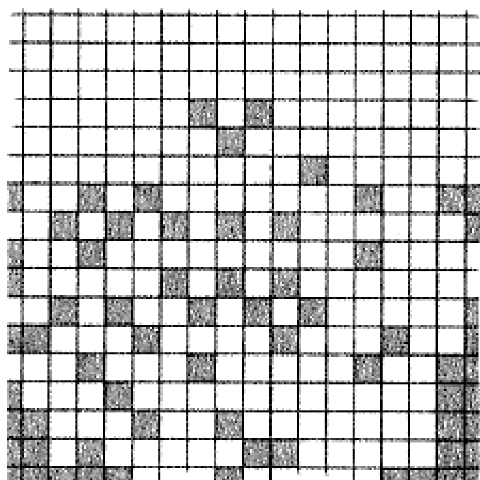

După care faci ceva de genul ăsta:

Iar eu ştiu care e răspunsul, fiindcă oricum ai muta plăcuțele colorate nu vei putea să duci o plăcuță colorată mai sus de patru pătrate deasupra liniei orizontale, dar este o problemă de matematică foarte bună de rezolvat în minte atunci când nu mai vrei să te mai gândeşti la altceva, pentru că poți s-o faci cât de complicată ai nevoie ca să-ți umpli creierul mărind tabla de joc cât vrei şi făcând mutările cât mai complicate cu putință.

Şi am ajuns la

Şi atunci m-am uitat în sus şi am văzut că în fața mea stătea un polițist care spunea:

— E cineva acasă?

Dar n-am ştiut ce înseamnă asta. Iar el a spus:

— Ți-e bine, băiete?

M-am uitat la el şi m-am gândit preț de o clipă că o să-i dau un răspuns potrivit la întrebare şi am spus:

— Nu.

— Nu prea pari în apele tale.

La unul dintre degete avea un inel de aur cu nişte litere îmbârligate gravate pe el, dar n-am reuşit să văd ce litere erau.

Pe urmă a spus:

— Doamna de la restaurant zice că stai aici de 2 1/2 ore, iar când a încercat să te întrebe de vorbă, erai în transă. Apoi a spus: Cum te cheamă?

— Christopher Boone.

— Unde locuieşti?

— Pe strada Randolph, la numărul 36.

Deja începeam să mă simt mai bine fiindcă îmi plac polițiştii şi era o întrebare simplă, aşa că m-am întrebat dacă ar fi bine să-i spun că tata l-a omorât pe Wellington şi dacă el o să-l aresteze pe tata.

Iar el a spus:

— Ce faci aici?

La care i-am răspuns:

— Aveam nevoie să stau jos, să mă liniştesc şi să gândesc.

— Bine, hai să simplificăm lucrurile. Ce cauți în gară?

— Mă duc s-o văd pe mama.

— Pe mama?

— Da, pe mama.

— Şi când pleacă trenul tău?

— Nu ştiu. Ea locuieşte în Londra. Nu ştiu când pleacă trenul de Londra.

— Deci nu locuieşti cu mama ta?

— Nu, dar voi locui.

Pe urmă polițistul s-a aşezat lângă mine şi a spus:

— Deci unde locuieşte mama ta?

— În Londra.

— Bine, dar unde în Londra?

— 451c Chapter Road, London NW2 5NG.

— Dumnezeule! Ce-i asta?

M-am uitat în jos şi i-am spus:

— Asta e şobolanul meu, Toby.

Pentru că acesta scosese capul din buzunarul meu şi se uita la polițist.

Iar polițistul a spus:

— Şobolanul tău?

— Da, e şobolanul meu. E foarte curat şi nu are ciumă bubonică.

Iar polițistul a replicat:

— Ei da, aşa m-am mai liniştit.

— Da.

— Dar bilet ți-ai luat?

— Nu.

— Bani să-ți cumperi bilet ai?

— Nu.

— Păi atunci, cum aveai de gând să ajungi la Londra?

Şi n-am ştiut ce să spun, fiindcă aveam cârdul tatei în buzunar şi era ilegal să furi lucrurile altcuiva, dar aveam de-a face cu un polițist aşa că trebuia să spun adevărul, prin urmare am spus:

— Am un card bancar.

L-am scos din buzunar şi i l-am arătat. Iar asta a fost o minciună nevinovată.

Dar polițistul a întrebat:

— Cardul ăsta e al tău?

Atunci m-am gândit că s-ar putea să mă aresteze şi i-am spus:

— Nu, e al tatei.

— Al tatălui tău?

— Da. Al tatălui meu.

Iar el a spus: „Bine", dar a spus-o cu mare

încetineală, strângându-şi nasul între degetul mare şi arătător.

Apoi am zis:

— El mi-a spus numărul.

Ceea ce era o altă minciună nevinovată. Iar el a spus:

— Ce-ar fi să mergem împreună până la automatul bancar, ei?

L-am prevenit:

— Nu trebuie să mă atingeți.

La care el a spus:

— Şi de ce crezi tu c-aş vrea să te ating?

— Nu ştiu.

— Păi, nici eu nu ştiu.

Iar eu i-am spus:

— Fiindcă am primit un avertisment pentru lovirea unui polițist, deşi n-am vrut să-l rănesc, şi dacă o fac din nou o să dau de o belea şi mai mare.

Atunci s-a uitat la mine şi a spus:

— Tu chiar vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Da, i-am spus eu.

Iar el a spus:

— Ia-o înainte.

— Unde? l-am întrebat.

— Înapoi, la casa de bilete, a spus el şi a arătat direcția cu degetul mare.

Apoi am făcut cale întoarsă prin tunel, dar de data asta n-a mai fost aşa de înfricoşător, fiindcă eram însoțit de un polițist.

Pe urmă am băgat cârdul în automat, aşa cum mă mai lăsa tata să fac când mergeam la cumpărături împreună, şi a apărut mesajul: **INTRODUCEȚI CODUL PIN,** iar eu am tastat **3558** şi am apăsat tasta **ENTER,** iar automatul a afişat mesajul: **VĂ ROG INTRODUCEȚI SUMA** şi am avut de ales:

← Ł10 Ł20 →
← Ł50 Ł100→
Alte sume (doar multipli de 10) →

Atunci l-am întrebat pe polițist:

— Cât costă un bilet de tren până la Londra?

— Vreo 20 de coco.

— Asta înseamnă lire? am întrebat.

— Incredibil! a exclamat polițistul şi a început să râdă.

Dar eu n-am râs, fiindcă nu-mi place când oamenii râd de mine, chiar dacă sunt polițişti. Iar el s-a oprit din râs şi a spus:

— Da. Înseamnă 20 de lire.

Aşa că am apăsat butonul din dreptul sumei L50 şi cinci bancnote de câte 10 lire au ieşit din automat, împreună cu o chitanță, iar eu am pus bancnotele, chitanța şi cârdul în buzunar.

Iar polițistul a spus:

— Ei bine, cred că nu mai e cazul să te mai țin de vorbă.

Iar eu l-am întrebat:

— De unde pot să cumpăr un bilet de tren?

Fiindcă atunci când te rătăceşti şi ai nevoie de indicații, poți să întrebi un polițist.

Iar el mi-a zis:

— Tu chiar eşti un specimen aparte, nu-i aşa?

Iar eu i-am zis:

— De unde pot să cumpăr un bilet de tren? — fiindcă nu-mi răspunsese la întrebare.

Iar el a spus: „De acolo" — şi a arătat spre o încăpere mare cu fereastră din sticlă, aflată de cealaltă parte a intrării în gară.

Apoi a spus:

— Ia zi, eşti sigur că ştii ce faci?

Iar eu i-am răspuns:

— Da. Mă duc la Londra să stau cu mama mea.

— Şi mama ta are un număr de telefon?

— Da.

— Poți să-mi spui care e numărul?

— Da. E 0208 887 8907.

— Şi o s-o suni dacă o să dai de vreun necaz, nu-i aşa?

I-am spus „Da", fiindcă ştiam că poți să suni pe cineva de la cabinele telefonice, dacă ai bani, iar acum aveam bani.

Iar el a spus:

— Bine.

Apoi am intrat în casa de bilete şi m-am întors şi am văzut că polițistul continua să mă supravegheze, aşa că m-am simțit în siguranță. Şi era un ghişeu lung în cealaltă parte a încăperii spațioase şi o fereastră la ghişeu, iar în fața ferestrei stătea un bărbat, iar în spatele ferestrei era un alt bărbat, iar eu i-am spus bărbatului din spatele ferestrei:

— Vreau să ajung la Londra.

Atunci bărbatul din fața ferestrei a spus: „Dacă nu vă supărați" — şi s-a întors cu spatele la mine, iar bărbatul din spatele ferestrei i-a dat o bucată mică de hârtie ca s-o semneze, acesta a semnat-o şi a împins-o înapoi pe sub fereastră şi atunci cel din spatele ferestrei i-a dat un bilet. Apoi bărbatul din fața ferestrei s-a uitat la mine şi a spus:

— La ce mama naibii te holbezi aşa?

După care a plecat. Şi am văzut că avea părul împletit în codițe, aşa cum poartă unii oameni de culoare, dar el era alb, iar codițele ți le faci atunci când nu te speli niciodată pe cap şi arată ca nişte funii vechi. Şi individul avea pantaloni roşii cu nişte stele pe ei. Iar eu mi-am ținut mâna pe briceagul multifuncțional, pentru eventualitatea în care m-ar fi atins.

Pe urmă n-a mai rămas nimeni în fața ferestrei şi i-am spus omului din spatele ferestrei:

— Vreau să ajung la Londra.

Şi nu-mi fusese frică atunci când eram cu polițistul, dar m-am întors şi am văzut că plecase şi m-

am speriat din nou, aşa că mi-am închipuit că jucam un joc pe computer care se numea Trenul spre Londra, şi era un joc precum **Myst** sau **A unsprezecea oră**, în care trebuie să rezolvi o mulțime de probleme diferite ca să treci la nivelul următor, şi puteam să-l întrerup oricând doream. Iar bărbatul a întrebat:

— Numai dus sau dus-întors?

Iar eu am întrebat:

— Ce înseamnă *dus sau dus-întors*?

Bărbatul a spus:

— Vrei doar să mergi până acolo sau vrei să te duci şi apoi să te şi întorci?

— Vreau să rămân acolo după ce ajung.

— Cât timp?

— Până o să mă duc la universitate.

Iar bărbatul a spus:

— Atunci, numai dus. Te costă 17 lire.

I-am dat cele cincizeci de lire, iar el mi-a înapoiat 30 de lire şi a spus:

— Să nu cumva să le arunci.

Apoi mi-a dat un mic bilet galben şi oranj şi 3 lire rest în monede şi le-am pus pe toate în buzunarul unde aveam briceagul. Şi nu mi-a plăcut că biletul era pe jumătate galben, dar trebuia să-l păstrez fiindcă era biletul meu de tren.

Pe urmă omul a spus:

— Te rog să te dai la o parte de la ghişeu.

Iar eu l-am întrebat:

— Când pleacă trenul de Londra?

El s-a uitat la ceas şi a spus:

— Peronul 1, în cinci minute.

Iar eu l-am întrebat:

— Unde e peronul 1?

El mi-a arătat cu mâna şi a spus:

— O iei prin pasajul subteran şi urci scările. O să vezi indicatoarele.

Prin *pasaj subteran* voia să spună *tunel,* fiindcă am văzut încotro arăta, aşa că am ieşit din casa de bilete şi

nu mai semăna câtuşi de puțin cu un joc de computer, căci eram în mijlocul acțiunii şi toate indicatoarele țipau în capul meu şi cineva s-a ciocnit de mine în trecere şi am scos un zgomot ca un lătrat de câine ca să-l sperii.

Şi mi-am imaginat o linie roşie groasă care pornea de la picioarele mele şi trecea prin tunel şi am început să merg de-a lungul liniei roşii, spunând: „Stâng, drept, stâng, drept, stâng, drept", fiindcă uneori când sunt înspăimântat sau supărat îmi e de folos să fac lucruri ritmice, cum ar fi muzica sau bătutul la tobă, iar ăsta e un lucru pe care Siobhan m-a învățat să-l fac.

Am urcat treptele şi am văzut un indicator pe care scria <- **Peronul 1**, iar săgeata arăta spre o uşă din sticlă, aşa că am trecut prin ea şi cineva cu o valiză s-a ciocnit din nou de mine, iar eu am mai lătrat o dată ca un câine, iar ăla a spus: „Fii atent pe unde naiba mergi", dar eu m-am prefăcut că nu era decât unul dintre Demonii Gardieni din **Trenul spre Londra,** şi atunci am văzut trenul. Am văzut un bărbat cu un ziar şi un sac cu crose de golf apropiindu-se de una dintre uşile trenului şi apăsând un buton mare de lângă acestea, iar uşile erau electronice şi s-au deschis, ceea ce mi-a plăcut. Apoi uşile s-au închis în urma lui.

Atunci m-am uitat la ceas şi am văzut că trecuseră 3 minute de când plecasem din casa de bilete, ceea ce însemna că trenul urma să plece peste 2 minute.

M-am dus la uşă şi am apăsat butonul mare, iar uşile s-au deschis şi eu m-am urcat în vagon.

Mă aflam în trenul de Londra.

193

Când mă jucam cu trenulețul mi-am făcut un orar, fiindcă îmi plac orarele. Şi-mi plac orarele fiindcă îmi place să ştiu când urmează să se întâmple orice.

Acesta e orarul meu de pe vremea când locuiam în aceeaşi casă cu tata şi credeam că mama murise în urma unui atac de cord (acesta e orarul pentru o zi de luni şi totodată e o *aproximație).*

7.20
a.m.
Deşteptarea
8.32
a.m.
Luat autobuz pt. şcoală
7.25
a.m.
Spălat pe dinți şi pe față
8.43
a.m.
Trecut pe lângă magazin peşti tropicali
7.30
a.m.
Dat Toby mâncare şi apă
8.51
a.m.
Sosit la şcoală
7.40
a.m.
Micul dejun
9.00
a.m.
Adunarea la şcoală
8.00
a.m.
Îmbrăcat de şcoală
9.15
a.m.
Prima oră de dimineață
8.05
a.m.
Pregătit sac pt. şcoală
10.30
a.m.

Pauză
8.10
a.m.
Citit carte sau văzut video
10.50
a.m.
Oră de artă cu dna Peters[19]
12.30
a.m.
Prânz
4.20
p.m.
Privit la televizor sau
la video
1.00
p.m.
Prima oră de după-amiază
5.00
p.m.
Citit o carte
2.15
p.m.
A doua oră de după-amiază
6.00
p.m.
Băut ceai
3.30
p.m.
Luat autobuzul spre casă
6.30
p.m.
Privit la televizor sau
la video
3.49
p.m.
Coborât din autobuz acasă
7.00
p.m.
Exerciții de matematică
3.50
p.m.
Băut suc şi luat gustare
8.00
p.m.
Făcut baie
3.55
p.m.
Dat Toby mâncare şi apă
8.15
p.m.
Îmbrăcat pijama
4.00
p.m.
Scos Toby din cuşcă
8.20

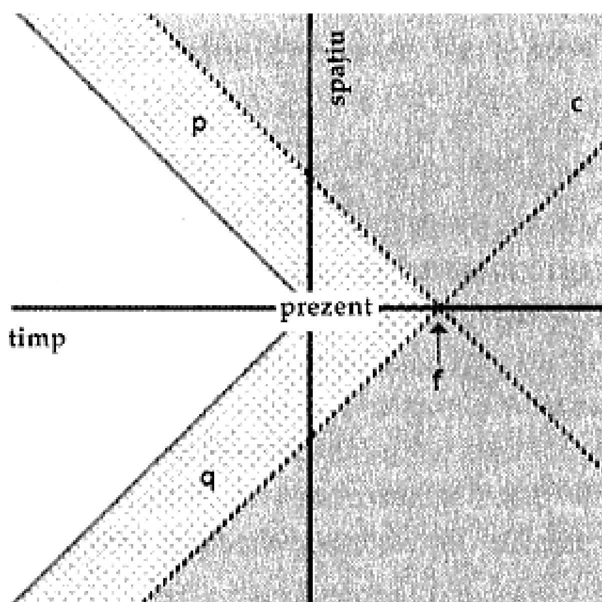
p.m.
Jucat la computer
4.18
p.m.
Băgat Toby la loc în cuşcă
9.00
p.m.
Privit televizor sau
video
9.20
p.m.
Băut suc şi luat gustare
9.30
p.m.
Stingerea

Iar în week-end îmi fac propriul orar, îl scriu pe o foaie de carton şi îl lipesc pe perete. Iar pe el trec lucruri ca **Hrăneşte-l pe Toby** sau **Fă matematică** sau **Du-te la magazin** să **cumperi dulciuri.** Şi ăsta-i unul dintre motivele pentru care nu-mi place Franța, căci atunci când pleacă în concediu oamenii nu-şi mai bat capul cu orarele şi trebuia să-i pun pe mama şi pe tata să-mi spună în fiecare dimineață ce urma să facem în acea zi, ca să mă simt mai bine.

Şi asta pentru că timpul nu e ca spațiul. Când pui un obiect jos, cum ar fi un raportor sau un biscuit, poți să-ți faci o hartă în minte care să-ți spună unde l-ai lăsat, dar chiar dacă nu-ți faci o hartă, el va fi tot acolo, căci o hartă e o *reprezentare* a unor lucruri care există în realitate, astfel încât să poți găsi raportorul sau biscuitul. Iar orarul e o hartă a timpului, atât doar că, dacă nu ai un orar, timpul nu e ceva palpabil, cum ar fi palierul, grădina sau drumul spre şcoală. Pentru că timpul este doar relația dintre modurile în care diferitele lucruri se schimbă, ca de exemplu pământul care se roteşte în jurul soarelui, atomii care vibrează, ceasurile care ticăie, ziua şi noaptea, trezirea din somn şi adormirea, şi e ca vestul sau nord-nord-estul, care nu vor mai exista când pământul îşi va înceta existența şi va cădea în Soare, ele fiind doar o relație între Polul Nord, Polul Sud şi orice altă direcție, cum ar fi Mogadiscio, Sunderland sau Canberra.

Şi nu e o relație fixă cum e relația dintre casa noastră şi cea a doamnei Shears sau ca relația dintre 7 şi 865, ci depinde de cât de repede te deplasezi față de un anumit punct. Iar dacă pleci cu o navă spațială şi te deplasezi cu o viteză apropiată de viteza luminii, s-ar putea ca la întoarcere să-ți găseşti toate rudele moarte, în vreme ce tu ai rămas tânăr, şi vei fi în viitor, dar ceasul tău îți va spune că ai fost plecat doar de câteva zile sau luni.

Şi pentru că nimic nu se poate deplasa mai rapid decât lumina, asta înseamnă că nu putem cunoaşte decât o fracțiune din lucrurile care se întâmplă în univers, ca în desenul de mai jos:

Şi asta e o hartă a orice şi oriunde, iar viitorul e la dreapta şi trecutul la stânga, iar gradientul liniei c este viteza luminii, dar noi nu putem cunoaşte lucrurile care se întâmplă în zonele umbrite chiar dacă unele dintre ele deja s-au întâmplat, însă când ajungem la f va fi posibil să aflăm despre lucrurile care au loc în regiunile mai deschise la culoare **p** şi **q**.

Iar asta înseamnă că timpul e un mister, şi nici

măcar nu e un obiect, şi nimeni n-a reuşit să rezolve această enigmă: ce este timpul, exact. Şi astfel, dacă te rătăceşti în timp e ca şi cum te-ai rătăci în deşert, numai că nu poți să vezi deşertul, fiindcă nu e un obiect.

Iată de ce îmi plac orarele, pentru că ele te ajută să nu te rătăceşti în timp.

197

În tren erau foarte mulți oameni, şi nu mi-a plăcut asta, fiindcă nu-mi plac mulțimile de oameni necunoscuți şi îmi displace şi mai mult când trebuie să stau în aceeaşi încăpere cu o mulțime de oameni necunoscuți, iar trenul e ca o încăpere din care nu poți să ieşi atunci când se mişcă. Iar asta m-a făcut să mă gândesc la ziua când a trebuit să mă întorc acasă cu maşina, deoarece autobuzul se stricase şi mama a venit să mă ia, iar doamna Peters a întrebat-o dacă poate să-i ducă acasă şi pe Jack şi Polly, fiindcă mamele lor nu putuseră să vină să-i ia. Iar mama a spus „da". Dar eu am început să țip în maşină pentru că eram prea mulți în ea, iar Jack şi Polly nu erau din clasa mea şi, în afară de asta, Jack îşi izbeşte capul de diverse lucruri şi scoate un zgomot ca de animal, şi am încercat să mă dau jos din maşină, care încă mergea, şi am căzut pe şosea şi a trebuit să-mi pună copci la cap şi să-mi radă părul din jurul rănii şi au trecut 3 luni până când părul mi-a crescut la loc.

Aşa că am stat foarte liniştit în vagon şi nu m-am mişcat.

Şi deodată am auzit pe cineva zicând:

— Christopher!

Şi m-am gândit că o fi cineva cunoscut, vreun învățător de la şcoală sau unul din cei care locuiesc pe strada noastră, dar nu era. În schimb, apăruse din nou polițistul, care a spus:

— Te-am prins la țanc!

Şi respira tare zgomotos, ținându-se de genunchi.

Iar eu n-am spus nimic.

Apoi el a spus:

— Îl avem pe tatăl tău la secția de poliție.

Iar eu m-am gândit că o să-mi spună că îl arestaseră pe tata pentru omorârea lui Wellington, dar nici pomeneală de aşa ceva. În schimb, a zis:

— Te caută.
Iar eu am spus:
— Ştiu.
— Atunci, de ce te duci la Londra?
— Pentru că o să locuiesc cu mama.
Iar polițistul a zis:
— Ei bine, cred că tatăl tău ar putea avea ceva de spus în privința asta.
Pe urmă m-am gândit că o să mă ducă înapoi la tata şi asta era înfricoşător pentru că el era polițist şi polițiştii ar trebui să fie buni, aşa că am dat să fug, dar el m-a prins şi eu am țipat. Apoi mi-a dat drumul.
Şi a spus:
— Hai să nu ne agităm prea tare.
După care a zis:
— O să te duc la secție şi acolo tu, eu şi tatăl tău putem să stăm frumos şi să vorbim despre cine şi unde merge.
Iar eu am spus:
— O să locuiesc cu mama, la Londra.
La care el a spus:
— Deocamdată, cred că nu.
— L-ați arestat pe tata? am întrebat eu.
— Să-l arestăm? Pentru ce?
— A omorât un câine. Cu o furcă. Pe câine îl chema Wellington.
Iar polițistul a zis:
— Serios?
— Da, l-a omorât! am spus eu.
Iar polițistul a zis:
— Ei bine, putem să discutăm şi despre asta.
După care a adăugat:
— Gata, tinere, cred că îți ajung aventurile pe ziua asta.
Apoi a întins mâna ca să mă atingă din nou, iar eu am început din nou să țip, ceea ce l-a făcut să zică:
— Uite ce e, maimuțoiule. Ori faci cum îți spun, ori o să fiu nevoit să...

În clipa aceea trenul s-a zgâlțâit şi s-a pus în mişcare.

Iar polițistul a zis:

— Futu-i mama mă-sii!

După care s-a uitat la tavanul vagonului şi şi-a împreunat palmele în dreptul gurii, aşa cum fac oamenii când se roagă la Dumnezeu din cer şi a suflat cu putere în mâini, scoțând un şuierat, şi pe urmă s-a oprit, fiindcă trenul s-a zgâlțâit din nou şi a trebuit să se agațe de una dintre curelele de prindere atârnate de tavan.

Apoi a zis:

— Să nu te mişti!

După care şi-a scos aparatul *walkie-talkie,* a apăsat un buton şi a spus:

— Rob...? Da, e Nigel. Am rămas în nenorocitul ăsta de tren. Da. Nici măcar... Uite. Opreşte la Didcot Parkway. Aşa că, dacă poți să trimiți pe cineva să mă aştepte cu o maşină... Hai salut. Spune-i bătrânului că l-am găsit, dar c-o să mai dureze un pic, OK? Bine.

Apoi a oprit aparatul şi a spus:

— Ia hai să ne luăm câte un loc.

Şi a arătat spre două banchete lungi aşezate față în față, zicând:

— Ia parchează acolo. Şi, fără prostii.

Iar cei care stăteau pe banchete s-au ridicat şi au plecat, fiindcă el era polițist, iar noi ne-am aşezat față în față. Apoi el a spus:

— Eşti tare greu de stăpânit, să ştii. Dumnezeule!

Iar eu m-am întrebat dacă polițistul o să mă ajute să găsesc adresa 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG.

M-am uitat pe fereastră şi am văzut că treceam pe lângă fabrici şi cimitire de maşini vechi, şi am văzut 4 rulote pe un câmp mlăştinos, cu 2 câini şi rufe întinse la uscat.

Iar dincolo de fereastră era ca o hartă, numai că era în 3 dimensiuni şi era în mărime naturală, fiindcă era chiar obiectul a cărui hartă era. Şi erau atât de multe lucruri încât mă durea capul, aşa că am închis

ochii, dar pe urmă i-am deschis din nou pentru că era ca şi cum aş fi zburat, numai că mai aproape de pământ, iar eu cred că e bine să zbori. Iar apoi a început regiunea rurală şi am văzut câmpii, vaci, cai, un pod, o fermă şi mai multe case şi o mulțime de drumuri mici cu maşini pe ele. Şi asta m-a făcut să mă gândesc că pe planetă trebuie să fie milioane de kilometri de linii de cale ferată şi toate trec pe lângă case, drumuri, râuri şi câmpuri, şi asta m-a făcut să mă gândesc ce mulți oameni trebuie să fie pe lumea asta şi toți au case şi drumuri pe care să se deplaseze, şi maşini, şi animale de companie şi haine şi toți mănâncă şi se duc la culcare şi fiecare are câte un nume, aşa că şi acest lucru m-a făcut să mă doară capul, aşa că am închis din nou ochii şi am început să număr şi să gem.

Iar când am deschis ochii, polițistul citea un ziar numit *The Sun,* iar pe prima pagină scria **Scandal cu prostituate** şi era poza unui bărbat, iar mai jos, poza unei femei în sutien.

Pe urmă am făcut câteva exerciții de matematică în minte, rezolvând ecuații de gradul II cu ajutorul formulei

$$x = \frac{-b \pm \sqrt{(b^2 - 4ac)}}{2a}$$

Pe urmă mi-a venit să fac pipi, dar eram în tren. Neştiind cât o să dureze drumul până la Londra, am simțit că mă cuprinde panica şi am început să bat ritmic în fereastră cu încheieturile degetelor, ca să mă ajute să aştept şi să nu mă mai gândesc că trebuie să fac pipi, şi m-am uitat la ceas şi am aşteptat 17 minute, dar când îmi vine să fac pipi trebuie să mă duc la toaletă foarte repede, şi de-aia îmi place să fiu acasă sau la şcoală şi întotdeauna mă duc să fac pipi înainte să mă urc în autobuz, aşa că din cauza asta mi-am dat drumul un pic şi mi-am udat pantalonii.

Şi atunci polițistul s-a uitat la mine şi a zis:

— Oh, fir-ar să fie, te-ai...

Apoi a pus ziarul pe banchetă şi a spus:

— Pentru numele lui Dumnezeu, du-te naibii la toaletă!

Iar eu am spus:

— Dar suntem în tren!

Iar poliţistul a zis:

— Păi să ştii că în trenuri există toalete.

Iar eu am întrebat:

— Unde e toaleta în tren?

El a arătat cu degetul şi a spus:

— După uşile alea, acolo. Dar o să fiu cu ochii pe tine, ai înţeles?

Iar eu am spus „Nu", fiindcă ştiam ce înseamnă *să fii cu ochii pe cineva,* numai că el nu putea să se uite la mine când eram în toaletă.

Iar el a spus:

— Lasă, du-te odată la toaleta aia!

Aşa că m-am ridicat de pe scaun, am închis ochii în aşa fel încât pleoapele să-mi fie deschise doar ca nişte fante, ca să nu-i văd pe ceilalţi oameni din tren, şi m-am dus la uşă, iar după ce am trecut de ea, la dreapta era o altă uşă, care era întredeschisă şi scria **TOALETĂ** pe ea, aşa că am intrat.

Iar înăuntru era scârbos fiindcă era caca pe scaunul toaletei şi mirosea a caca, aşa cum miroase toaleta de la şcoală după ce Joseph s-a dus singur să facă caca, fiindcă se joacă cu el.

Iar eu n-am vrut să folosesc toaleta din cauza rahatului de acolo, care era maro şi era rahatul unor oameni pe care nu-i cunoşteam, dar n-am avut încotro, fiindcă trebuia să fac pipi neapărat. Aşa că am închis ochii şi am făcut pipi, iar trenul s-a legănat şi o grămadă de pipi s-a dus pe scaun şi pe podea, dar eu mi-am şters penisul cu hârtie igienică, am tras apa şi apoi am încercat să folosesc chiuveta, dar robinetul era defect, aşa că am scuipat în palme şi le-am şters cu hârtie igienică, pe care am aruncat-o în toaletă.

Pe urmă am ieşit şi am văzut că vizavi de toaletă

erau două rafturi cu valize şi rucsacuri pe ele şi mi-am adus aminte de compartimentul de aerisire de acasă şi cum mă suiam uneori acolo fiindcă mă simțeam în siguranță. Aşa că m-am cățărat pe raftul din mijloc şi am mutat una din valize transversal, ca pe o uşă, astfel încât să stau ca într-o cuşcă, şi era întuneric şi nu era nimeni acolo cu mine, şi nici nu-i mai auzeam pe oameni vorbind, aşa că m-am simțit mult mai calm şi era plăcut.

Şi am mai rezolvat câteva ecuații de gradul 2, ca:

$$0 = 437x^2 + 103x + 11$$

şi

$$0 = 79x^2 + 43x + 2089$$

şi am mărit unii dintre coeficienți ca să fie mai greu de rezolvat.

Pe urmă trenul a încetinit şi cineva a venit şi, stând în apropierea raftului, a bătut la uşa toaletei. Era polițistul, care spunea:

— Christopher...? Christopher...?

Pe urmă a deschis uşa toaletei şi a exclamat „Dar-ar dracii!" şi era foarte aproape, încât îi vedeam aparatul *walkie-talkie* şi bastonul de la centură şi-i simțeam şi mirosul de after-shave. Dar el nu m-a văzut şi eu n-am spus nimic, fiindcă nu voiam să mă ducă la tata.

După care a plecat de acolo alergând.

Deodată trenul s-a oprit şi m-am întrebat dacă ajunsesem la Londra, dar nu m-am mişcat fiindcă nu voiam să mă găsească polițistul.

Pe urmă o doamnă îmbrăcată cu un pulover, care avea pe el albinuțe şi floricele din lână, a venit şi a luat rucsacul de pe raftul de deasupra mea şi a spus:

— Vai, m-ai speriat de era să-mi stea inima din loc!

Dar eu n-am spus nimic.

— Cred că e cineva pe peron care te caută.

Dar am continuat să nu spun nimic.

Iar ea a spus:

— Mă rog, faci cum te taie capul.

După care a plecat.

Pe urmă alți trei oameni au trecut pe lângă mine şi unul dintre ei era un bărbat negru îmbrăcat cu un veşmânt lung şi alb, iar acesta a pus un colet mare pe raftul de deasupra, dar nu m-a văzut.

Pe urmă trenul s-a pus din nou în mişcare.

Oamenii cred în Dumnezeu fiindcă lumea e foarte complicată şi cred că e foarte puțin probabil ca ceva atât de complicat ca o veveriță zburătoare sau ochiul omenesc sau creierul omului să fi apărut printr-o întâmplare. Dar ei ar trebui să gândească logic şi, dacă ar gândi logic, ar vedea că sunt în măsură să pună această întrebare tocmai fiindcă acea întâmplare a avut deja loc iar ei există. Şi sunt miliarde de planete lipsite de viață, dar nu e nimeni pe acele planete cu mintea necesară ca să observe acest lucru. Şi e ca şi cum dacă toată lumea de pe planetă ar arunca monede, până la urmă cineva ar obține de 5698 de ori la rând „cap" şi ar crede că e o persoană deosebită. Dar n-ar fi, pentru că în acelaşi timp ar fi milioane de oameni care n-ar obține „cap" de 5698 de ori.

Iar viața a apărut pe pământ ca urmare a unui accident. Dar e vorba de un tip special de accident. Pentru ca acest accident să aibă loc în acest mod cu totul deosebit, trebuie îndeplinite 3 *Condiții,* şi anume:

1. Lucrurile trebuie să se poată copia pe ele însele (asta se numeşte **Replicare)**
2. Atunci când fac asta trebuie să facă mici greşeli (asta se numeşte Mutație)
3. Aceste greşeli trebuie să fie identice în copiile lor (asta se numeşte Ereditate)

Iar aceste condiții sunt foarte rare, dar posibile, şi stau la originea vieții. Şi pur şi simplu se întâmplă. Dar nu trebuie să se încheie cu rinocerii, oamenii şi balenele. Ar putea să se încheie cu orice.

Şi, de exemplu, unii oameni se întreabă cum se poate ca un ochi să apară printr-un accident? Pentru că un ochi trebuie să evolueze din altceva foarte asemănător cu un ochi şi nu se întâmplă pur şi simplu în urma unui accident genetic, şi la ce-ar sluji o

jumătate de ochi? Dar o jumătate de ochi e foarte utilă, fiindcă înseamnă că animalul poate să vadă jumătate din animalul care vrea să-l mănânce şi să fugă din calea lui, iar acela îl va mânca pe animalul care are doar o treime de ochi sau 49% din ochi, căci acesta n-a fugit destul de repede din calea lui, iar animalul care a fost mâncat n-o să poată avea urmaşi pentru că e mort.

Iar oamenii care cred în Dumnezeu cred că Dumnezeu i-a adus pe oameni pe pământ fiindcă ei consideră că oamenii sunt animalele cele mai evoluate, dar omul e doar un animal care va evolua într-un alt animal, iar acel animal va fi mai inteligent şi va băga oamenii la grădina zoologică, aşa cum băgăm noi gorilele şi cimpanzeii. Sau va izbucni o epidemie care va duce la dispariția oamenilor, după cum aceştia pot să piară şi în urma poluării prea mari pe care tot ei o vor produce, şi pe urmă nu vor rămâne pe planetă decât insectele şi acestea vor fi cele mai evoluate animale.

Atunci m-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să mă dau jos din trenul care poate că tocmai oprise la Londra, şi m-am speriat fiindcă dacă trenul mergea oriunde altundeva aş fi ajuns într-un loc unde nu cunoşteam pe nimeni.

Iar apoi cineva s-a dus la toaletă şi pe urmă a ieşit, dar nu m-a văzut. Şi îi simţeam mirosul rahatului, care era diferit de mirosul pe care-l simţisem în toaletă când mă dusesem acolo.

După aceea am închis ochii şi am mai rezolvat câteva enigme matematice, ca să nu mă mai gândesc unde merg.

Apoi trenul a oprit din nou şi m-am gândit să mă dau jos de pe raft, să-mi iau sacul şi să cobor din tren. Dar nu voiam ca poliţistul să mă găsească şi să mă ducă la tata, aşa că am rămas nemişcat pe raft, şi de data asta nu m-a văzut nimeni.

Pe urmă mi-am amintit de harta de pe peretele uneia dintre sălile de clasă de la şcoală. Era harta Angliei, a Scoţiei şi a Ţării Galilor şi arăta unde erau toate oraşele, iar eu mi-am reprezentat-o în minte cu Swindon şi Londra pe ea, şi în mintea mea arăta aşa:

Iar eu mă uitasem la ceas încă de când plecase trenul din stație, adică de la ora **12:59 p.m.** Prima oprire fusese la **1:16 p.m.,** adică după 17 minute. Iar acum se făcuse **1:39 p.m.,** adică 23 de minute după prima oprire, ceea ce ar fi însemnat că am fi ajuns la mare dacă trenul nu s-ar fi deplasat pe o curbă mare. Dar eu nu ştiam dacă trenul parcurgea o curbă mare.

Au urmat alte 4 opriri şi 4 oameni au venit şi şi-au luat bagajele de pe rafturi, iar 2 oameni au venit şi au pus bagaje pe rafturi, dar nimeni n-a mutat valiza mare aflată în fața mea şi doar o singură persoană m-a văzut şi a spus: „Eşti tare ciudat, amice" şi ăsta a fost un bărbat în costum. Şi 6 oameni s-au dus la toaletă dar n-au făcut treabă mare urât mirositoare, ceea ce a fost bine.

Şi pe urmă trenul a oprit şi o doamnă cu un impermeabil galben a venit şi a luat valiza din fața mea, zicând:

— Ai atins-o?

Iar eu am spus:

— Da.

După care a plecat.

Iar pe urmă a apărut un bărbat lângă raft şi a spus:

— Vino să vezi chestia asta, Barry. Cred că e spiriduşul trenului.

Un alt bărbat a venit lângă primul şi a spus:

— Ei bine, cred că am băut amândoi cam mult.

Iar primul bărbat a spus:

— Poate că ar trebui să-i dăm nişte alune de mâncare.

Iar al doilea bărbat a spus:

— Cred că nu eşti în toate mințile, amice.

Iar primul a zis:

— Hai, mişcă-ți hoitu', momârlane. Încă nu mi-am făcut plinu' la bere ca să mă trezesc.

După care au plecat.

Pe urmă s-a făcut foarte linişte în tren şi nu s-a

mai mişcat din loc şi nici n-am mai auzit pe nimeni. Aşa că am hotărât să mă dau jos de pe raft şi să mă duc să-mi iau sacul şi să văd dacă polițistul mai stătea pe banchetă.

Prin urmare, m-am dat jos de pe raft şi m-am uitat prin uşă, dar polițistul nu era acolo. Dar totodată dispăruse şi sacul meu, în care aveam mâncarea lui Toby, cărțile de matematică, pantalonii, vesta şi cămaşa de schimb, sucul de portocale, laptele, clementinele, conservele cu cremă de ouă şi cu fasole coaptă.

Deodată am auzit zgomot de paşi şi m-am întors şi am văzut un alt polițist, nu cel care fusese în tren înainte, şi-l vedeam prin uşă, în vagonul învecinat, şi căuta ceva pe sub banchete. Şi am ajuns la concluzia că nu-mi mai plac polițiştii atât de mult, aşa că m-am dat jos din tren.

Iar când am văzut cât de mare era sala în care se afla trenul şi am auzit ce larmă asurzitoare era acolo, a trebuit să îngenunchez preț de o clipă fiindcă am crezut că o să cad. Iar când am îngenuncheat am calculat în care direcție s-o iau şi am hotărât să pornesc în direcția în care mersese trenul când a intrat în stație, fiindcă dacă asta era ultima stație, atunci aceea era direcția în care se afla Londra.

Aşa că m-am ridicat în picioare şi mi-am imaginat o linie roşie groasă care mergea paralel cu trenul până la poarta de la celălalt capăt şi am păşit de-a lungul ei spunând: „Stâng, drept, stâng, drept, stâng, drept..." la fel ca şi înainte.

Iar când am ajuns la poartă, un bărbat mi-a spus:

— Cred că te caută cineva, puiule.

Iar eu am întrebat: „Cine mă caută?" — fiindcă m-am gândit că ar putea să fie mama şi că polițistul din Swindon o sunase la numărul de telefon pe care i-l spusesem.

Dar el a spus:

— Un polițist.

Iar eu i-am spus:

— Ştiu.

Iar el a spus:

— Oh, desigur. Atunci, aşteaptă aici şi mă duc eu să le spun.

Apoi s-a dus înapoi pe lângă tren.

Aşa că am continuat să merg. Şi aveam din nou senzaţia aia dureroasă de balon care mi se umflă în piept şi mi-am lipit palmele de urechi şi m-am dus şi m-am sprijinit de zidul unei mici prăvălii pe care scria Rezervări pentru hotel şi cinema la tel: 0207 402 5164 în centrul unei săli mari şi apoi mi-am luat mâinile de la urechi şi am gemut ca să acopăr zgomotul şi m-am uitat în jur la toate indicatoarele ca să văd dacă eram în Londra. Iar indicatoarele arătau aşa:

Sweet Pastries **Heathrow Airport Check-In Here** *Bagel Factory* **EAT** ***excellence and taste*** **YO!** sushi **Stationlink** Buses **W H Smith** MEZZANINE **Heathrow Express** Clinique First Class Lounge FULLERS **easyCar.com** *The Mad Bishop* **and Bear Public House** Fuller's London Pride Dixons **Our Price** Paddington Bear at Paddington Station **Tickets** Taxis **Toilets** First Aid **Eastbourne Terrace** **[redacted]ington** Way Out **Praed Street The Lawn** Q Here Please Upper Crust Sainsbury's **Local** **Information** GREAT WESTERN FIRST Position Closed **Closed** Position Closed Sock Shop Fast Ticket Point **Millie's Cookies** Coffee FERGIE TO STAY AT MANCHESTER UNITED **Freshly Baked Cookies and Muffins** Cold Drinks **Penalty Fares** Warning **Savoury Pastries** Platforms 9-14 ***Burger King*** **Fresh Filled!** the reef° café bar **business travel** *special edition* TOP 75 ALBUMS Evening Standard

Dar după câteva secunde arătau aşa:

Sweathr█owAirpheck-lagtoryEAenceandtaste

YO! suuSetHeesortCWHSmithEANEINStatnHioeadBho

athrnieFirlassLoULLERnreHeBSeasyCar.comTheMpanard

BebleFuler'sLonPrndoidePaiesstrDzzixonsOurisPPurdEboi

ceicHousPatCngtoneaswatPoagtonTetsTaelFac Toil

eddistsFirs– ta BungfeFi5usHPDNLeTerrace█

███ingtonW astaySt atio nlinkOutClosed &

qed3iniBr1uowo[CliPraicxiskedPointDrSstreetTheLy

uawHea rCrustMuflyB akl6dE TonClose excel
le essnQinrePlek4shSaisesUp ← pensburiy'sLcidSo
tion REATM ✚+ASTERCookiesWESTEfinsCojRN
2FningSTanl®RST ℗ P0allnforositioNCH ✳EnSTAYATS
3hopFast Positd Penie ✈ sPloNla8⑨ ④ tfoe9s
WEf°cusCoffReosVeledPOSi tnesskix ⓘ edcoreShoj ③
5ALBialedMilliafébarbeeanCrKl'geing F3illeFFT0Ur mEGI
Es9TEDFrese ⏭ sanaltyFarrningSa vou stri14Bur
zd!the♍ resit✳ rh aspecitionTOP&UMSEvedard

pentru că erau prea multe şi creierul meu nu funcționa cum trebuie, ceea ce m-a înfricoşat, aşa că am închis din nou ochii şi am numărat încet până la 50, dar fără să le mai ridic la cub. Şi în timp ce stăteam acolo mi-am desfăcut în buzunar briceagul militar multifuncțional, ca să mă simt în siguranță, şi l-am strâns tare în mână.

Pe urmă mi-am strâns degetele în aşa fel încât să fac un mic tub şi, după ce am deschis ochii, am privit prin tub ca să mă pot uita doar la câte un indicator, pe rând, şi după mult timp am văzut un indicator pe care scria ⓘ **Informații** şi era deasupra ferestrei unui mic magazin.

Atunci s-a apropiat de mine un bărbat îmbrăcat în haină albastră şi pantaloni albaştri şi încălțat cu nişte pantofi maro, iar în mână ținea o carte. El mi-a spus:

— S-ar părea că te-ai rătăcit.

Aşa că am scos briceagul meu multifuncțional.

Iar el a spus: „Ho! Ho! Ho! Ho!" şi şi-a ridicat mâinile cu degetele desfăcute în evantai, ca şi cum ar fi vrut ca şi eu să-mi desfac degetele în evantai şi să-i ating degetele fiindcă voia să-mi spună că mă iubeşte, dar a făcut-o cu amândouă mâinile, nu cum făceau tata şi mama, şi nici nu ştiam cine e.

După care s-a întors de unde venise.

Aşa că m-am dus la magazinul unde era scris ⓘ **Informaţii** şi îmi simțeam inima bătându-mi foarte tare, iar în urechi auzeam un zgomot ca de ocean. Iar când am ajuns la fereastră am spus:

— Aici e Londra?

Dar nu era nimeni în spatele ferestrei.

Pe urmă cineva s-a aşezat în spatele ferestrei şi era o negresă cu unghii foarte lungi, vopsite în roz, iar eu am repetat:

— Aici e Londra?

Iar ea a spus:

— Desigur, drăguțule.

Iar eu am mai întrebat o dată:

— Aici e Londra?

Iar ea a spus:

— E Londra, într-adevăr.

Am spus:

— Cum ajung la adresa 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG?

— Păi, unde-i asta?

— E în 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG. Iar uneori poți să o scrii *451c Chapter Road, Willesden, Londra NW2 5NG.*

Iar doamna mi-a spus:

— Iei tubul[20] până la Willesden Junction, drăguțule. Sau Willesden Green. Trebuie să fie pe undeva prin apropiere.

Iar eu am întrebat:

— Ce fel de tub?

Iar ea a spus:

— Tu chiar vorbeşti serios?

Dar eu n-am spus nimic.

Iar ea a spus:

— Uite colo. Vezi scara aia mare cu escalatoare? Vezi indicatorul ăla? Zice *Metrou.* Iei Bakerloo Line până la Willesden Junction sau Jubilee până la Willesden Green. Ai înțeles, drăguțule?

M-am uitat în direcția în care arăta şi am văzut o

scară mare care cobora sub pământ, iar deasupra ei era un indicator mare care arăta aşa:

Şi mi-am zis „Pot să fac asta", fiindcă mă descurcasem destul de bine până atunci şi ajunsesem la Londra şi urma s-o găsesc pe mama mea. Şi a trebuit să-mi spun în gând „Oamenii sunt ca nişte vaci pe un câmp", şi am fost nevoit să mă uit tot timpul în faţă şi să desenez o linie roşie groasă pe podea, în imaginea încăperii mari pe care o aveam în cap, şi să merg de-a lungul ei.

Am traversat acea încăpere mare până la escalatoare. Şi am ţinut strâns în buzunar briceagul meu militar multifuncţional, iar în celălalt buzunar l-am ţinut pe Toby, ca nu cumva să scape.

Iar *escalatoarele* erau o scară care se mişca, iar oamenii păşeau pe ea şi îi ducea în jos şi în sus, ceea ce m-a făcut să râd, fiindcă nu mă mai urcasem niciodată pe aşa ceva şi era ca o chestie dintr-un film de Science fiction despre viitor. Dar n-am vrut s-o folosesc, aşa că am coborât pe scara normală.

Pe urmă am ajuns într-o încăpere subterană mai mică şi erau foarte mulţi oameni şi mai erau nişte stâlpi care aveau în partea de jos nişte lumini albastre în pământ, iar astea mi-au plăcut, însă oamenii nu mi-au plăcut, aşa că am văzut o cabină foto ca aceea în care am intrat pe 25 martie 1994 ca să-mi fac pozele de paşaport, şi am intrat în cabina foto fiindcă era ca un dulap şi m-am simţit mai în siguranţă şi puteam să mă

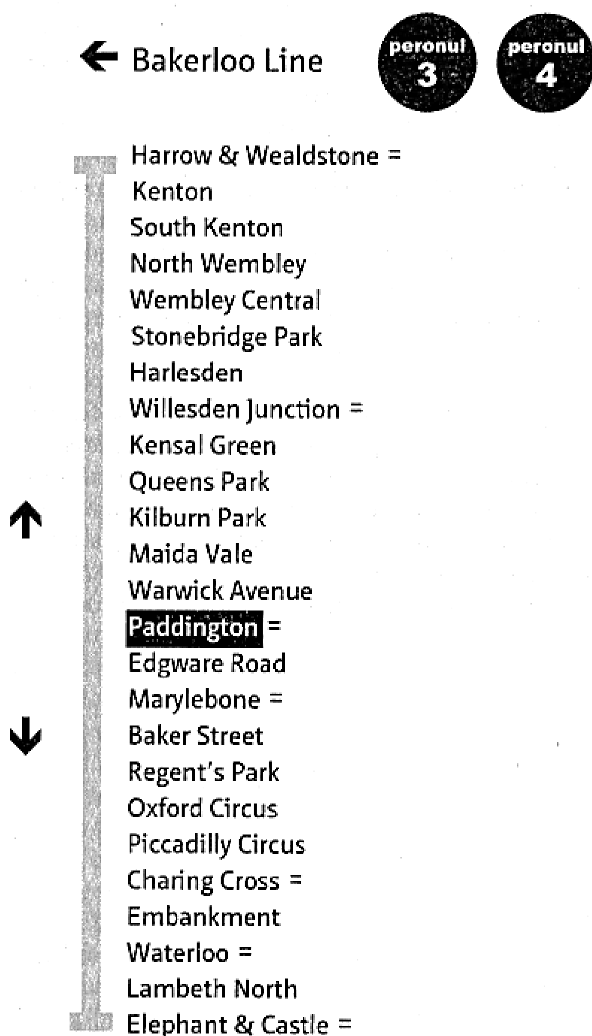
uit afară prin draperia de la intrare.

Şi am făcut pe detectivul urmărind ce se întâmplă şi am văzut că oamenii introduceau nişte bilete în porțile cenuşii, după care treceau prin ele. Iar unii oameni cumpărau bilete de la nişte maşini mari şi negre lipite de perete.

Şi am urmărit 47 de oameni făcând asta şi am memorat ce aveam de făcut. Pe urmă mi-am imaginat o linie roşie pe podea şi m-am dus către peretele pe care era lipit un afiş ce conținea o listă cu locuri unde puteai să mergi, iar lista era alfabetică şi am văzut că la Willesden Green scria 2,20 lire şi apoi m-am dus la una dintre maşini, care avea un mic ecran unde scria **APĂSAȚI TIPUL BILETULUI,** iar eu am apăsat butonul pe care-l apăsase majoritatea oamenilor, şi anume **ADULT 1 PERSOANĂ** şi **2,20** lire, iar pe ecran a apărut **INTRODUCEȚI 2,20** lire, aşa că am introdus 3 monede de 1 liră în fantă, s-au auzit nişte clinchete iar pe ecran a apărut **LUAȚI BILETUL ŞI RESTUL,** iar în gaura din partea de jos a maşinii a apărut un bilet, alături de o monedă de 50 de penny, o monedă de 20 de penny şi una de 10 penny, aşa că am pus monedele în buzunar şi m-am dus la una dintre porțile cenuşii unde am introdus biletul în fantă, iar aceasta l-a absorbit şi l-a scos din nou afară în cealaltă parte a porții. Iar cineva a spus „Mişcă-te odată!", iar eu am scos zgomotul acela de câine care latră şi am păşit înainte, iar poarta s-a deschis de data asta, iar eu mi-am luat biletul aşa cum făceau şi ceilalți oameni, şi mi-au plăcut porțile alea cenuşii, fiindcă şi acestea semănau cu ceva ce văzusem într-un film science-fiction despre viitor.

Pe urmă a trebuit să mă lămuresc în care parte să merg, aşa că m-am rezemat de un perete, în aşa fel încât oamenii să nu mă atingă, şi am văzut un indicator pentru **Bakerloo Line** şi **District and Circle Line**, dar nici unul pentru **Jubilee Line**, cum spusese doamna aceea, aşa că mi-am făcut un plan, şi anume să merg la *Willesden Junction pe Bakerloo Line.*

Şi am mai văzut un indicator pentru Bakerloo Line, care arăta aşa:

După ce am citit toate cuvintele, am găsit **Willesden Junction,** aşa că am urmat săgeata care arăta **<-** şi am intrat în tunelul din stânga, care avea pe mijloc un gard, iar oamenii mergeau drept înainte pe partea stângă a gardului, şi veneau în sens opus pe cealaltă parte, la fel ca pe şosea, aşa că am mers şi eu pe partea stângă, iar tunelul o cotea la stânga şi apoi au

apărut alte porți şi un indicator pe care scria **Bakerloo Line** care arăta în jos spre un escalator, aşa că am fost nevoit să cobor cu escalatorul şi a trebuit să mă țin de balustrada de cauciuc, care se mişca şi ea, aşa că n-am căzut, iar oamenii stăteau aproape de mine şi am vrut să-i lovesc ca să-i fac să plece, dar nu i-am lovit din cauza avertismentului.

Şi pe urmă am ajuns la baza escalatorului şi a trebuit să sar de pe el, dar m-am împiedicat şi m-am ciocnit de cineva care a zis „Uşurel", şi erau două direcții în care puteai să mergi şi una dintre ele era **Nord,** iar eu m-am dus într-acolo fiindcă **Willesden** era în jumătatea de sus a hărții, iar partea de sus înseamnă întotdeauna „nord" pe hărți.

Pe urmă m-am pomenit într-o altă gară de trenuri, dar era foarte mică şi era într-un tunel şi nu era decât o linie ferată, iar pereții erau curbați şi acoperiți cu reclame mari pe care scria **IEŞIRE** şi **Muzeul Transporturilor din Londra** şi **Luați-vă un răgaz ca să regretați cariera pe care v-ati ales-o** şi **JAMAICA** şi **Căile Ferate Britanice** şi **Fumatul interzis** şi **Nu staționați** şi **Nu staționați** şi **Nu staționați** şi **Pentru stațiile de după Queen's Park luați primul tren şi schimbați la Quenn's Park dacă e necesar** şi **Hammersmith şi City Line** şi **Eşti mai aproape de mine decât familia mea.** Şi erau foarte mulți oameni care stăteau în acea gară mică, care nu avea nici o fereastră fiindcă era sub pământ, şi nu mi-a plăcut asta, aşa că am găsit o banchetă şi m-am aşezat la un capăt al banchetei.

Şi deodată o mulțime de oameni a început să intre în gara aceea mică. Cineva s-a aşezat în cealaltă parte a băncii şi era o doamnă care avea o servietă neagră, pantofi violet şi o broşă în formă de papagal. Iar oamenii continuau să vină în gara cea mică aşa încât a devenit şi mai aglomerată decât gara cea mare. Şi pe urmă n-am mai putut să văd zidurile, iar partea din spate a hainei cuiva mi-a atins genunchiul şi mi s-a făcut rău şi am

început să gem foarte tare, iar doamna de pe bancă s-a ridicat în picioare şi nimeni nu s-a mai aşezat. Şi mă simțeam ca atunci când am avut febră şi a trebuit să stau în pat ziua-ntreagă şi mă durea tot corpul şi nu puteam nici să merg, nici să mănânc, nici să dorm şi nici să fac exerciții de matematică.

Şi deodată s-a auzit un zgomot ca de oameni care se luptă cu săbiile şi am simțit un vânt puternic şi a început să se audă un uruit, iar eu am închis ochii şi uruitul s-a auzit şi mai tare şi am început să gem foarte tare, însă nu mai reuşeam să acopăr zgomotul şi mi s-a părut că gara cea mică o să se prăbuşească sau că a izbucnit vreun incendiu pe undeva, iar eu am să mor. După aceea uruitul s-a transformat într-un clănțănit şi un scrâşnet, care s-au atenuat treptat până când au încetat, dar eu am ținut ochii închişi, fiindcă mă simțeam mai în siguranță dacă nu vedeam ce se întâmplă. Pe urmă am auzit din nou oamenii mişcându-se, fiind mai multă linişte. Am deschis ochii. La început n-am putut să văd nimic, fiindcă erau prea mulți oameni. Pe urmă am văzut că se urcau într-un tren care nu fusese acolo mai devreme şi uruitul fusese provocat de acel tren. Iar pe față mi se prelingea transpirația de sub păr şi am început să scâncesc, nu să gem, ci altfel, ca un câine rănit, şi am auzit sunetul, dar nu mi-am dat seama de la început că eu îl scosesem.

Pe urmă uşile trenului s-au închis şi trenul s-a pus în mişcare şi a uruit din nou, dar de data asta nu la fel de tare, şi 5 vagoane au trecut şi au intrat în tunelul de la capătul micii gări, după care s-a făcut linişte din nou şi toți oamenii mergeau în tunelurile care ieşeau din gară.

Iar eu începusem să tremur şi voiam să fiu din nou acasă, dar pe urmă mi-am dat seama că nu puteam să fiu acasă, fiindcă acolo era tata, iar el îmi spusese o minciună şi-l omorâse pe Wellington, ceea ce însemna că aceea nu mai era casa mea, acum casa mea era 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG şi m-am speriat,

deoarece îmi trecuse prin minte un gând nepotrivit ca „aş vrea să fiu din nou acasă", pentru că asta însemna că mintea nu-mi mai funcționa cum trebuie.

Pe urmă alți oameni au venit în gara cea mică, iar gara s-a aglomerat şi apoi uruitul s-a auzit din nou, iar eu am închis ochii şi mi s-a făcut rău şi am avut senzația că mi se umflă un balon în piept şi balonul s-a făcut atât de mare încât nu mai puteam să respir. După care oamenii au plecat cu trenul şi gara cea mică s-a golit din nou. Apoi s-a umplut iarăşi cu oameni şi un alt tren a sosit scoțând acelaşi uruit. Şi de data asta a fost exact ca atunci când ai febră, fiindcă voiam să se oprească, aşa cum poți să tragi din priză ştecherul unui computer atunci când se blochează, căci voiam să adorm, astfel încât să nu mai fiu nevoit să gândesc, deoarece singurul lucru la care mă puteam gândi era cât de mult mă făcea să sufăr, fiindcă nu mai era loc în mintea mea şi pentru altceva, dar nu puteam să adorm şi a trebuit să stau acolo şi n-aveam altceva de făcut decât să aştept şi să sufăr.

Iar acum urmează o nouă descriere, fiindcă Siobhan a spus că trebuie să fac şi nişte descrieri, şi e o descriere a unei reclame care se găsea pe peretele de vizavi de mine al micii gări, dar nu-mi mai pot aminti toată reclama, deoarece am crezut că o să mor.

Iar reclama spunea:

Vacanță de **vis**,
gândește **Kuoni**
în **Malaiezia**

şi în spatele textului era o fotografie mare cu 2 urangutani, care stăteau atârnați de nişte crengi, iar în spatele lor erau nişte copaci, dar frunzele erau neclare, fiindcă obiectivul aparatului foto se focalizase asupra urangutanilor, nu asupra frunzelor, iar urangutanii se mişcau.

Iar *urangutan* vine de la cuvântul malaizian ***öranghütan*** care înseamnă *omul din pădure.*

Iar reclamele sunt imagini sau programe de televiziune menite să te facă să cumperi lucruri cum ar fi maşini ori Snickers sau să foloseşti serviciile unui anumit furnizor de Internet. Dar aceasta era o reclamă care voia să te convingă să pleci în vacanță în Malaiezia. Malaiezia se află în Asia de Sud-Est şi e alcătuită din Malaiezia peninsulară şi din Sabah, Sarawak şi Labuan, iar capitala este Kuala Lumpur, muntele cel mai înalt fiind Kinabalu, de 4101 metri, dar asta nu era trecut în reclamă.

Iar Siobhan mi-a zis că oamenii se duc în vacanță ca să vadă lucruri noi şi să se relaxeze, dar pe mine asta nu m-ar relaxa, şi apoi poți să vezi lucruri noi uitându-te la pământ prin microscop sau desenând forma

solidului care se alcătuieşte atunci când 3 tije rotunde, de grosimi egale, se intersectează la unghiuri drepte. Şi eu cred că sunt atât de multe lucruri într-o singură casă, încât ți-ar lua ani de zile ca să te gândeşti la toate cum se cuvine. Şi, în acelaşi timp, un lucru este interesant fiindcă te gândeşti la el şi nu pentru că ar fi nou. De exemplu, Siobhan mi-a arătat că poți să-ți umezeşti degetul şi să freci buza unui pahar subțire, făcându-l astfel să scoată un sunet melodios. Şi poți să pui cantități diferite de apă în mai multe pahare şi acestea vor emite sunete diferite, fiindcă au ceea ce se cheamă *frecvențe de rezonanță,* şi în felul ăsta poți să cânți *Trei şoareci orbi.* Mulți oameni au pahare subțiri în casele lor, dar nu ştiu că pot să facă asta.

Iar textul reclamei spunea:

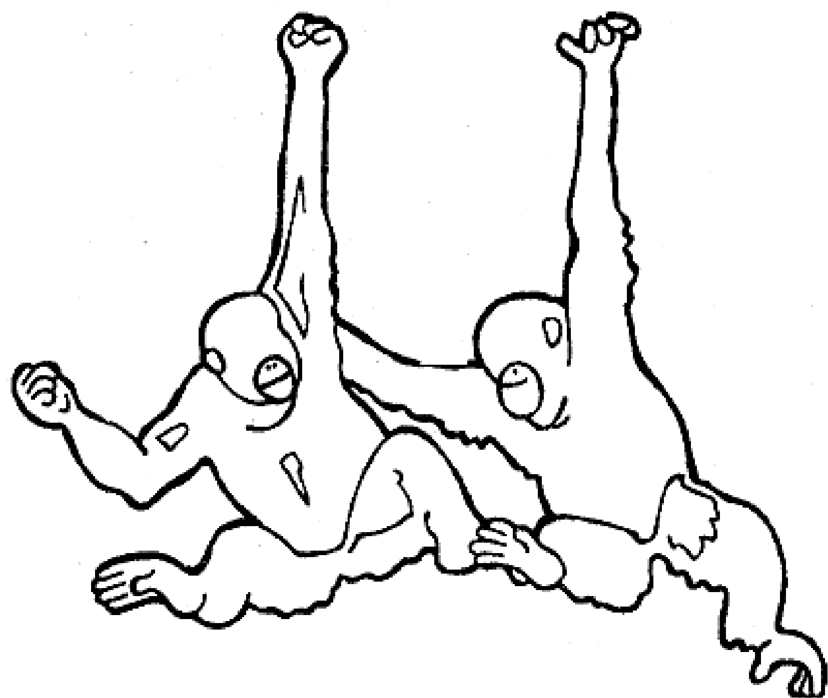
Malaiezia, adevărata Asie.

Priveliştile şi miresmele te vor face să-ți dai seama că ai ajuns într-o țară a contrastelor. Vei descoperi împletindu-se aspecte tradiționale, naturale şi cosmopolitane. Zilele petrecute în oraş, în rezervațiile naturale şi pe plajele însorite îți vor lăsa amintiri de neuitat. Prețuri începând de la 575 de lire de persoană.

Sunați-ne la 01306 747000, vorbiți cu agentul dumneavoastră de turism sau vizitați lumea la www.kuoni.co.uk
O altfel de lume.

Şi mai erau alte trei imagini, foarte mici, şi acestea înfățişau un palat şi o plajă şi un palat.

Şi iată cum arătau urangutanii:

Mi-am ținut ochii închişi şi nu m-am uitat deloc la ceasul de la mână. Iar sosirea şi plecarea trenurilor din stație era ritmică, asemenea unei muzici sau a unei bătăi în tobe. Şi era ca atunci când numeri şi spui „Stâng, drept, stâng, drept, stâng, drept...", aşa cum m-a învățat Siobhan să fac ca să mă calmez. Iar eu îmi spuneam în gând: „Sosire tren. Oprire tren. Plecare tren. Linişte. Sosire tren. Oprire tren. Plecare tren...", ca şi cum trenurile ar fi fost doar în mintea mea. În mod normal nu-mi imaginez lucruri care nu se întâmplă, căci e o minciună şi asta mă sperie, dar era mai bine decât să mă uit cum sosesc şi pleacă trenurile din stație, fiindcă asta mă speria şi mai tare.

Aşa că n-am deschis ochii şi nu m-am uitat la ceas. Şi era ca şi cum m-aş fi aflat într-o cameră întunecoasă, cu draperiile trase, aşa că nu puteam să văd nimic, ca atunci când te trezeşti noaptea şi singurele sunete pe care le auzi sunt cele din mintea ta. Şi asta m-a făcut să mă simt mai bine, căci era ca şi cum gara cea mică n-ar fi fost acolo, în afara capului meu, iar eu mă aflam în pat şi în siguranță.

Iar pe urmă momentele de linişte dintre sosirile şi plecările trenurilor au devenit tot mai lungi. Şi puteam sesiza că erau mai puțini oameni în stație când trenul nu era acolo, aşa că am deschis ochii şi m-am uitat la ceas, care arăta 8:07 p.m., ceea ce însemna că stătusem pe bancă aproximativ 5 ore, dar nu mi se păruse că trecuseră 5 ore, în afară de faptul că mă durea fundul şi mi se făcuse foame şi sete.

Atunci mi-am dat seama că Toby lipsea, căci nu mai era în buzunarul meu, şi nu voiam ca el să dispară, fiindcă nu eram în casa tatei sau în casa mamei şi nu avea cine să-i dea de mâncare în gara cea mică, iar el avea să moară sau putea să fie călcat de un tren.

Pe urmă m-am uitat la tavan şi am văzut o cutie

lungă şi neagră, care era un indicator, şi acolo scria:

```
1  Harrow & Wealdstone  2 min
3  Queens Park          7 min
```

Iar pe urmă linia de jos s-a deplasat în sus şi a dispărut şi în locul ei a apărut o altă linie, astfel încât acum pe indicator scria:

```
1 Harrow & Wealdstone   1 min
2 Willesdon Junction    4 min
```

După care s-a schimbat din nou şi scria:

```
1 Harrow & Wealdstone
** ATENȚIE TRENUL SOSEȘTE ÎN STAȚIE **
```

Pe urmă am auzit sunetul ca de luptă cu săbiile şi uruitul unui tren care intra în stație şi am dedus că undeva exista un computer mare care ştia unde se aflau toate trenurile şi trimitea mesaje la cutiile negre din gările mici ca acestea să anunțe când soseau trenurile, iar asta m-a făcut să mă simt mai bine, fiindcă totul se făcea într-o anumită ordine şi conform unui plan.

Trenul a sosit în gara cea mică, a oprit şi 5 oameni s-au urcat în tren şi o altă persoană a venit alergând în stație şi s-a urcat, iar 7 oameni s-au dat jos din tren după care uşile s-au închis automat şi trenul a plecat. Iar când a sosit următorul tren nu am mai fost aşa de speriat, pentru că pe indicator scria

```
TRENUL SOSEȘTE ÎN STAȚIE
```

aşa că ştiam ce-o să se întâmple.

Pe urmă am hotărât să-l caut pe Toby, fiindcă în stație nu erau decât 3 oameni. Aşa că m-am ridicat şi am început să-l caut prin toată stația şi pe la uşile care

dădeau în tuneluri, dar nu l-am văzut pe nicăieri. Pe urmă m-am uitat în porțiunea neagră, situată în partea de jos, unde se aflau şinele.

Şi deodată am văzut doi şoareci care erau negri, fiindcă erau plini de mizerie. Şi mi-a plăcut asta, căci îmi plac şoarecii şi şobolanii. Dar ei nu erau Toby, aşa că mi-am continuat căutarea.

Pe urmă l-am văzut pe Toby, care era tot în şanțul unde se aflau şinele, şi am ştiut că era Toby fiindcă era alb şi avea pe spate o pată maro în formă de ou. Aşa că m-am dat jos de pe peron. Iar Toby mânca un gunoi care era un ambalaj vechi de bomboană. Iar cineva a strigat:

— Dumnezeule! Ce faci acolo?

M-am aplecat să-l prind pe Toby, dar a fugit. M-am dus după el şi m-am aplecat din nou şi am spus, „Toby... Toby... Toby" şi am întins mâna ca să mi-o poată mirosi şi să simtă că era a mea.

Iar cineva a spus:

— Ieşi de-acolo, 'tui mama mă-sii!

Atunci m-am uitat în sus şi am văzut că era bărbatul îmbrăcat în pelerină de ploaie verde, care avea nişte pantofi negri şi i se vedeau ciorapii gri cu nişte rombulețe.

Iar eu am strigat: „Toby... Toby...", dar el a fugit din nou.

Iar bărbatul cu rombulețe pe ciorapi a încercat să mă înşface de umăr, aşa că am țipat. Şi deodată am auzit din nou zgomotul ca de luptă cu săbii, iar Toby a început din nou să fugă, dar de data asta a fugit în cealaltă parte, trecând pe lângă picioarele mele, aşa că am reuşit să-l prind de coadă.

Iar bărbatul cu rombulețe pe ciorapi a spus:

— Of, Dumnezeule! Of, Dumnezeule!

Apoi am auzit uruitul şi l-am ridicat pe Toby şi l-am apucat cu amândouă mâinile, iar el m-a muşcat de deget şi a început să curgă sângele, aşa că am țipat, iar Toby a încercat să sară din mâinile mele.

Pe urmă uruitul s-a auzit şi mai tare şi m-am întors şi am văzut trenul apărând din tunel, ceea ce însemna că urma să mă calce şi să mă omoare, aşa că am încercat să mă caţăr pe peron, dar era prea înalt iar eu îl ţineam pe Toby cu ambele mâini.

Apoi bărbatul cu rombuleţe pe ciorapi m-a apucat şi m-a tras în sus, iar eu am ţipat, dar a continuat să mă tragă până am ajuns pe peron şi amândoi am căzut, iar eu am continuat să ţip fiindcă mă durea umărul. Şi atunci trenul a intrat în staţie, iar eu m-am ridicat în picioare şi am alergat din nou la bancă şi l-am băgat pe Toby în buzunarul hainei, iar el a rămas foarte tăcut şi n-a mai mişcat.

Iar bărbatul cu rombuleţe pe ciorapi stătea în picioare lângă mine şi a spus:

— De-a ce mama dracului te jucai tu acolo?

Dar eu n-am spus nimic.

Iar el a spus:

— Ce făceai acolo?

Atunci uşile s-au deschis şi oamenii s-au dat jos din tren, iar în spatele bărbatului cu rombuleţe pe ciorapi s-a oprit o doamnă care căra o cutie de chitară, aşa cum are şi Siobhan.

Iar eu am spus:

— Îl căutam pe Toby. El e şobolanul meu.

Iar bărbatul cu rombuleţe pe ciorapi a spus:

— Sfinte Sisoe!

Iar doamna cu cutia de chitară a întrebat:

— E teafăr?

Iar bărbatul cu rombuleţe pe ciorapi a spus:

— Cine, el? A avut mare noroc. Dumnezeule! Auzi, un şobolan! Fir-ar să fie! Trenul meu!

S-a repezit la tren şi a bătut cu pumnii în uşa închisă, dar trenul a luat-o din loc şi el a spus:

— Dar-ar dracii!

Iar doamna cu cutia de chitară a spus:

— Eşti teafăr?

Şi mi-a atins braţul, aşa că am ţipat din nou.

Iar ea a spus:

— Bine, bine. Linişteşte-te.

Iar pe cutia de chitară era un abțibild pe care scria:

Mă aşezasem pe peron, iar femeia a lăsat un genunchi jos şi a spus:

— Pot să te ajut cu ceva?

Iar dacă ar fi fost o profesoară de la şcoală aş fi putut să o întreb „Unde este 451c Chapter Road, Willesden, Londra NW2 5NG?"

Dar era o străină, aşa că i-am spus: „Stai mai departe" — fiindcă nu-mi plăcea ca ea să fie atât de aproape de mine. Apoi i-am spus:

— Am un briceag militar multifuncțional care are o lamă zimțată şi poți să retezi cu ea degetele cuiva.

Iar ea a spus:

— Bine, băiete. Am să iau asta drept un răspuns negativ.

După care s-a ridicat şi a plecat.

Iar bărbatul cu rombulețe pe ciorapi a spus:

— E nebun de legat. Dumnezeule!

Şi-şi tampona fața cu o batistă, iar pe batistă se vedea sânge.

Pe urmă a venit un alt tren şi bărbatul cu rombulețe pe ciorapi şi doamna cu cutia de chitară s-au urcat în el şi au plecat.

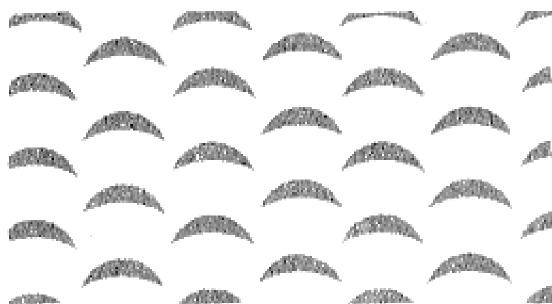
Iar după ce au mai trecut 8 trenuri, am hotărât să mă urc într-un tren şi să mă gândesc după aia la ce am

să fac.

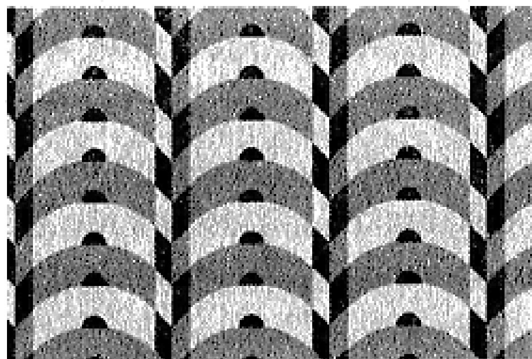
Aşa că m-am urcat în trenul următor.

Iar Toby a încercat să iasă din buzunar, aşa că l-am luat şi l-am băgat în buzunarul exterior, ținându-l acolo cu mâna.

În vagon erau 11 oameni şi nu-mi place să fiu în aceeaşi încăpere cu 11 oameni, pe deasupra şi într-un tunel, aşa că m-am concentrat asupra lucrurilor din vagon. Erau acolo indicatoare pe are scria **Sunt 53963 de vile de vacanță în Scandinavia şi Germania** şi **VITABIOTICS** şi **3435** şi **Amendă 10 lire pentru neprezentarea biletului la control** şi **Descoperiți aurul, apoi bronzul** şi **TVIC** şi **EPBIC** şi **sugi pixul** şi **Nu vă rezemați de uşi — pericol de cădere** şi **BRV** şi **Con. IC** şi **VORBEŞTE LUMII.** Iar pe pereți era un model care arăta aşa:

Şi scaunele aveau un model, care arăta aşa:

Pe urmă trenul s-a legănat foarte tare şi a trebuit

să mă țin de o bară de susținere şi am intrat într-un tunel şi era zgomotos şi am închis ochii şi îmi simțeam sângele pulsând în părțile laterale ale gâtului.

Şi apoi am ieşit din tunel şi am intrat într-o altă gară mică numită **Warwick Avenue** şi numele ei era scris cu litere mari pe perete, iar asta mi-a plăcut, fiindcă aşa ştiai unde mergi.

Am cronometrat distanța dintre stații pe tot drumul până la Willesden Junction şi toate intervalele de timp erau multipli de 15 secunde, după cum urmează:

Paddington	0:00
Warwick Avenue	1:30
Maida Vale	3:15
Kilburn Park	5:00
Queen's Park	7:00
Kensal Green	10:30
Willesden Junction	11:45

Iar când trenul a oprit la **Willesden Junction** şi uşile s-au deschis automat, am coborât din tren. După aceea uşile s-au închis şi trenul a plecat mai departe. Şi toți cei care coborâseră au urcat pe o scară şi au trecut peste un pod, în afară de mine, şi pe urmă au mai rămas doar 2 oameni pe care-i puteam vedea, unul fiind un bărbat beat, cu pete maro pe haină şi pantofii desperecheați, care cânta, dar nu auzeam ce cântă, iar celălalt era un indian care stătea într-o prăvălie, în spatele unei mici ferestre din perete.

N-am vrut să vorbesc cu nici unul dintre ei, fiindcă eram obosit şi mort de foame şi deja vorbisem cu o mulțime de străini, ceea ce e periculos, şi cu cât mai multe lucruri periculoase faci, cu atât e mai probabil ca ceva rău să ți se întâmple. Dar nu ştiam cum să ajung la 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG, aşa că trebuia să întreb pe cineva.

Deci m-am dus la bărbatul din prăvălie şi am spus:

— Unde este 451c Chapter Road, Londra, NW2 5NG?

Iar el a luat din raft o cărticică pe care mi-a întins-o, zicând:

— Doo nouă'ş'cinci.

Cartea se numea *Ghidul străzilor londoneze de la Ala Z şi Indexul geografic al străzilor.* Am deschis-o şi am văzut că erau acolo o mulțime de hărți.

Iar bărbatul din prăvălie a spus:

— Ai de gând să-l cumperi sau nu?

Iar eu i-am spus:

— Nu ştiu.

Iar el a zis:

— Ei, atunci, dacă nu te superi, ia-ți ghearele murdare de pe el — şi mi-a luat cartea înapoi.

Atunci eu am spus:

— Unde e 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG?

La care el a spus:

— Ori cumperi ghidul, ori poți să-ți iei tălpăşița de-aci. Că doar n-oi fi enciclopedie ambulantă.

— Ăla este ghidul? am spus eu arătând spre carte.

Iar el a spus:

— Nu, e un crocodil cu mustăți.

— Ăla este ghidul? am întrebat eu din nou, fiindcă nu era crocodil şi am crezut că n-am auzit bine din cauza accentului.

Atunci el a zis:

— Da, ăla e ghidul.

— Pot să-l cumpăr? am întrebat.

El n-a spus nimic.

— Pot să-l cumpăr? am întrebat din nou.

Iar el a spus:

— Două lire nouăzeci şi cinci, dar mai întâi îmi dai banii. Nu vreau s-o ştergi fără să plăteşti.

Şi atunci mi-am dat seama că atunci când spusese „doo nouă'ş'cinci" vrusese să spună 2,95 lire.

Atunci i-am dat 3 lire din banii mei, iar el mi-a dat restul exact ca la magazinul de acasă, după care m-am

dus şi m-am aşezat pe pardoseală, rezemându-mă de perete exact ca individul cu haine murdare, dar la mare distanță de acesta, şi am deschis cartea.

Iar în interiorul primei coperte era un plan mare al Londrei, având indicate pe el locuri ca **Abbey Wood** şi **Poplar** şi **Acton** şi **Stanmore**. Şi scria **CHEIA PAGINILOR CU PLANURI**. Iar planul era acoperit cu o grilă şi fiecare pătrat al grilei era marcat cu două numere. Iar **Willesden** era în pătratul marcat cu **42** şi **43**. Şi am dedus că acelea erau numerele paginilor unde puteai găsi un plan a acelui pătrat din Londra, desenat la o scară mai mare. Şi întreaga carte era un plan mare a Londrei, care însă fusese fragmentat, în aşa fel încât să se poată aranja ca o carte, iar asta mi-a plăcut.

Dar Willesden Junction nu era la paginile 42 şi 43. În schimb am găsit-o la pagina 58, care se afla chiar sub pagina 42 la **CHEIA PAGINILOR CU PLANURI** şi se unea cu pagina 42. Şi am căutat Willesden Junction parcurgând planul în spirală, ca atunci când căutam gara din Swindon, dar de data asta cu degetul pe plan.

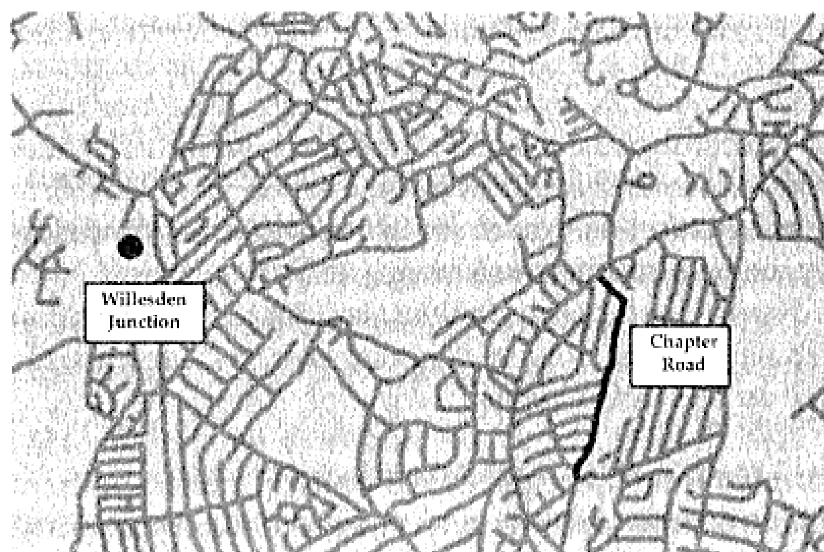
Iar bărbatul cu pantofii desperecheați a apărut în fața mea şi a spus:

— O mare brânză. O, da. Dădacele. Niciodată. Mincinos nenorocit. Un mincinos al dracului de nenorocit.

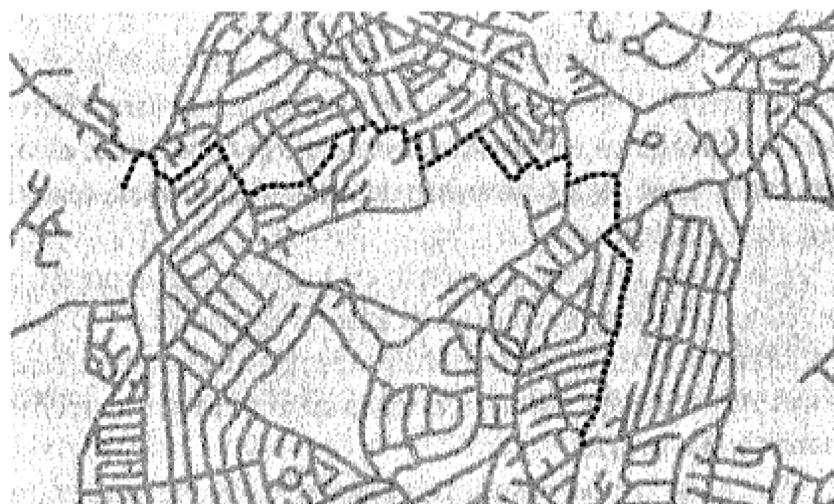
După care a plecat.

Şi mi-a luat mult timp să găsesc Chapter Road, fiindcă nu era la pagina 58. Era tot la pagina 42, dar era în pătratul 5C.

Iată cum arătau drumurile dintre Willesden Junction şi Chapter Road.

Şi ăsta a fost traseul meu :

Aşa că am urcat scara, am trecut peste pod, am băgat biletul în mica poartă cenuşie şi am ieşit în stradă, unde erau un autobuz şi o maşină mare cu un indicator pe ea pe care scria **Căile Ferate Engleze, Galeze şi Scoţiene,** dar era galben şi m-am uitat în jur şi era întuneric şi se vedeau o mulțime de lumini strălucitoare, iar eu nu mai fusesem afară de foarte multă vreme şi mi-a venit rău. Mi-am ținut pleoapele abia întredeschise şi m-am uitat doar la forma drumurilor şi aşa am ştiut care erau drumurile **Station Approach** şi **Oak Lane,** acestea fiind drumurile pe care trebuia să merg.

Aşa că am început să merg, dar Siobhan a spus că nu trebuie să descriu tot ce s-a întâmplat, ci doar lucrurile care au fost interesante.

Aşa că mi-a luat 27 de minute ca să ajung la 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG şi nu era nimeni înăuntru când am apăsat pe butonul de la **Apartamentul C,** şi singurul lucru interesant care s-a întâmplat pe drum au fost 8 bărbați îmbrăcați în costume de vikingi, cu căşti cu coarne, care strigau, dar nu erau vikingi adevărați, fiindcă vikingii au trăit cu aproape 2000 de ani în urmă, şi de asemenea a trebuit să fac din nou pipi şi m-am dus pe aleea de lângă un service auto numit **Burdett Motors,** care era închis, şi nu mi-a plăcut să fac asta, dar n-am vrut să fac pe mine din nou, şi în rest n-a mai fost nimic interesant.

Aşa că am hotărât să aştept, cu speranța că mama nu era plecată în vacanță, fiindcă asta ar fi însemnat că putea să fie plecată o săptămână întreagă, dar am încercat să nu mă gândesc la asta, pentru că nu mă puteam întoarce la Swindon.

M-am aşezat pe pământ în spatele tomberoanelor de gunoi din grădinița aflată în fața clădirii de la 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG, şi asta era sub un tufiş mare. La un moment dat a venit o doamnă cu o

cutie care avea un grilaj la un capăt şi un mâner în partea de sus, ca acelea în care sunt duse pisicile la veterinar, dar n-am putut să văd dacă era vreo pisică înăuntru, iar doamna avea pantofi cu toc şi nu m-a văzut.

Pe urmă a început să plouă şi din cauza asta m-am udat, iar apoi am început să tremur fiindcă era frig.

Era 11:32 când am auzit glasuri de oameni care mergeau pe stradă. Iar o voce spunea:

— Nu-mi pasă dacă ți s-a părut amuzant sau nu.

Şi era vocea unei doamne. Iar o altă voce a spus:

— Judy, te rog, îmi pare rău.

Asta era o voce de bărbat. Iar cealaltă voce, care era a unei doamne, a replicat:

— Ei, poate că ar fi trebuit să te gândeşti mai bine înainte să mă pui în postura aia complet ridicolă.

Iar aceea era vocea mamei.

Şi mama a intrat în grădină, însoțită de domnul Shears, iar cealaltă voce era a lui. Aşa că m-am ridicat şi am spus:

— Nu erai în casă, aşa că te-am aşteptat.

Iar mama a spus:

— Christopher!

Iar domnul Shears a spus:

— Ce?!

Iar mama m-a luat în brațe şi a spus:

— Christopher, Christopher, Christopher.

Dar eu am împins-o cât colo, fiindcă mă luase în brațe şi nu mi-a plăcut, şi am împins-o atât de tare încât am căzut.

Iar domnul Shears a spus:

— Ce naiba se întâmplă aici?

Iar mama a spus:

— Iartă-mă, Christopher. Am uitat.

Eram întins pe pământ, iar mama şi-a ridicat mâna dreaptă şi şi-a desfăcut degetele în evantai, ca să-i pot atinge degetele, dar în acel moment am observat că Toby fugise din buzunarul meu, aşa că trebuia să-l prind.

Iar domnul Shears a spus:

— Presupun că asta înseamnă că şi Ed e aici.

Grădina era împrejmuită cu un zid, deci Toby nu putea să evadeze, căci ajunsese într-un colț şi n-a putut să se cațere pe zid îndeajuns de repede aşa că l-am prins, l-am băgat în buzunar şi am spus:

— Îi este foame. Aveți ceva de mâncare pentru el, şi nişte apă?

Iar mama a întrebat:

— Unde e tatăl tău, Christopher?

Iar eu i-am spus:

— Cred că e la Swindon.

Iar domnul Shears a spus:

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Iar mama a spus:

— Dar cum ai ajuns aici?

Dinții îmi clănțăneau din pricina frigului şi nu-i puteam opri, şi am spus:

— Am venit cu trenul. Şi mi-a fost foarte frică. Şi am luat cârdul lui tata ca să pot scoate bani şi un polițist m-a ajutat. Dar pe urmă a vrut să mă ducă înapoi la tata. Şi era în tren cu mine. Dar pe urmă n-a mai fost.

Iar mama a spus:

— Christopher, eşti ud leoarcă. Roger, nu sta acolo ca o stană de piatră.

Pe urmă a spus:

— Of, Doamne, Christopher. N-am... n-am crezut că o să... De ce ai venit aici singur?

Iar domnul Shears a spus:

— Aveți de gând să intrați sau să stați afară toată noaptea?

Iar eu am spus:

— Vreau să locuiesc cu tine, fiindcă tata l-a omorât pe Wellington cu o furcă şi mi-e frică de el.

Iar domnul Shears a spus:

— Dumnezeule mare şi bun!

Iar mama a spus:

— Roger, te rog. Haide, Christopher, să mergem înăuntru şi să vedem ce facem cu hainele alea ude.

Aşa că m-am ridicat în picioare şi am intrat în casă, iar mama a spus:

— Mergi după Roger.

Şi am mers după domnul Shears pe scări şi am ajuns pe un palier şi la o uşă pe care scria Apartamentul C, şi mi-a fost frică să intru pentru că nu ştiam ce e înăuntru.

Iar mama a spus:

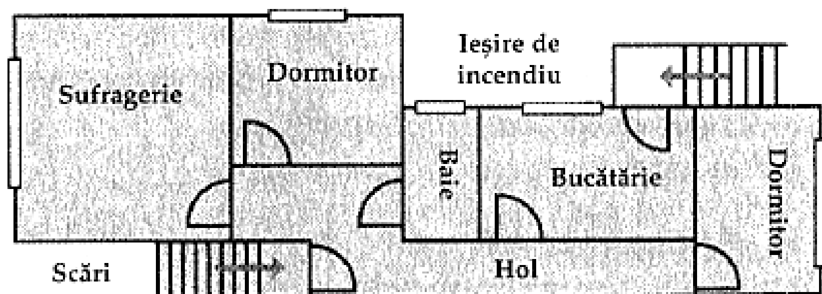
— Haide, intră, să nu păţeşti vreo dandana!

Dar eu nu ştiam ce înseamnă *să nu păţeşti vreo dandana* şi am intrat în casă.

Apoi mama a spus:

— O să-ţi pregătesc baia.

Iar eu m-am plimbat prin tot apartamentul ca să-mi fac în minte un plan al acestuia şi astfel să mă simt mai în siguranţă, iar apartamentul arăta aşa:

Pe urmă, mama m-a pus să-mi dau hainele jos de pe mine şi să intru în baie şi mi-a spus că pot să folosesc prosopul ei, care era de culoare violet, cu flori verzi la un capăt. Şi i-a dat lui Toby o farfurie cu apă şi nişte fulgi de cereale, iar eu l-am lăsat să alerge prin baie. Şi a făcut trei răhăţei sub chiuvetă, pe care i-am luat şi i-am aruncat la toaletă, după care m-am întors în cadă fiindcă apa era călduţă şi plăcută.

Apoi mama a intrat în baie, s-a aşezat pe scaunul toaletei şi m-a întrebat:

— Ţi-e mai bine, Christopher?

Iar eu i-am spus:
— Sunt foarte obosit.
Iar ea a spus:
— Ştiu, dragul meu. Apoi a spus: Eşti foarte curajos.
Iar eu am spus:
— Da.
Iar ea a spus:
— Nu mi-ai scris niciodată.
Iar eu am spus:
— Ştiu.
Apoi ea a spus:
— De ce nu mi-ai scris, Christopher? Ți-am scris atâtea scrisori. Mă tot gândeam că ți s-a întâmplat ceva îngrozitor sau că v-ați mutat de acolo şi că n-o să aflu niciodată unde te-ai dus.
Iar eu am spus:
— Tata a zis că ai murit.
Iar ea a spus:
— Ce?
Iar eu am spus:
— A zis că te-ai dus la spital, fiindcă aveai ceva la inimă. Şi că pe urmă ai suferit un atac de cord şi ai murit şi toate scrisorile alea le-a ținut într-o cutie pentru cămăşi în şifonierul din dormitorul lui, iar eu le-am găsit când căutam cartea pe care o scriu despre omorârea lui Wellington, iar el mi-a luat cartea şi a ascuns-o în cutia pentru cămăşi.
Atunci mama a spus:
— Doamne Dumnezeule!
Pe urmă n-a mai zis nimic vreme îndelungată. Apoi a scos un vaiet prelung, ca un animal dintr-un film de la televizor, despre viața în sălbăticie.
Şi nu mi-a plăcut că a făcut asta, fiindcă zgomotul a fost puternic, şi am spus:
— De ce faci aşa?
Iar ea n-a spus nimic un timp, după care a zis:
— Oh, Christopher. Îmi pare atât de rău.

Iar eu am spus:

— Nu e vina ta.

Pe urmă, ea a spus:

— Ticălosul! Ticălosul!

Apoi, după un timp, a spus:

— Christopher, lasă-mă să te țin de mână. Doar o dată. Fă-o pentru mine. Vrei? N-o să te strâng tare.

Şi a întins mâna. Iar eu am spus:

— Nu-mi place ca oamenii să mă strângă de mână.

Iar ea şi-a tras mâna înapoi şi a spus:

— Nu. Bine. Nu-i nimic. Apoi a spus: Hai acum să ieşi din cadă ca să te ştergi, bine?

Am ieşit din cadă şi m-am şters cu prosopul violet. Dar n-aveam pijama, aşa că mi-am pus un tricou alb şi o pereche de pantaloni scurți care erau ai mamei, dar nu m-a deranjat fiind foarte obosit. Şi în timp ce făceam asta, mama s-a dus în bucătărie şi mi-a încălzit nişte supă de tomate, fiindcă era roşie.

Pe urmă am auzit cum cineva deschide uşa apartamentului şi era vocea unui bărbat străin afară, aşa că am încuiat uşa de la baie. Şi afară se auzea o ceartă şi un bărbat a spus:

— Trebuie să vorbesc cu el.

Iar mama a spus:

— A trecut deja prin destule astăzi.

Iar bărbatul a spus:

— Ştiu. Dar tot trebuie să vorbesc cu el.

Atunci mama a bătut la uşă şi a spus că un polițist vrea să-mi vorbească şi că va trebui să deschid uşa. Şi a mai spus că n-o să-l lase să mă ia de acolo şi a promis. Aşa că l-am luat pe Toby de jos şi am deschis uşa.

Iar la uşă era un polițist şi acesta a spus:

— Tu eşti Christopher Boone?

Şi i-am spus că eu sunt.

Iar el a spus:

— Tatăl tău spune că ai fugit de acasă. E adevărat?

— Da, i-am spus eu.

Iar el a spus:

— Dumneaei e mama ta? — şi a arătat spre mama.

I-am spus:

— Da.

Iar el a spus:

— De ce ai fugit de acasă?

Atunci i-am spus:

— Pentru că tata l-a omorât pe Wellington, care este un câine, şi mi s-a făcut frică de el.

Iar polițistul a spus:

— Aşa mi s-a spus şi mie.

Apoi m-a întrebat:

— Vrei să te întorci la Swindon, la tatăl tău, sau vrei să rămâi aici?

Iar eu i-am spus:

— Vreau să rămân aici.

Iar el a spus:

— Şi ce părere aveți despre asta?

Iar eu am spus:

— Vreau să rămân aici.

Iar polițistul a spus:

— O clipă. Am întrebat-o pe mama ta.

Iar mama a spus:

— I-a spus lui Christopher că am murit.

Iar polițistul a spus:

— OK. Hai să... hai să nu intrăm într-o discuție despre cine şi ce a spus. Vreau doar să ştiu dacă...

Iar mama a spus:

— Bineînțeles că poate să rămână.

Şi atunci polițistul a spus:

— Ei bine, cred că, în ceea ce mă priveşte, problema e rezolvată.

Iar eu am spus:

— Şi-o să mă duci înapoi la Swindon?

Iar el a spus:

— Nu.

Atunci am fost fericit, fiindcă puteam să rămân cu mama.

Iar polițistul a spus:

— Dacă soțul dumneavoastră vine pe-aici şi vă face necazuri, dați-ne un telefon. Altfel, va trebui să vă descurcați singuri.

Apoi polițistul a plecat, iar eu mi-am mâncat supa de tomate, iar domnul Shears a stivuit nişte cutii în camera de musafiri, ca să poată întinde pe podea o saltea pneumatică pe care să dorm, apoi m-am culcat.

Pe urmă m-am trezit, fiindcă în apartament se auzeau strigăte de oameni, şi era 2:31 a.m. Iar unul dintre oameni era tata şi mi s-a făcut frică. Dar uşa de la camera de musafiri nu se încuia.

Iar tata striga:

— Vorbesc cu ea, indiferent dacă-ți place sau nu. Şi n-am să accept ca tocmai tu, dintre toți oamenii, să-mi spui ce să fac.

Iar mama a strigat:

— Roger, te rog. Nu...

Iar domnul Shears a strigat:

— Nu permit să mi se vorbească aşa în casa mea.

Iar tata a strigat:

— Ba o să-ți vorbesc exact cum am chef.

Iar mama a strigat:

— N-ai nici un drept să vii aici.

Iar tata a strigat:

— Nici un drept? Nici un drept, zici? Păi, poate c-ai uitat, dar e fiul meu, fir-ar să fie!

Iar mama a strigat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost în mintea ta de i-ai spus copilului toate lucrurile alea?

Iar tata a strigat:

— Ce-a fost în mintea mea? Tu eşti cea care-a plecat de-acasă.

Iar mama a strigat:

— Aşa că ai hotărât ca pur şi simplu să mă elimini cu totul din viața lui, da?

Iar domnul Shears a strigat:

— Haide, eu zic să ne calmăm cu toții, nu credeți?

Iar tata a strigat:

— Păi, nu asta ai vrut?

Iar mama a strigat:

— I-am scris în fiecare săptămână. În fiecare săptămână.

Iar tata a strigat:

— I-ai scris? Şi la ce mama dracului crezi că i-ar fi folosit?

Iar domnul Shears a strigat:

— Ho, ho, ho! Ajunge!

Iar tata a strigat:

— I-am făcut de mâncare, i-am spălat hainele, m-am ocupat de el în fiecare week-end. L-am îngrijit de câte ori a fost bolnav. L-am dus la doctor. M-am îmbolnăvit de grijă ori de câte ori o pornea pe undeva noaptea. M-am dus la şcoală de fiecare dată când se bătea cu vreun copil. Şi tu? Ce-ai făcut? I-ai scris nişte amărâte de scrisori!

Iar mama a strigat:

— Deci ți s-a părut normal să-i spui că maică-sa a murit!

Iar domnul Shears a strigat:

— Acum nu e momentul...

Iar tata a strigat:

— Tu, cară-te de-aici sau...

Iar mama a strigat:

— Ed, pentru Dumnezeu...

Iar tata a spus:

— Am de gând să-l văd. Şi dacă încercați să mă opriți...

Pe urmă tata a intrat în camera mea. Dar eu aveam pregătit briceagul militar multifuncțional, cu lama zimțată desfăcută, în eventualitatea că m-ar fi atins. Iar mama a venit şi ea în cameră şi a spus:

— Nu-i nici o problemă, Christopher. N-o să-l las să-ți facă nimic. Eşti în siguranță.

Iar tata s-a lăsat pe genunchi lângă pat şi a spus:

— Christopher?

Dar eu n-am spus nimic.

Iar el a spus:

— Christopher, îmi pare foarte, foarte rău. Despre tot. Despre Wellington. Despre scrisori. Despre faptul că te-am făcut să fugi de acasă. N-am vrut nici o clipă... Iți promit că n-am să mai fac niciodată aşa ceva. Hei, haide, băiete.

Apoi şi-a ridicat mâna dreaptă şi şi-a desfăcut degetele în evantai, ca eu să-i pot atinge degetele, dar n-am făcut-o fiindcă mi-a fost frică.

Iar tata a spus:

— Fir-ar să fie, Christopher. Te rog.

Şi lacrimile-i şiroiau pe obraji.

Şi nimeni n-a spus nimic o vreme.

Apoi mama a spus:

— Cred că e timpul să pleci acum.

Dar vorbea cu tata, nu cu mine.

Pe urmă polițistul s-a întors, fiindcă domnul Shears sunase la secția de poliție, şi i-a spus tatei să se calmeze şi l-a scos din apartament.

Iar mama a spus:

— Acum, culcă-te, Christopher. Totul o să fie bine, îți promit.

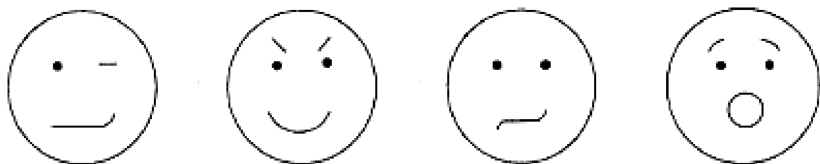
Atunci, am adormit din nou.

În timp ce dormeam am avut unul dintre visele mele preferate. Uneori îl am şi în timpul zilei, dar atunci înseamnă că visez cu ochii deschişi. Dar deseori îl visez şi noaptea.

Şi în visul ăsta aproape toți oamenii de pe pământ sunt morți, fiindcă au fost atacați de un virus. Dar nu e un virus normal. E ca un virus de computer. Iar oamenii se îmbolnăvesc din cauza semnificației spuselor unei persoane infectate sau a expresiei feței lor atunci când spun ceva, ceea ce înseamnă că oamenii pot să ia virusul şi dacă se uită la o persoană infectată la televizor, iar asta înseamnă că se răspândeşte în toată lumea foarte rapid.

Iar când oamenii iau virusul, nu fac decât să stea tolăniți pe canapea, fără să mai facă nimic altceva, fără să mănânce sau să bea, aşa că mor. Dar uneori am versiuni diferite ale visului, ca atunci când poți să vezi două versiuni diferite ale unui film, cea normală şi cea care se cheamă *Director's Cut*[21], aşa cum a fost cazul cu *Blade Runner.* Iar în unele versiuni ale visului, virusul îi face pe oameni să-şi distrugă maşinile, sau să se arunce în mare şi să se înece, ori să sară în apa râurilor, şi cred că versiunea asta e mai bună, fiindcă atunci nu sunt peste tot cadavre de oameni.

Şi până la urmă nu mai rămân pe pământ decât oamenii care nu se uită la fețele altor oameni şi care nu ştiu ce înseamnă aceste imagini:

iar aceştia sunt cu toții oameni aparte, ca mine. Şi lor le

place să stea singuri şi rareori se întâmplă să-i văd, fiindcă sunt precum Okapi din jungla din Congo, aceasta fiind o specie de antilopă, foarte sfioasă şi greu de găsit.

Iar eu pot să mă duc oriunde în lume şi ştiu că nimeni n-o să vorbească cu mine, şi nici n-o să mă atingă sau să-mi pună întrebări. Dar dacă eu nu vreau să merg nicăieri, nu trebuie să plec, şi pot să stau acasă şi să mănânc broccoli, portocale şi şireturi din lemn-dulce tot timpul, sau pot să mă joc la computer o săptămână întreagă, sau pot să stau pur şi simplu într-un colț al camerei şi să frec o monedă de o liră înainte şi înapoi de suprafața ondulată a caloriferului. Şi nici nu trebuie să mă duc în Franța.

Şi ies din casa tatei şi mă plimb pe stradă, şi e foarte liniştit, deşi e miezul zilei, şi nu se aude nici un zgomot în afară de ciripitul păsărelelor şi de vânt şi uneori se mai aude în depărtare câte-o clădire care se prăbuşeşte, iar dacă stau foarte aproape de semafor pot să aud câte un țăcănit uşor când se schimbă culorile.

Şi intru în casele oamenilor şi mă joc de-a detectivul şi pot să sparg ferestrele ca să intru, fiindcă oamenii sunt morți şi nu mai contează. Şi intru în magazine şi iau tot ce doresc, cum ar fi biscuiți roz sau cremă de zmeură şi mango, sau jocuri de computer, sau cărți şi casete video.

Şi iau o scară din duba tatei şi mă sui pe acoperiş, iar când ajung la marginea acoperişului întind scara peste golul dintre acoperişuri ca să ajung la următorul, fiindcă în vis îți este îngăduit să faci orice.

Pe urmă găsesc cheile de la maşina cuiva şi mă urc în acea maşină şi pornesc la drum, şi nu contează dacă mă ciocnesc de lucruri, şi mă duc până la țărmul mării, iar acolo parchez maşina şi cobor, iar afară plouă cu găleata. Şi-mi iau o înghețată de la un magazin, şi o mănânc. Apoi mă plimb pe plajă. Iar plaja e acoperită cu nisip şi stânci mari şi pe un promontoriu e un far, dar lumina nu e aprinsă pentru că paznicul farului e mort.

Iar eu intru în apă şi vine un val şi-mi udă pantofii. Şi nu mă duc să înot de teama rechinilor. Şi stau şi mă uit la orizont şi-mi scot rigla metalică lungă şi o ridic paralel cu linia care uneşte cerul cu marea şi astfel demonstrez că acea linie e o linie curbă şi că pământul e rotund. Iar felul cum valul vine şi-mi acoperă pantofii, după care se retrage, e ritmic, ca o muzică sau ca o bătaie de tobe.

Pe urmă îmi iau nişte haine uscate din casa unei familii ai cărei membri sunt cu toții morți. Şi mă duc acasă la locuința tatei, atât doar că nu mai e locuința tatei, e a mea. Şi-mi prepar un Gobi Aloo Sag cu colorant alimentar roşu şi un *milkshake* de băut, după care mă uit la un video despre Sistemul Solar, mă joc la computer şi mă duc la culcare.

Iar apoi visul se termină şi eu sunt fericit.

A doua zi de dimineața am mâncat tomate prăjite la micul dejun, şi o conservă de fasole verde, pe care mama a încălzit-o în tigaie.

Pe la mijlocul micului dejun, domnul Shears a spus:

— În regulă. Poate să rămână câteva zile.

Iar mama a spus:

— O să rămână atât timp cât e nevoie să stea aici.

Iar domnul Shears a spus:

— Abia încăpem doi inşi în apartamentul ăsta, darămite trei.

Iar mama a spus:

— Să ştii că înțelege ce spui.

Iar domnul Shears a spus:

— Şi ce-o să facă? Nu există o şcoală la care să se poată duce. Amândoi avem serviciu. E de-a dreptul ridicol.

Iar mama a spus:

— Roger, destul!

Pe urmă mi-a făcut un ceai de plante Red Zinger cu zahăr, dar nu mi-a plăcut, iar ea a spus:

— Poți să stai cât timp doreşti.

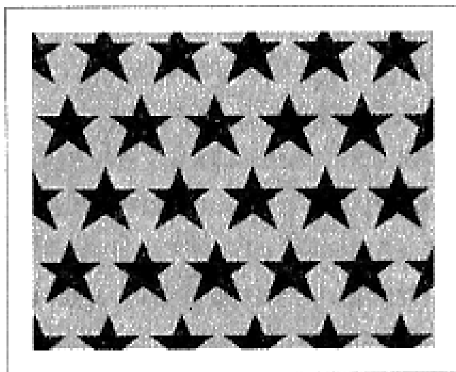
Iar după ce domnul Shears s-a dus la serviciu, mama a sunat la birou şi şi-a luat o *învoire pentru probleme personale,* ca atunci când îți moare o rudă sau e bolnavă.

Pe urmă a spus că trebuie să mergem să cumpărăm nişte haine pentru mine şi o pijama şi o periuță de dinți şi o vestă din flanelă. Aşa că am ieşit din apartament şi am mers pe drumul principal, care era Hill Lane sau A4088, şi era foarte aglomerat şi am prins autobuzul numărul 266 până la centrul comercial Brent Cross. Numai că în magazin erau prea mulți oameni şi mi s-a făcut frică, aşa că m-am culcat pe pardoseală lângă raionul de ceasuri şi am început să țip, iar mama

a trebuit să mă ducă acasă cu un taxi.

Apoi mama a trebuit să se întoarcă la magazin ca să-mi cumpere haine, pijama, periuță de dinți şi o flanelă, iar eu am rămas în camera de musafiri cât timp a fost plecată fiindcă nu voiam să stau în aceeaşi cameră cu domnul Shears, căci îmi era frică de el.

Iar când mama s-a întors acasă, mi-a adus un pahar cu *milkshake* de căpşuni şi mi-a arătat noua mea pijama, care avea un imprimeu cu steluțe în 5 colțuri pe un fond violet, care arăta aşa:

După aceea am spus:

— Trebuie să mă întorc la Swindon.

Iar mama a spus:

— Christopher, abia ai ajuns aici.

Iar eu am spus:

— Trebuie să mă întorc, fiindcă trebuie să-mi susțin examenul pentru nivelul A la matematică.

Iar ea a întrebat:

— Dai examen pentru nivelul A la matematică?

Iar eu am spus:

— Da, o să-l dau săptămâna viitoare, miercuri, joi şi vineri.

Iar mama a spus:

— Dumnezeule!

Iar eu am spus:

— Reverendul Peters o să-mi fie supraveghetor.

Iar mama a spus:

— Vreau să spun, e grozav!

Iar eu am spus:

— Şi-o să obţin nota maximă. Şi de-aia trebuie să mă întorc la Swindon. Numai că nu vreau să-l văd pe tata. Aşa că trebuie să merg la Swindon cu tine.

Atunci mama şi-a dus mâinile la faţă, a oftat cu putere şi a spus:

— Nu ştiu dacă asta o să fie posibil.

Iar eu am spus:

— Dar trebuie să merg.

Iar mama a spus:

— Hai să vorbim despre asta altă dată, bine?

Iar eu am zis:

— Bine. Dar trebuie să mă duc la Swindon.

Iar ea a spus:

— Christopher, te rog.

Şi am băut puţin din *milkshake.*

Şi, mai târziu, la 10:31 p.m., am ieşit pe balcon ca să constat dacă pot să văd vreo stea, dar n-am văzut nici una din cauza norilor şi a ceea ce se cheamă *Poluarea luminoasă,* care este lumina de la iluminatul stradal şi de la farurile şi stopurile maşinilor şi luminile de la clădiri care se reflectă de particulele minuscule din atmosferă şi se interpune în calea luminii de la stele. Aşa că m-am întors în casă.

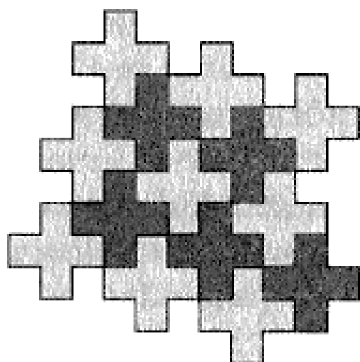
Dar n-am putut să dorm. M-am trezit la 2:07 a.m. şi mi s-a făcut frică de domnul Shears, aşa că m-am dus jos şi am ieşit din clădire pe Chapter Road. Pe stradă nu era nimeni şi era mai liniştit decât ziua, chiar dacă se auzeau în depărtare zgomotele maşinilor şi sirenele, aşa că m-am simţit mai calm. Am mers pe Chapter Road şi m-am uitat la toate maşinile şi la modelele pe care cablurile telefonice le făceau pe fondul norilor portocalii şi la lucrurile pe care oamenii le aveau în grădinile din faţa caselor, cum ar fi un pitic, un aragaz, o mică piscină şi un ursuleţ din pluş.

Pe urmă am auzit doi oameni venind pe stradă, aşa că m-am ghemuit între o benă de gunoi şi o dubă Ford

Transit, şi oamenii vorbeau într-o limbă care nu era engleza, dar nu m-au văzut. Iar în apa murdară din rigola de la picioarele mele erau doi mici dinți de roată dințată, ca dinții de la un ceas mecanic.

Şi mi-a plăcut între benă şi duba Ford Transit, aşa că am rămas acolo vreme îndelungată. Şi m-am uitat la stradă. Şi singurele culori care se vedeau erau oranj şi negru şi amestecuri de oranj şi negru. Şi nu puteai să-ți dai seama ce culori vor avea maşinile în timpul zilei.

Şi m-am întrebat dacă se poate alcătui un mozaic din cruci, şi am calculat că se poate, imaginându-mi acest desen:

Deodată am auzit vocea mamei, care striga:

— Christopher...? Christopher... ?

Şi am auzit-o alergând pe stradă, aşa că am ieşit din ascunzătoare, iar ea a fugit spre mine şi a spus:

— Doamne Dumnezeule!

Şi a rămas în fața mea şi, îndreptând un degete spre mine, a spus:

— Dacă mai faci asta odată, mă jur, Christopher, te iubesc, dar... nu ştiu ce-am să fac.

Aşa că m-a pus să promit că n-am să mai plec niciodată din apartament de capul meu, fiindcă era periculos şi nu puteai să ai încredere în oamenii din Londra, pentru că erau nişte străini. Iar a doua zi a

trebuit să se ducă din nou la magazin şi m-a pus să promit că n-o să deschid uşa nimănui, în caz că suna cineva la soneria de la intrare. Iar când s-a întors a adus nişte granule de mâncare pentru Toby şi trei casete video cu filmul *Star Trek* pe care le-am vizionat în camera de zi, până când s-a întors domnul Shears şi atunci m-am dus din nou în camera mea. Şi aş fi vrut ca apartamentul de la 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG să aibă o grădină, dar n-avea.

Iar în ziua următoare, cei de la biroul la care lucra mama au sunat şi i-au spus că nu mai avea de ce să se întoarcă la lucru, fiindcă găsiseră pe altcineva să-i facă treaba, iar ea s-a supărat foarte tare şi a spus că era ilegal şi că o să facă o plângere, dar domnul Shears a spus:

— Nu fi proastă, ce naiba. Era o slujbă temporară, pentru numele lui Dumnezeu!

Iar când mama a venit în camera mea înainte să mă culc, i-am spus:

— Trebuie să merg la Swindon ca să dau examenul de nivel A.

Iar ea a spus:

— Christopher, te rog, nu acum. Tatăl tău mă sună şi mă ameninţă că mă cheamă la tribunal. Roger mă dojeneşte. Nu e momentul potrivit.

Iar eu am spus:

— Dar trebuie să mă duc fiindcă totul a fost aranjat, iar reverendul Peters o să mă supravegheze.

Iar ea a spus:

— Uite ce e. E doar un examen. O să sun la şcoală şi-o să-i rog să-l amâne. Poţi să-l susţii altă dată.

Iar eu am spus:

— Nu pot să-l susţin altă dată. A fost aranjat. Şi am făcut o mulţime de exerciţii. Iar doamna Gascoyne a spus că putem folosi o sală de clasă de la şcoală.

Iar mama a spus:

— Christopher, abia dacă mai reuşesc să stăpânesc situaţia. Şi mai lipseşte doar atâtica să-mi scape

lucrurile de sub control, pricepi? Aşa că, te rog, lasă-mă să...

Pe urmă a încetat să mai vorbească, şi-a dus mâna la gură, s-a ridicat şi a ieşit din cameră. Iar eu am început să simt o durere în piept, ca atunci, în metrou, fiindcă mă gândeam că n-o să reuşesc să mă întorc la Swindon şi să-mi iau examenul de nivel A.

În dimineața următoare m-am uitat pe fereastra din sufragerie ca să număr maşinile şi să văd dacă urma să fie o **Zi Destul de Bună**, o **Zi Bună** sau o **Zi Foarte Bună**, ori o **Zi Neagră**, dar nu era ca în autobuz, în drum spre şcoală, pentru că te puteai uita pe fereastră oricât doreai, iar eu m-am uitat vreme de trei ore şi am văzut 5 maşini roşii la rând şi 4 maşini galbene la rând, ceea ce însemna că era în acelaşi timp o **Zi Bună** şi o **Zi Neagră**, aşa încât sistemul nu mai funcționa. Dar dacă mă concentram pe număratul maşinilor, mă făcea să uit de examen şi de durerea din piept.

După-amiază mama m-a dus la Hampstead Heath cu un taxi şi am stat pe culmea dealului şi ne-am uitat la avioanele care soseau pe aeroportul Heathrow, în depărtare. Iar eu mi-am luat o acadea roşie de la un vânzător ambulant de înghețată. Atunci mama mi-a spus că-i telefonase doamnei Gascoyne şi-i spusese că urma să-mi susțin examenul de matematică anul viitor, aşa că am aruncat cât colo acadeaua şi am țipat multă vreme, iar pieptul mă durea atât de tare, încât abia mai puteam să respir şi a venit un bărbat care a întrebat dacă pățisem ceva, iar mama i-a spus: „Păi, dumitale cum ți se pare?" — iar bărbatul a plecat.

Pe urmă am obosit să mai țip şi mama m-a dus acasă cu un alt taxi, iar dimineața următoare a fost sâmbătă, aşa că i-a spus domnului Shears să se ducă şi să-mi ia nişte cărți de ştiință şi de matematică de la bibliotecă, iar acestea se numeau *100 de enigme cu numere* şi *Originile universului* şi *Energia nucleară,* dar erau pentru copii şi nu erau prea grozave, aşa că nu le-am citit, iar domnul Shears a zis:

— Ei bine, mă bucur să văd că-mi este apreciată contribuția.

Nu mai mâncasem de când aruncasem acadeaua roşie pe Hamstead Heath, aşa că mama mi-a desenat nişte stele pe o foaie de hârtie, ca atunci când eram foarte mic, şi a umplut o cană gradată cu Complan şi aromă de căpşuni şi am primit o stea de bronz când am băut 200 ml, o stea de argint când am băut 400 ml şi una de aur când am băut 600 ml.

Iar când mama şi domnul Shears au început să se certe am luat din bucătărie micul aparat de radio, m-am dus în camera mea şi l-am potrivit între două posturi, aşa încât să nu mai aud decât zgomotul de fond, şi am dat volumul foarte tare şi l-am ținut lipit de ureche, iar sunetul mi-a umplut capul şi m-a durut, încât n-am mai simțit nici un alt fel de durere, cum era durerea din piept, şi nu i-am mai auzit pe mama şi pe domnul Shears certându-se şi nu m-am mai putut gândi la faptul că nu aveam cum să-mi susțin examenul de matematică sau la faptul că apartamentul de la 451c Chapter Road, Londra NW2 5NG nu avea grădină sau la faptul că nu puteam să văd stelele.

Şi pe urmă a fost luni. Era noapte, foarte târziu, şi domnul Shears a intrat în camera mea şi m-a trezit, şi băuse bere, fiindcă mirosea ca tata după ce bea bere cu Rhodri. Şi a spus:

— Şi zici că eşti al dracului de deştept, ai? Te gândeşti vreodată, măcar o clipă, şi la ceilalți? Bag mâna-n foc că eşti tare încântat de tine însuți, nu?

Iar mama a venit şi l-a scos din încăpere şi a spus:

— Christopher, iartă-mă. Te rog să mă ierți.

A doua zi de dimineață, după ce domnul Shears a plecat la serviciu, mama şi-a împachetat o mare parte din haine în două valize şi mi-a spus să merg jos, să-l iau şi pe Toby şi să mă urc în maşină. Şi-a pus apoi valizele în portbagaj şi am plecat. Dar era maşina domnului Shears, aşa că am întrebat:

— Ai furat maşina?

Iar ea a spus:
— Nu, doar am împrumutat-o.
Iar eu am spus:
— Unde mergem?
Iar ea a spus:
— Mergem acasă.
— Vrei să spui acasă, la Swindon?
— Da.
— Şi-o să fie şi tata acolo?
— Te rog, Christopher. Nu mă bate la cap acum, bine?
— Nu vreau să fiu cu tata.
— Of... fir-ar să fie... Christopher, totul o să fie bine, da? O să fie bine.
— Ne întoarcem la Swindon ca să-mi pot susține examenul de matematică?
Iar mama a spus:
— Ce?
Şi i-am spus:
— Păi urma să dau examenul de matematică mâine. Iar mama a vorbit foarte rar când a spus:
— Ne întoarcem la Swindon fiindcă dacă mai rămânem la Londra... cineva o să sufere. Şi nu mă refer neapărat la tine.
Iar eu am întrebat:
— Ce vrei să spui?
Iar ea a zis:
— Acum aş vrea să taci un timp.
Iar eu am spus:
— Cât timp vrei să tac?
Iar ea a spus:
— Dumnezeule! O jumătate de oră, Christopher. Am nevoie ca tu să taci o jumătate de oră.
Şi întreg drumul până la Swindon ne-a luat 3 ore şi 12 minute, şi a trebuit să oprim să punem benzină, iar mama mi-a cumpărat o ciocolată Milky, dar n-am mâncat-o. Şi am fost prinşi mult timp într-un blocaj de trafic, provocat de faptul că cei din față încetineau ca să

se uite la un accident care se produsese pe sensul celălalt de mers. Si am încercat să calculez o formulă ca să determin dacă un blocaj rutier ar putea fi provocat doar de faptul că şoferii încetinesc şi cum era influențat acest lucru a) de densitatea traficului, b) de viteza de rulaj a vehiculelor şi c) de cât de repede frânau şoferii când vedeau că se aprindeau luminile de frână ale maşinilor din față. Dar eram prea obosit pentru că nu dormisem în noaptea trecută, căci mă gândisem că n-o să-mi pot susține examenul de matematică. Aşa că am adormit.

Iar când am ajuns la Swindon, mama avea cheile de la casă, aşa că am intrat, iar ea a spus: „Hello?" — dar nu era nimeni acasă fiindcă era 1:23 p.m. Şi mi s-a făcut frică, dar mama a spus că nu e nici un pericol, aşa că m-am dus sus, în camera mea, şi am închis uşa. L-am scos pe Toby din buzunar şi l-am lăsat să alerge prin cameră, iar eu am jucat *Mitiesweeper,* şi am terminat versiunea *Expert* în 174 de secunde, adică, cu 75 de secunde mai mult decât cel mai bun timp al meu.

Iar când s-a făcut 6:35, l-am auzit pe tata întorcându-se acasă cu duba lui şi am proptit patul în uşă, ca să nu poată pătrunde în cameră, iar el a intrat în casă şi el şi mama au început să țipe unul la celălalt.

Iar tata a zis:

— Cum mama dracului ai intrat în casă?

Iar mama i-a răspuns:

— În caz că ai uitat, îți amintesc că asta e şi casa mea.

Iar tata a țipat:

— Hăndrălăul tău chipeş e şi el cu tine?

În acel moment am luat toba *bongo* pe care mi-o cumpărase unchiul Terry, am îngenuncheat într-un colț al încăperii, mi-am apăsat capul în îmbinarea dintre pereți şi am început să bat în tobă şi să gem şi am făcut asta timp de o oră, până când a venit mama şi mi-a spus că tata plecase. A mai spus că tata se dusese să locuiască la Rhodri acasă o vreme, până ne găseam un

loc unde să stăm în următoarele săptămâni.

Apoi m-am dus în grădină şi am găsit cuşca lui Toby în spatele şopronului, aşa că am adus-o în casă, am curățat-o şi l-am pus pe Toby în ea.

Pe urmă am întrebat-o pe mama dacă puteam să dau a doua zi examenul de matematică.

Iar ea a spus:

— Îmi pare rău, Christopher.

Iar eu am spus:

— Pot să-mi dau examenul de matematică?

Iar ea a spus:

— Nu mă asculți, Christopher, nu-i aşa?

Iar eu am spus:

— Ba te ascult.

Iar mama a spus:

— Păi, ți-am mai spus o dată. Am sunat-o pe directoare, i-am spus că eşti la Londra şi că o să dai examenul la anul.

Iar eu am spus:

— Dar acum sunt aici şi pot să-l dau.

Iar mama a spus:

— Îmi pare rău, Christopher. Am încercat să fac lucrurile cum se cuvine, să nu le încurc şi mai tare.

Atunci a început din nou să mă doară pieptul, mi-am încrucişat brațele, am început să mă legăn înainte şi înapoi şi să gem.

Iar mama a spus:

— N-am ştiut că o să ne întoarcem.

Dar eu am continuat să gem şi să mă legăn înainte şi înapoi.

Atunci mama a spus:

— Ei, haide. Asta n-o să rezolve nimic.

Apoi m-a întrebat dacă vreau să vizionez unul dintre filmele mele video preferate, din seria *Planeta albastră,* despre viața de sub calota glaciară arctică sau despre migrațiunea balenelor cu cocoaşă, dar eu n-am spus nimic fiindcă ştiam că n-o să-mi pot susține examenul de matematică pentru nivelul A şi era ca

atunci când îți lipești unghia de caloriferul fierbinte și începe să te doară și te face să plângi, iar durerea nu încetează nici după ce ți-ai luat degetul de pe calorifer.

Pe urmă mama mi-a pregătit niște morcovi și broccoli cu ketchup, dar nu le-am mâncat.

Și nici n-am dormit în noaptea aceea.

A doua zi mama m-a dus la școală cu mașina domnului Shears, pentru că am pierdut autobuzul. Și tocmai când ne urcam în mașină, doamna Shears a venit de peste drum și i-a spus mamei:

— Da' tu chiar ai tupeu, să știi.

Iar mama a spus:

— Urcă-te în mașină, Christopher.

Dar nu puteam să fac asta fiindcă portiera era încuiată.

Iar doamna Shears a spus:

— Deci, până la urmă, ți-a dat și ție papucii?

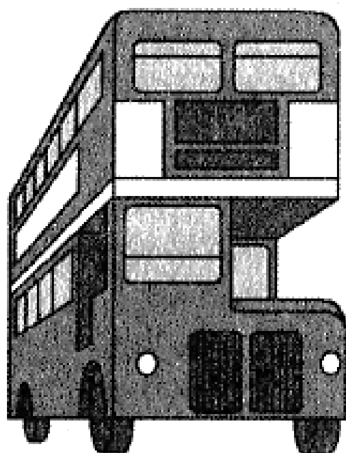
Atunci mama a deschis portiera ei, s-a urcat în mașină, mi-a deschis și portiera mea, m-am urcat și am plecat.

Iar când am ajuns la școală, Siobhan a spus:

— Deci dumneavoastră sunteți mama lui Christopher.

Iar Siobhan a spus că se bucură să mă vadă din nou și m-a întrebat dacă sunt bine, iar eu i-am spus că sunt obosit. Iar mama i-a explicat că eram supărat fiindcă nu puteam să susțin examenul de matematică, motiv pentru care nu mâncasem și nu dormisem bine.

După care mama a plecat iar eu am desenat un autobuz văzut din perspectivă ca să nu mă mai gândesc la durerea din piept, iar autobuzul arăta așa:

Iar după masa de prânz, Siobhan mi-a spus că vorbise cu doamna Gascoyne, care încă mai ținea în sertar cele trei plicuri sigilate cu problemele pentru examenul meu.

Aşa că am întrebat dacă mai pot să dau examenul.

Iar Siobhan a spus:

— Cred că da. O să-l sunăm pe reverendul Peters în după-amiaza asta, ca să fim siguri că poate să vină să te supravegheze. Iar doamna Gascoyne o să scrie la comisia de examinare să le spună că, până la urmă, o să susții totuşi examenul. Şi să sperăm că ei nu vor avea nimic împotrivă. Dar nu putem să fim siguri.

Pe urmă s-a oprit din vorbit câteva secunde.

— M-am gândit să-ți spun chiar acum, ca să te poți gândi la asta.

Iar eu am spus:

— Să mă gândesc la ce?

Iar ea a spus:

— Eşti sigur că vrei să faci asta, Christopher?

M-am gândit la întrebare şi n-am fost sigur care era răspunsul, fiindcă voiam să-mi susțin examenul, dar eram foarte obosit şi, când încercam să mă gândesc la matematică, creierul nu-mi funcționa cum trebuie, iar când am încercat să-mi amintesc anumite lucruri, cum ar fi formula logaritmică pentru numărul aproximativ de

numere prime mai mici decât (**x**), nu mi-am amintit-o şi asta m-a înspăimântat.

Iar Siobhan a spus:

— Nu eşti obligat să-l dai, Christopher. Dacă tu spui că nu vrei să-l susții, nimeni n-o să fie supărat pe tine. Şi n-o să fie ceva greşit, ilegal sau stupid. O să fie doar ceea ce vrei tu şi totul va fi în regulă.

Iar eu am spus:

— Vreau să-l susțin.

Pentru că nu-mi place să-mi programez anumite lucruri şi după aceea să le elimin din orarul meu, fiindcă atunci când fac asta mi se face rău.

Iar Siobhan a spus:

— OK.

Apoi l-a sunat pe reverendul Peters, care a venit la şcoală la 3:27 şi a spus:

— Deci, tinere, suntem pregătiți să-i dăm drumul?

Şi am rezolvat **Setul 1** de exerciții din cadrul examenului de matematică în Sala de Arte. Iar reverendul Peters era supraveghetorul şi a stat la catedră în timpul examenului şi a citit din cartea *Prețul uceniciei* de Dietrich Bonhoeffer şi a mâncat un sandviş. Iar pe la mijlocul examenului, a ieşit să fumeze o țigară pe coridor, dar m-a urmărit uitându-se pe fereastră, ca să nu copiez.

Iar când am deschis plicul şi am citit enunțurile, n-am ştiut cum să răspund la nici una dintre problemele de acolo şi nici nu puteam să respir cum trebuie. Şi-mi venea să lovesc pe cineva sau să-l înjunghii cu briceagul meu militar multifuncțional, dar nu aveam pe cine să lovesc sau să înjunghii cu briceagul meu militar multifuncțional, în afară de reverendul Peters, care era foarte înalt, şi dacă-l loveam sau îl înjunghiam cu briceagul meu militar multifuncțional n-avea să-mi mai fie supraveghetor în celelalte zile de examen. Aşa că am făcut respirații profunde, aşa cum mă învățase Siobhan să fac ori de câte ori îmi venea să lovesc pe cineva la şcoală şi am numărat cincizeci de respirații şi am ridicat

la cub numerele cardinale în timp ce număram, după cum urmează:

1, 8, 27, 64, 125, 216, 343, 512, 729, 1 000, 1 331, 1 728, 2 197, 2 744, 3 375, 4 096, 4 913... etc.

Iar asta m-a făcut să mă simt ceva mai calm. Dar examenul dura 2 ore, din care trecuseră deja douăzeci de minute, aşa că a trebuit să lucrez foarte repede şi n-am mai avut timp să verific cum se cuvine răspunsurile.

Iar în noaptea acelei zile, imediat după ce m-am întors de la şcoală, tata a venit şi el acasă, iar eu am început să țip, dar mama a spus că n-are să îngăduie să mi se întâmple nimic rău şi atunci m-am dus în grădină şi m-am culcat pe iarbă ca să mă uit la stelele de pe cer şi să mă fac neglijabil. Iar când tata a ieşit din casă, s-a uitat la mine vreme îndelungată, apoi a lovit cu pumnul în gard atât de tare, încât a făcut o gaură în acesta, după care a plecat.

Iar eu am dormit puțin în noaptea aceea, fiindcă aveam de susținut examenul de matematică pentru nivelul A. Iar la cină am mâncat nişte supă de spanac.

A doua zi am făcut **Setul 2** de exerciții, iar reverendul Peters a citit *Prețul uceniciei* de Dietrich Bonhoeffer, dar de data asta n-a mai ieşit să fumeze, iar Siobhan m-a pus să mă duc la toaletă înainte de examen, după care m-a lăsat să stau singur şi să fac exercițiile de respirație şi de numărare.

Iar seara mă jucam *A unsprezecea oră* la computer când un taxi a oprit în fața casei. Din taxi a coborât domnul Shears, care a aruncat pe gazon o cutie mare din carton, plină cu lucruri de-ale mamei. Printre ele erau un uscător de păr, nişte chiloți, un şampon L'Oreal, o cutie de musli, două cărți, *DIANA Povestea ei adevărată* de Andrew Morton şi *Rivalele* de Jilly Cooper, şi o fotografie de-a mea cu ramă argintie. Iar sticla fotografiei înrămate a crăpat când a căzut pe pământ.

Pe urmă, domnul Shears a scos nişte chei din

buzunar, s-a urcat în maşină şi a plecat, iar mama a ieşit din casă, a alergat în stradă şi a strigat:

— Nici să nu te gândeşti să te mai întorci!

Apoi a aruncat cutia de musli şi i-a lovit portbagajul din mers, iar doamna Shears se uita pe fereastră la mama.

Ziua următoare am făcut şi **Setul 3,** iar reverendul Peters a citit *Daily Mail* şi a fumat trei ţigări.

Iată care a fost întrebarea mea preferată:

Demonstraţi următoarea afirmaţie:

„Un triunghi ale cărui laturi pot fi scrise sub forma $\mathbf{n^2+1}$, $\mathbf{n^2-1}$ şi $\mathbf{2n}$ (unde $\mathbf{n>1}$) este un triunghi dreptunghic."

Arătaţi, cu ajutorul unui contraexemplu, că reciproca e falsă.

Iar eu aveam de gând să scriu aici cum am răspuns la întrebare, numai că Siobhan a zis că nu e interesant, dar eu am spus că e. Iar ea a spus că oamenii n-or să vrea să citească răspunsul la o întrebare de matematică într-o carte şi că aş putea să pun răspunsul într-o anexă, care constituie un capitol separat la sfârşitul cărţii, pe care îl vor citi numai cei interesaţi. Şi asta am şi făcut.

Iar după aceea pieptul nu m-a mai durut aşa de tare şi mi-a fost mai uşor să respir. Dar tot mi-era rău, fiindcă nu ştiam dacă rezolvasem bine problemele şi nu ştiam nici dacă comisia de examinare o să-mi ia în considerare lucrările, după ce doamna Gascoyne îi anunţase că n-o să mai susţin examenul.

Şi cel mai bine e când ştii că o să se întâmple un lucru bun, cum ar fi o eclipsă sau că o să primeşti un microscop de Crăciun. Şi e rău când ştii că o să se întâmple ceva rău, cum ar fi să te duci la dentist pentru o plombă sau să pleci în Franţa. Dar cel mai rău cred că e atunci când nu ştii dacă ceea ce are să se întâmple va

fi un lucru bun sau rău.

Iar în noaptea aceea tata a trecut pe acasă, iar eu stăteam pe canapea şi urmăream emisiunea *Concurs universitar* şi răspundeam la întrebările de ştiință. Iar el a rămas în pragul camerei de zi şi a spus:

— Să nu țipi, Christopher. N-o să-ți fac nici un rău.

Iar mama stătea în spatele lui, aşa că n-am țipat.

Pe urmă s-a apropiat un pic de mine şi s-a lăsat pe vine, aşa cum faci cu câinii, ca să le arăți că nu eşti un Agresor, şi a spus:

— Voiam să te întreb cum a fost la examen.

Dar eu n-am spus nimic.

Iar mama a spus:

— Poți să-i spui, Christopher.

Dar eu tot n-am spus nimic.

Iar mama a spus:

— Te rog, Christopher.

Aşa că am spus:

— Nu ştiu dacă am rezolvat corect toate exercițiile fiindcă eram obosit şi nu mâncasem nimic, aşa că n-am putut să gândesc cum trebuie.

Iar tata a încuviințat din cap şi nu a spus nimic preț de câteva secunde. După care a spus:

— Mulțumesc.

Iar eu l-am întrebat:

— Pentru ce?

Iar el a spus:

— Pur şi simplu... mulțumesc.

Pe urmă a spus:

— Sunt foarte mândru de tine, Christopher. Foarte mândru. Sunt sigur că te-ai descurcat excelent.

După aceea a plecat iar eu am urmărit restul programului *Concurs universitar.*

Săptămâna următoare tata i-a spus mamei că va trebui să plece din casă, ceea ce ea nu putea să facă, fiindcă n-avea nici un ban cu care să plătească chiria pentru un apartament. Iar eu am întrebat dacă tata o să fie arestat şi-o să fie dus la puşcărie pentru că-l

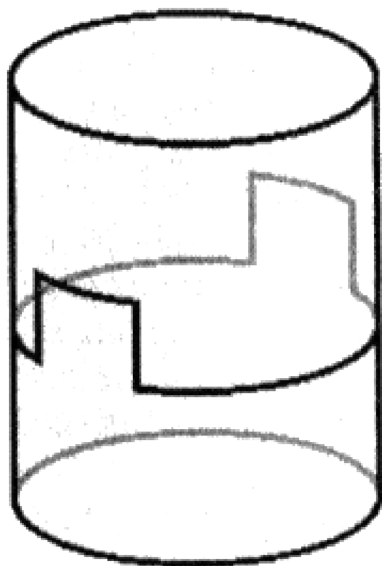
omorâse pe Wellington, fiindcă în felul ăsta am fi putut să locuim în casa noastră. Dar mama a spus că poliția nu-l va aresta pe tata decât dacă doamna Shears îi făcea ceea ce se cheamă o *reclamație,* care înseamnă să le spui polițiştilor să aresteze pe cineva fiindcă a comis o infracțiune, pentru că altfel poliția nu îi arestează pe oamenii care au comis infracțiuni mărunte decât dacă le ceri tu s-o facă, şi mama a spus că omorârea unui câine e o infracțiune măruntă.

Dar pe urmă totul a fost bine, fiindcă mama a obținut o slujbă de casier la o florărie, iar doctorul i-a dat nişte pastile pe care să le ia ca să nu se mai simtă tristă, numai că uneori pastilele îi dădeau amețeli şi cădea dacă se ridica prea repede în picioare. Aşa că ne-am mutat într-o cameră dintr-o clădire mare, construită din cărămizi roşii. Iar patul era în aceeaşi încăpere ca şi bucătăria, şi nu mi-a plăcut fiindcă era mică, iar coridorul era vopsit cu maro şi avea o toaletă şi o baie pe care o foloseau şi alți oameni, iar mama trebuia s-o curețe înainte de a o folosi eu, altfel nu mă duceam, iar uneori făceam pe mine, căci era altcineva în baie. Iar coridorul de lângă cameră mirosea a sos de carne şi a dezinfectantul cu care se curățau toaletele de la şcoală. Iar în cameră mirosea a ciorapi şi a aromatizant de aer cu miros de brad.

Şi nu mi-a plăcut că trebuia să aştept rezultatele examenului meu de matematică. Şi ori de câte ori mă gândeam la viitor, nu vedeam nimic clar în mintea mea, iar asta îmi provoca un început de panică. Aşa că Siobhan a spus că nu trebuie să mă mai gândesc la viitor. A spus:

— Gândeşte-te la ziua de azi. Gândeşte-te la lucruri care s-au întâmplat. Mai ales la lucrurile bune care ți s-au întâmplat.

Iar unul dintre lucrurile bune a fost că mama mi-a cumpărat un puzzle din lemn, care arăta aşa:

Trebuia să detaşezi cele două părţi componente ale piesei, şi era foarte dificil.

Iar un alt lucru bun a fost că am ajutat-o pe mama să-şi zugrăvească încăperea cu ***Alb cu o tentă ca de grâu***, numai că mi-a picat vopsea pe păr, iar ea a vrut să o îndepărteze frecându-mă cu şampon pe cap când eram în baie, dar n-am lăsat-o, aşa că vopseaua mi-a rămas în păr 5 zile, până când am tăiat cu foarfecele şuviţa murdară de păr.

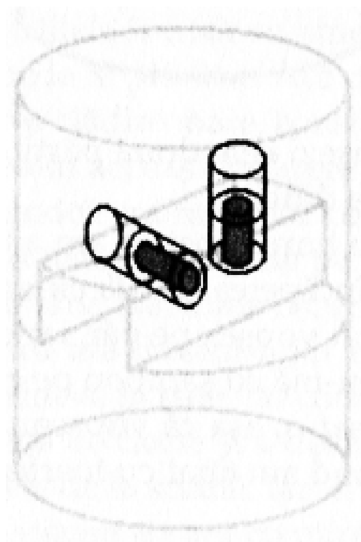
Dar au fost mai multe lucruri rele decât lucruri bune.

Iar unul dintre ele era că mama nu se întorcea de la lucru mai devreme de 5:30, aşa că trebuia să mă duc acasă la tata între 3:49 şi 5:30, pentru că nu aveam voie să stau singur, iar mama a spus că n-am de ales, aşa că am proptit patul în uşă pentru eventualitatea în care tata ar fi încercat să intre în cameră. Iar uneori încerca să vorbească cu mine prin uşă, dar eu nu-i răspundeam. Iar câteodată îl auzeam cum stă pe podea, în faţa uşii, fără să scoată o vorbă, vreme îndelungată.

Iar un alt lucru rău a fost că Toby a murit fiindcă avea 2 ani şi 7 luni, ceea ce înseamnă o vârstă înaintată

pentru un şobolan, iar eu am spus că vreau să-l înmormântez, dar mama n-avea grădină, aşa că l-am îngropat într-un vas mare cu pământ, ca ghivecele pentru flori. Şi am spus că vreau alt şobolan, dar mama a spus că nu se poate fiindcă încăperea era prea mică.

Şi am rezolvat jocul, căci mi-am dat seama că înăuntrul piesei din lemn erau două bolțuri, şi erau ca nişte tuneluri cu tije de metal înăuntru, care arătau aşa:

Şi trebuia să ții piesa în aşa fel, încât bolțurile să alunece la capetele tunelurilor şi să nu se mai intersecteze cu îmbinarea dintre cele două părți componente, iar după aceea puteai să le detaşezi. Iar într-o zi, când mama a venit să mă ia de acasă de la tata, după terminarea orelor de program, tata a spus:

— Christopher, pot să stau puțin de vorbă cu tine?

Iar eu am spus:

— Nu.

Dar mama a spus:

— E în regulă. Sunt aici.

Iar eu am spus:

— Nu vreau să vorbesc cu tata.

Dar tata a spus:

— Uite, facem un târg.

Şi ținea în mână cronometrul de bucătărie, care era o roşie mare din plastic, tăiată pe jumătate, pe care a întors-o şi a început să ticăie. Iar el a spus:

— Cinci minute, bine? Atâta tot. Pe urmă, poți să pleci.

Aşa că m-am aşezat pe canapea, el a stat în fotoliu, iar mama stătea pe hol. Tata a spus:

— Christopher, uite… Aşa nu mai merge. Nu ştiu ce crezi tu, dar treaba asta… treaba asta mă doare prea mult… Să fii în casa mea şi să refuzi să vorbeşti cu mine… Trebuie să înveți să capeți încredere în mine… Şi nu-mi pasă cât o să dureze… Dac-o să fie un minut într-o zi, două minute a doua zi, trei minute în a treia zi şi-o să dureze ani, nu-mi pasă. Pentru că e vorba de ceva important. Ceva mai important decât orice altceva.

Pe urmă şi-a rupt o pieliță de lângă unghie, de la mâna stângă. După care a spus:

— Hai să-i spunem… să-i spunem proiect. Un proiect pe care trebuie să-l facem împreună. Tu va trebui să petreci mai mult timp cu mine. Iar eu… eu trebuie să-ți demonstrez că poți avea încredere în mine. Şi la început o să fie greu, fiindcă… fiindcă e un proiect dificil. Dar o să fie din ce în ce mai bine, îți promit.

După care şi-a masat tâmplele cu degetele şi a spus:

— Nu trebuie să spui nimic acum, pe loc. Doar că va trebui să te gândeşti la asta. Şi, ăăă… am un cadou pentru tine. Ca să-ți arăt că am vorbit cât se poate de serios.

Şi ca să-ți spun că-mi pare rău. Şi fiindcă… ei bine, o să înțelegi ce vreau să spun.

Apoi s-a ridicat din fotoliu şi s-a dus la uşa bucătăriei, a deschis-o, şi acolo era o cutie mare din carton pe podea, şi în ea era o pătură, iar el s-a aplecat şi a scos de acolo un cățeluş cu blana de culoarea nisipului.

Pe urmă s-a întors şi mi-a dat cățelul:

— Are două luni. Si e un Golden Retriever.

Iar câinele şedea în poala mea şi l-am mângâiat.

O vreme, nimeni n-a spus nimic.

Apoi, tata a spus:

— Christopher, niciodată n-o să fac nimic care să te rănească.

Pe urmă nimeni n-a spus nimic.

Apoi mama a intrat în cameră şi a spus:

— Mă tem că n-ai să poţi să-l iei cu tine. Camera noastră e prea mică. Dar tatăl tău o să aibă grijă de el aici. Şi poţi să vii să-l scoţi la plimbare oricând doreşti.

Iar eu am întrebat:

— Are vreun nume?

Iar tata a spus:

— Nu. Tu vei hotărî cum o să-l cheme.

Iar căţelul m-a muşcat uşurel de deget.

Atunci au trecut cele 5 minute şi a sunat soneria roşiei din plastic. Aşa că am plecat cu mama la locuinţa ei.

Iar săptămâna următoare a fost o furtună cu fulgere şi un trăsnet a lovit un copac mare din parcul de lângă casa tatei şi copacul s-a prăbuşit, iar oamenii au venit şi au tăiat crengile cu nişte ferăstraie mecanice, apoi au încărcat buştenii într-un camion şi n-a mai rămas decât un ciot ascuţit şi negru, din lemn carbonizat.

Iar eu am primit rezultatele de la examen şi am luat nota maximă, ceea ce m-a făcut să mă simt aşa:

Iar câinelui i-am dat numele de Sandy. Iar tata i-a cumpărat o zgardă şi o lesă şi mi-a dat voie să-l plimb până la magazin şi înapoi. Şi mă jucam cu el cu un os din cauciuc.

Iar mama s-a îmbolnăvit de gripă, aşa că a trebuit

să petrec trei zile cu tata şi să stau în casa lui. Dar nu a fost nici o problemă, fiindcă Sandy dormea în patul meu şi-ar fi lătrat dacă venea cineva în cameră în timpul nopții. Iar tata a sădit un răzor cu legume în grădină, iar eu l-am ajutat. Am plantat morcovi, mazăre şi spanac, iar când or să se coacă, o să le culeg şi-o să le mănânc.

Apoi m-am dus la o librărie cu mama şi am cumpărat o carte intitulată *Matematici superioare pentru examenul de nivel A,* iar tata i-a spus doamnei Gascoyne că anul următor o să dau examenul pentru nivelul A la matematici superioare, iar dânsa a spus „OK".

Iar eu am să iau examenul şi-o să obțin nota maximă. Iar peste doi ani o să dau şi examenul pentru nivelul A la fizică şi-o să obțin şi-acolo nota maximă.

Apoi, după ce voi fi luat toate aceste examene, o să mă duc la universitate într-un alt oraş. Şi nu trebuie să fie la Londra, pentru că nu-mi place Londra şi sunt universități într-o mulțime de locuri şi nu toate sunt în oraşe mari. Şi voi putea locui într-un apartament cu grădină şi toaletă corespunzătoare. Şi-o să-l pot lua cu mine pe Sandy, ca şi cărțile şi computerul.

După aceea o să obțin licența cu rezultate excelente şi o să devin om de ştiință.

Şi ştiu că pot să fac asta, fiindcă am ajuns singur la Londra, şi pentru că am rezolvat misterul „cine l-a omorât pe Wellington?", şi am găsit-o pe mama şi am fost curajos şi am scris o carte, iar asta înseamnă că pot să fac orice.

Anexă

Întrebare:

Demonstrați următoarea afirmație:

„Un triunghi ale cărui laturi pot fi scrise sub forma n^2+1, n^2-1 şi $2n$ (unde $n>1$) este un triunghi dreptunghic."

Arătați, cu ajutorul unui contraexemplu, că reciproca e falsă.

Răspuns

Mai întâi, trebuie să determinăm care este cea mai lungă latură a unui triunghi ale cărui laturi pot fi scrise sub forma n^2+1, n^2-1 şi $2n$ (unde $n>1$)

$n^2 + 1 - 2n = (n - 1)^2$

iar dacă $n > 1$ atunci $(n - 1) > 0$

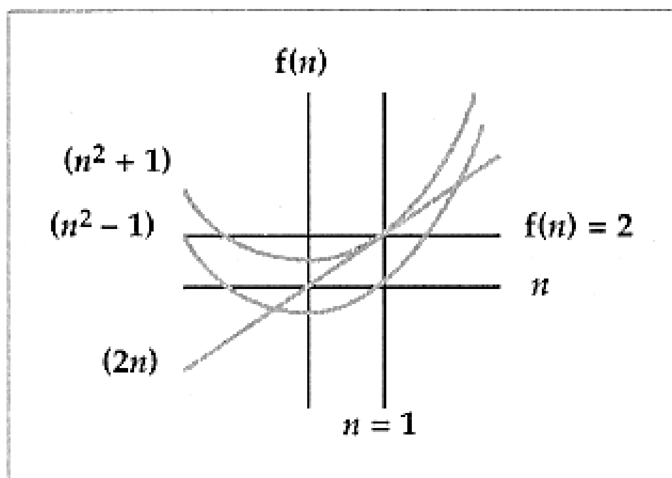
prin urmare $n^2 + 1 - 2n > 0$ aşadar $n^2 + 1 > 2n$

în mod similar $(n^2 + 1) - (n^2 - 1) = 2$

prin urmare $n^2 + 1 > n^2 - 1$

Asta înseamnă că n^2+1 este cea mai lungă latură a triunghiului ale cărui laturi pot fi scrise sub forma $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ şi $2n$ (unde $n > 1$)

Acest lucru se mai poate arăta şi prin intermediul graficului următor (dar asta nu demonstrează nimic):

Conform teoremei lui Pitagora, dacă suma pătratelor laturilor mai scurte este egală cu pătratul ipotenuzei, atunci triunghiul este dreptunghic. Prin urmare, ca să demonstrăm că triunghiul este dreptunghic, trebuie să arătăm că aşa stau lucrurile.

Suma pătratelor celor două laturi mai scurte este:

$\mathbf{(n^2 - 1)\ 2 + (2n)^2}$

$\mathbf{(n^2 - 1)^2 + (2n)^2 = n^4 - 2n^2 + 1 + 4n^2 = n^4 + 2n^2 + 1}$

Pătratul ipotenuzei este $\mathbf{(n^2 + l)^2}$

$\mathbf{(n2 + l)^2 = n^4 + 2n2 + 1}$

Prin urmare, suma pătratelor laturilor mai scurte este egală cu pătratul ipotenuzei, iar triunghiul este dreptunghic.

Iar reciproca afirmației „Un triunghi ale cărui laturi pot fi scrise sub forma $\mathbf{n^2+1}$, $\mathbf{n^2-1}$ şi $\mathbf{2n}$ (unde $\mathbf{n>1}$) este dreptunghic" este „Laturile unui triunghi dreptunghic pot fi scrise sub forma $n^2 + 1$, $n^2 - 1$ şi $2n$ (unde $n > 1$)".

Iar un contraexemplu înseamnă să găseşti un triunghi care este dreptunghic, dar ale cărui laturi să nu poată fi scrise sub forma $\mathbf{n^2+1}$, $\mathbf{n^2-1}$ şi $\mathbf{2n}$ (unde $\mathbf{n>1}$).

Aşadar, ipotenuza triunghiului dreptunghic **ABC** este **AB**.

Fie AB = 65
şi fie BC = 60

Atunci:

$$CA = \sqrt{(AB^2 - BC^2)} = \sqrt{(65^2 - 60^2)} = \sqrt{(4225 - 3600} =$$

$$= \sqrt{625} = 25$$

Fie **AB = n^2 + 1 = 65**

atunci **n**

prin urmare **(n^2-1) = 64-1 = 63 BC = 60 CA = 25**
iar **2n = 16 BC = 60 CA = 25**

Prin urmare, triunghiul **ABC** este dreptunghic, dar laturile lui nu pot fi scrise sub forma **n^2+1, n^2-1** şi **2n** (unde n > 1). **QED**

Christopher, un băiat de 15 ani, suferă de sindromul Asperger, o formă de autism. Are o memorie fotografică. Înțelege matematica. Înțelege științele exacte. Ceea ce nu poate înțelege el, sunt oamenii. Când îl găsește pe Wellington, câinele vecinului său, zăcând mort pe o peluză din apropiere, se decide să pornească în căutarea asasinului și să scrie un roman polițist despre aceasta. În incursiunea sa însă, va descoperi alte mistere ce pot face ca întreaga lume din jurul său să se prăbușească.

«Mark Haddon este un scriitor lucid și, în același timp, extrem de amuzant, care intră perfect în mintea personajului său».

Ian McEwan

«Nu am mai citit niciodată o carte atât de plină de umor și seriozitate în același timp... Vă sfătuiesc să o cumpărați în dublu exemplar, o să vreți să o dați la prieteni, dar nu o să vă îndurați să o împrumutați pe a voastră».

Arthur Golden

Apărut în Anglia în 2003, romanul **O întâmplare ciudată cu un câine la miezul nopții** s-a bucurat de un enorm succes, devenind un bestseller absolut în majoritatea țărilor în care a fost publicat și fiind recompensat cu 17 premii literare, printre care WHITBREAD AWARD și LOS ANGELES TIMES BOOK PRIZE.

www.edituratrei.ro
ISBN: 978-973-707-176-7

{1} Am găsit această carte la biblioteca din oraş, odată, când mama m-a dus în oraş.

{2} Asta nu e o *metaforă;* este o *comparaţie,* ceea ce înseamnă că într-adevăr aveai impresia că doi şoricei foarte mici stau ascunşi în nările lui şi dacă îţi creezi în minte imaginea unui bărbat în nările căruia se ascund doi şoricei, atunci poţi să-ţi dai seama cum arăta inspectorul. Iar o comparaţie nu e o minciună, decât dacă e o comparaţie proastă.

{3} Dar n-aş mânca Shreddies şi ceai fiindcă amândouă sunt maro.

{4} Aluzie la zicala: „Sticks and stones can break my bones but the words don't hurt me" („Beţele şi pietrele pot să-mi rupă oasele, dar cuvintele nu mă rănesc") (n. t.).

{5} Un examen la una sau mai multe materii pe care elevii din Anglia sau Ţara Galilor trebuie să-l treacă înainte de a merge la universitate (n. t.).

{6} Odată n-am vorbit cu nimeni timp de 5 săptămâni.

{7} Când aveam 6 ani, mama mă punea să beau piure de slăbit cu aromă de căpşuni dintr-un borcan gradat şi făceam concursuri ca să vedem cât de repede beam un sfert de litru.

{8} Oamenii spun că trebuie să spui mereu adevărul. Dar de fapt ei nu iau în serios asta fiindcă nu ai voie să-i spui unui bătrân că e bătrân şi nu ai voie să le spui oamenilor că miros urât sau că un adult a tras un vânt. Şi nu ai voie să spui cuiva „Nu-mi placi", decât dacă persoana cu pricina s-a purtat îngrozitor cu tine.

{9} Prostiile sunt lucruri cum ar fi golirea unui borcan cu unt de alune pe masa din bucătărie şi întinderea acestuia într-un strat uniform care să acopere toată masa până la margini, sau arderea unor obiecte pe aragaz ca să văd ce se întâmplă cu ele, cum ar fi pantofii mei sau o folie de aluminiu sau nişte zahăr.

{10} Am făcut asta o singură dată, luându-i cheile când ea plecase în oraş cu autobuzul şi nu mai condusesem o maşină până atunci şi aveam 8 ani şi 5 luni, aşa că am intrat cu ea într-un zid, iar maşina nu mai e acolo fiindcă mama a murit.

{11} Este permis să fie mutate scaunele şi masa din bucătărie, fiindcă e ceva diferit, dar mă simt zăpăcit şi mi se face rău când cineva mută canapeaua şi fotoliile din camera de zi sau din sufragerie. Mama făcea asta când dădea cu aspiratorul, aşa că îmi desenam un plan special cu locurile unde trebuiau aşezate toate piesele de mobilier şi după aceea le puneam pe toate la locurile lor şi mă simţeam mai bine. Dar de când a murit mama, tata n-a mai dat cu aspiratorul, aşa că e bine din punctul ăsta de vedere. O dată, doamna Shears a dat cu aspiratorul, dar eu am început să gem, ea a ţipat la tata şi n-a mai făcut asta niciodată.

{12} O bucată din rizomul plantei numite lemn-dulce *(Glycirrhiza glabra),* tăiată în formă de şiret de gheată *(n. t.).*

{13} Un fel de plăcintă cu baza din aluat de foi, peste care se pune un amestec de ouă şi brânză, după care se coace la cuptor (n. t.).

{14} În Marea Britanie, sunt linii trasate la marginea unei şosele pentru a le indica şoferilor interdicţia de parcare în zona respectivă *(n. t.*)

{15} În lb. engleză, *brown* înseamnă maro (n. f.).

{16} Aceştia sunt nişte câini sălbatici din India şi seamănă cu vulpea.

{17} Langurul este Maimuţa Entellus.

{18} Asta e chiar adevărat fiindcă am întrebat-o pe Siobhan la ce se gândesc oamenii când se uită la lucruri, şi asta e ce mi-a spus ea.

{19} La ora de artă facem artă, dar la Prima oră de dimineaţă şi la Prima oră de după-amiază şi la A doua oră de după-amiază facem o mulţime de lucruri diferite, cum ar fi, *Citire, Teste, Deprinderi sociale, îngrijirea animalelor, Cum ne-am petrecut week-end-ul, Scriere, Matematică, Străinii periculoşi, Bani* şi *Igienă personală*

{20} }n Anglia, metroului i se mai spune şi *the tube,* cuvânt care înseamnă totodată şi tub, conductă, ţeavă etc. *(n. t.).*

{21} Filmul în forma dorită de regizor, înainte de a i se face modificările pentru versiunea finală, destinată marelui public *(n. t.).*